

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

udgivne af G. F. F. Rung.

Aftenerne paa Herregaarden Skovgaard

Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1844

184 s.

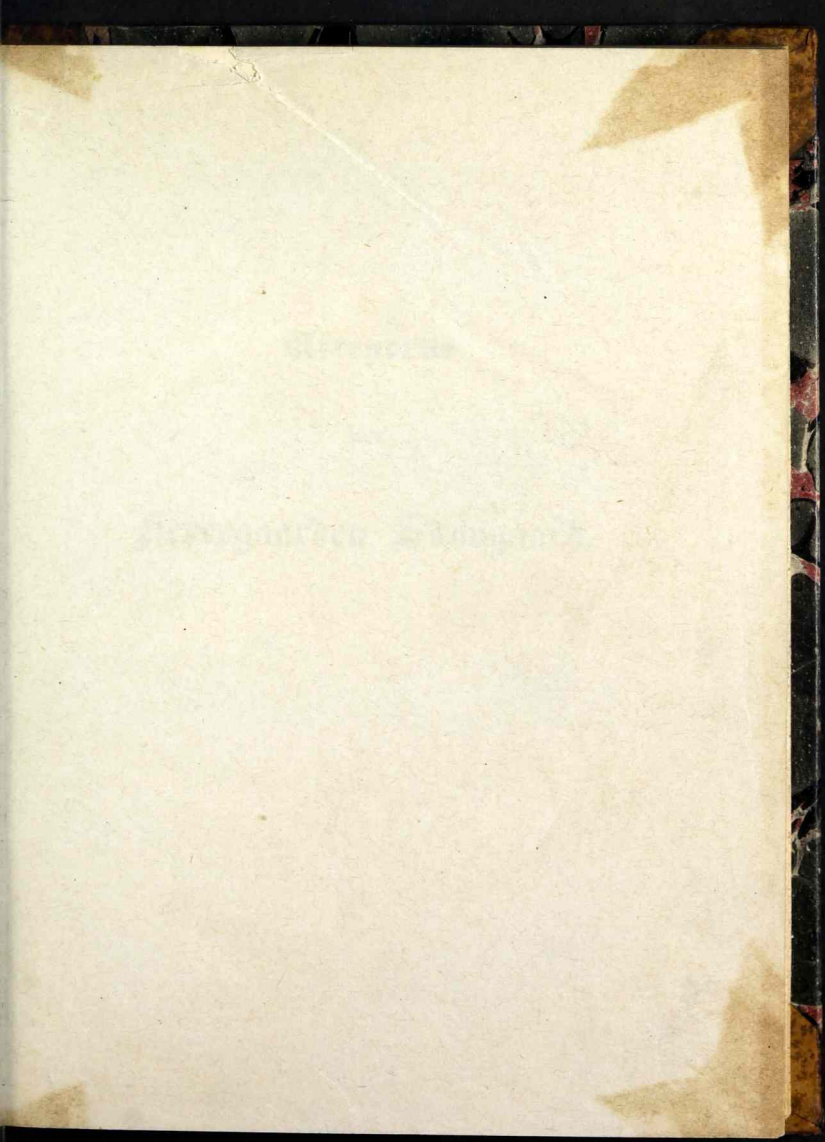
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Aftenerne

paa

Herregaarden Skovgaard.

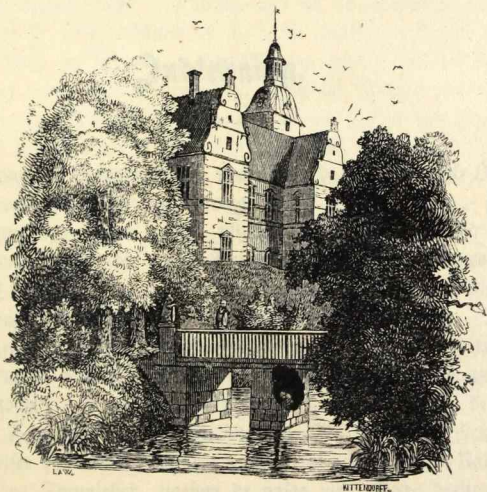
Stichene

1711

Christophen Schönbach

Alftenerne

paa

Herregaarden Skovgaard,

udgivne af

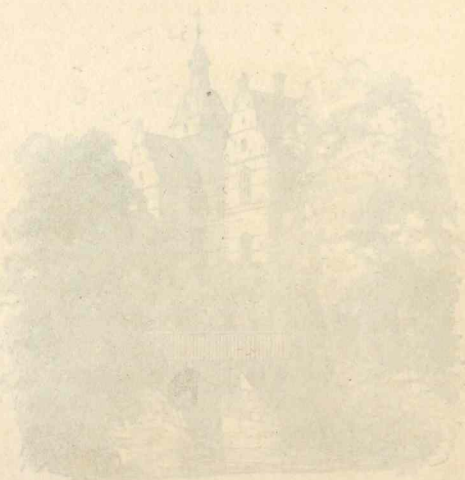
C. F. F. Rung.

Kjøbenhavn, 1844.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel. Trykt hos Bianco Luno.

THE NEW YORK

LIBRARY

THE NEW YORK

LIBRARY

OF THE CITY OF NEW YORK

1841

Indledning.

Støtte langt fra Strandbredden, paa en af de smukke danske Øer, laa Herregaarden Skovgaard, omgivet af frodige Skove, som havde givet den Navn. Den tilhørte Hr. N., som med sin Kone ganske levede for deres Børns Opdragelse og Underviisning. Døttrene og de yngre Sønner opdroges og undervistes i Forældrenes Huus, de ældre Sønner bleve sendte i Skole. Det var et sjældent Tilfælde, at Herregaarden var uden Besøg enten af Slægtninge eller Venner, som altid fandt en hjærlig og gjæstfri Modtagelse. Saa længe de opholdt sig her, udgjorde de en Deel af Familien, og understøttede gjerne Herrens og Fruens Bestræbelser for at skaffe Forandring i den lille Families Underholdning og Fornøielse, ligesom de ogsaa med Glæde deeltog i Alt, hvad der kunde tjene til Børnenes Belæring eller Moralskab. Man var saaledes bleven enig om, at hvo der kunde og følte Lust dertil, skulde skrive eller ogsaa blot afskrive eller oversætte Fabler, Fortællinger, Samtaler*) eller Digte, der vare passende for den barnlige Alder. Disse bleve da forelæste og gjemte i en

*) Ligesom denne lille Bog i hele Planen og Anlægget er en Efterligning af en engelsk Børnebog, saaledes ere alle de prosaiske Stykker enten Oversættelser eller Bearbejdelser efter det Engelske.

Kasse, hvortil Faderen havde Nøglen, og det var kun Søndag-
aften, naar alle Børnene vare samlede, at Kassen atter kom
frem. Børnene fik da Lov til at see, hvad Kassen indeholdt,
men dog kun saaledes, at et af de mindste Børn fik Lov til at
putte sin lille Haand ned i Kassen og trække det Stykke Papis
op, han først fik fat paa. Dette maatte han bringe hen til sin
Fader, som derpaa gav det til et af de ældre Børn, der maatte
forelæse, hvad det indeholdt. Efterat man havde besvaret Børnenes
Spørgsmaal angaaende den læste Fortælling og forklaret Alt, hvad der
var dem nyt eller uforstaaeligt, blev atter en af de Smaa sendt
hen efter et nyt Blad, som blev forelæst og gennemgaaet, og
saaledes blev man ved, saa længe de Eldre fandt det passende.
Børn fra Omegnen bleve ogsaa indbudne til disse Forelæsninger,
og da Børnenes Kasse med Fortællinger paa Skovgaard blev
bekjendt i Nabolaget, bleve dens Eiermænd flere Gange anmo-
dede om at lade dens Indhold samle og udgive som en lille
Bog for Børn. De vare ogsaa villige hertil, og gjorde et Udvalg
af Fortællingerne, Fablerne, Samtalerne og Digtene, som her ere
samlede under Navn af: Alsternerne paa Herregaarden Skovgaard.

Indhold.

Prosaiske Stykker.

	Side
Indledning.....	8.
Brudstykke af den lille Pauls Dagbog.....	15.
Junkeren, som kjædede sig.....	18.
Den lille Muus.....	19.
Gedehamsen og Bien.....	20.
Den flyvende Gift.....	21.
Hundehvalpen.....	24.
En Reisendes forunderlige Beretning.....	31.
Det misfornøiede Egern.....	36.
Svalerne.....	40.
Musen, Skjodehunden og Abefatten.....	41.
Gedekibdet.....	46.
Man maa ikke tabe Modet!.....	49.
Myren paa Bandring.....	59.
Narstiderne.....	65.
Gaasen og Hesten.....	66.
Svinet og de andre Dyr.....	69.
Rotten med Bjaelden.....	71.
Orden og Uorden.....	80.
Hunden og dens Slægtninge.....	83.
En Rats Liv og Levnet.....	92.
Kolonisterne.....	100.
Skibet.....	112.
Den veltilfredse Bondebreng.....	

	Side
Tingen nævnt ved sit rette Navn	116.
De to Nøvere	118.
Dyrenes Rigsdag	126.
Fædrelandsfjærlighed	143.
Indurs Sjælevandring	155.
Hvorfor er der Dyr til?	178.

Poetiske Stykker.

Sjælland ^{*)} af Chr. Winther	1.
Alferne ^{**)} af H. P. Holst	64.
En Sommerdag af H. Herth	78.
En Sommerdag af A. Dehlenschläger	78.
Ridderen ved Kulsvierhytten af A. Dehlenschläger	121.
Svalen af St. St. Blicher	141.
Fædrelandet af St. St. Blicher	148.
Jylland af N. F. S. Grundtvig	154

*) Af dette Digt har jeg, hvad jeg maa bede Forfatteren undskyld, tilladt mig at udelade Begyndelsen, skøndt det saaledes kom til at begynde med en Modsatning.

**) Jeg maa ogsaa med Hensyn til dette Digt bede dets Forfatter undskyld, at jeg har tilladt mig at udelade iwende Vers og at forandre Overskriften.

Første Aften.

Sjælland.

— Men Jorden, den lyse,
Med Bjerg og med Dal,
Med duftende Græsmark
Og Bøgeskoven sval,

Hvor Raabukken springer,
Og Sisgenen slaer
For friske Norlandsmøer
Med guldblond Haar, —
Den loffer mig saa sødt
Til sit moderlige Bryst,
Der hviler sig mit Hjerte,
Der synger jeg med Lyst.

Men flækker nu paa Kloden,
 Saa rig og saa stor,
 Fra Vest til Øst mit Die,
 Fra Syd og til Nord,
 Blandt Byer, Slotte, Lande,
 Kyst, Dal og Bjerg og Havn,
 Det dvaler dog kærligst,
 O Sjælland! ved dit Navn.

Der ligger du i Havet
 Med Byer og med Slot,
 En rødmosset Glut
 Paa et Silkebolster blaat,
 En blinkende Smaragd
 I sin sølverne Karm,
 En blussende Brud
 I sin stærke Brudgoms Arm.

I Jordumstid da skygged
 Fast Bøgen overalt,
 Nu fryder Ploven langsomt,
 Hvor Stammerne faldt,
 Og Rilden er nu tilgroet,
 Og Banken er flak,
 Hvor Brokken før var hjemme,
 Og Skovmusen drak.

Nu er der Liv i Bugten,
 Hvor før med sagte Slag
 Sig eensom Bølgen vælted
 I stille Sommerdag;
 Hvor Ulven før sig listet,
 Og Bjørnen havde Si,
 Om Slottet breder Haven nu
 Sin Farveharmonii.

Jeg priser ei det Gamle
 For at skæmme det Nye,
 Ei Nutidens Glands
 Skal fordunkle Oldtids Ry;
 Men hvert et lille Træk
 Af din Skjønhed er en Pynt,
 Jeg male vil i Sangen,
 Jeg her har begyndt.

Mod Nord bruser Kattegat,
 Ved Siden Sund og Belt,
 Mod Syd sig speiler Skoven
 I det vatrede Felt;
 Fra Krogen til Volmers Slot,
 Fra Næs til Arelstad
 Er du med Eng og Skov og Vand
 Et rigt broderet Blad.

Hver Bølge, som saa sagtelig
 I Bugt sig sniger ind,
 Som knuser sig mod Klinten
 I vildt, fortvivlet Sind,
 Veed god Bæstet om gamle Ting,
 Og Havfruens Sang
 Fortolker deres dunkle Sprog
 Ved Langlegens Klang.

Om Kjempehøien svæver
 I Natten Skygger frem,
 Den gamle Helt besøger
 Sin fordums Størheds Hjem;
 I Mosen dandse Alferne
 Med straagule Haar,
 Mens Rørdrommen pauker,
 Og Rattergalen flaaer.

Paa Sletten kneiser Egen
 Stolt af sin runkne Bark;
 Den hvide Elverpige
 Hensvæver over Mark,
 Hun dandser omkring Træet,
 Og i den dybe Skrift
 Hun læser gamle Elfskovsbad
 Og mangelen stolt Bedrift.

Naar Borthunden sover,
 Og Maanen er i Seng,
 De vevre Nisser drille
 Baade Pige og Dreng;
 Knap galer Morgenhanen
 Paa Bondegaardens Loft,
 Saa fjæler sig hver Pusling
 I Kjelder og paa Loft.

Hvor Skoven hælder ned
 Mod Søens grønne Rand,
 Der kneiser røde Borgmuur,
 Og seer sig i Vand;
 Vig Sphinxen hviler Kirken,
 Og stirrer vide ud,
 Og værner fromt om Støvet
 Af mangan Ridder prud.

Fra Høiden over Skoven
 Viser Gisselsfeld sin Pragt,
 I den friske, grønne Mose
 Er Holmegaarden lagt;
 I Parken spiller Karpen
 Og Brasen saa bred,
 I Dyrehaven Ginden
 Med Lenden, trind og fed.

I Skovklosters Haller,
 Hvor Munkebrødre sang,
 Der Pæblingen vandrer
 Sin tunge Skolegang;
 I Ringsted og i Roskilde
 Bag broget Marmorsteen
 Sødt hviler Drot med Dronning
 De livstrætte Been.

Den sommerglade Lærke,
 Hun kvædder høit i Luft,
 Og Jordbærret frydrer
 Skovsletten med sin Duft;
 Mens Ræv og Hare pusle
 Rundt om i lune Krat,
 Den brune Hjort sig bryster
 Med sin kronede Hat.

Igjennem Dresundet
 Der feier Nordenvind
 En Sværm af travle Snekker
 I Havnens Farvtag ind;
 Søkrigens Kæmpe fører
 Med Slottet Pasfiar.
 Fra Land Kanonen tordner,
 Og Fregatten giver Svar.

Naar Nattens Maane glider
 Over Himlens dybe Blaa,
 Og Fredriks-Borgens Taarne
 Som tause Kæmper staae,
 Og Vinden kjærligt hvisker
 I Bøgens Løv og Green,
 Da sætter den gamle Konge
 Sig paa sin hugne Steen.

I Gledres tætte Skove
 Der vandrer end hvert Aar
 Gudinden Herthas Bogn
 I den spirende Baar;
 Forbauset Hyrdebredgen
 Med Hunden seer derpaa;
 Han hører sælsomme Sange
 Mod Skovens Hvalving flaae.

Ak, jeg vil tie stille,
 Jeg fik saa aldrig endt;
 Og hvad har jeg vel ogsaa
 Bed dit Kontrafæi fortjent?
 Hvad hialp det mig, om Færvens Spil
 Var nok saa smukt og godt?
 Det tykkes vel de Fleste,
 At det er altfor smaat!

Christian Winther.

Brudstykke af den lille Pauls Dagbog.

Kjære Adolph!

Siden vi skiltes fra hinanden i Byen, har jeg den mest Tid opholdt mig paa det deilige Sogaard, hvor jeg har moret mig fortræffeligt. Deels har jeg gjort smaa Lystture omkring i Nabolaget, deels har jeg hjulpet til ved det Arbeide, der faldt for saavel paa Gaarden som ude i Marken. De regnsfulde Dage og om Aftenen har jeg fordrevet Tiden med at skrive i min Dagbog. — Du maa vide, at jeg holder en Dagbog, hvori jeg indfører alle mærkelige Begivenheder, som indtræffe blandt os. — Da jeg nu troede, at det maaskee kunde more Dig, naar Du var træt af Bylivets Støi og Tummel, at sammenligne vort Liv her ude paa Landet med jeres derinde i Byen, saa har jeg taget en Afskrift af en af Dagene i min Bog, som jeg herved sender Dig til Gjennemlæsning.

Lad mig snart høre fra Dig!

Din Paul.

Dagbog.

Den 10de Juni.

Igaar Aftes var her Uro i Leiren. Vi hørte et voldsomt Skrig fra Hønseskuden; Gæssene gavede sig til at skrig, og Hundene gjævede. Drengen Lars, som ligger over Stalden, kom paa Benene, og skyndte sig ned i Hønsesgaarden,

hvor han saa en Ræv løbe afsted med en Kylling i Munden, og Hundene i fuld Fart efter den. De kunde ikke naa den, og kom kort efter ganske slukørede tilbage. Da vi anstillede Undersøgelser, fandt vi den store hvide Hane liggende paa Jorden, ganske blodig — dens Kam var næsten revet af, og dens Bjædre ganske forpjuskede — og den spraglede Høne og tre Kyllinger døde ved Siden af den. Hanen levede rigtignok op igjen, men kunde ikke komme sig af sin Skræk. Det lod til, at Ræven var sprunget ind over Havehegnet, gaaet igjennem Haven ind i Hønsegaarden og derfra krobet ind i Hønsstien gjennem et Hul i Stakittet. Der blev sendt Bud efter Lømmemanden, som skulde gjøre det i Stand. Saaledes forebyggede man en lignende Ulykke for Fremtiden.

Imorges tidlig kalvede den blaffede Koe. Baa'de Koen og Kalven befinde sig vel. Kalven skal opfødes og sælges til Slagteren. — Andæggene, som den gamle sorte Høne har ligget paa, bleve udrugede idag. Ikke saa snart kom Ellingerne ud af Eggene, før de løb ud i Andedammen, til stor Forfærdelse for Hønen, som løb frem og tilbage paa Bredden og faglede af alle Kræfter for at kalde dem op; men de brøde sig ikke om hende. En gammel And tog de smaa Tingester under sin Beskyttelse, og de svømmede lystig omkring paa Vandet.

Da Stine imorges malkede den nye Koe, der igaar blev kjøbt paa Markedet, sparkede den med sit ene Bagbeen

Mæltespanden om, og stødte med sine Horn Stine ned af Stolen, saa hun faldt om i Snavset. For denne Balthyrighed er den dømt til at staae med Hovedet bundet til Høshæffen, og med sammenlankede Been, naar den bliver malket.

Ildag saae vi en Høg en lang Tid svæve over Hønsesgaarden. Det var dens Hensigt at snappe en af de smaa Kyllinger; men Hønsene kaldte deres Yngel ind under Bingerne, og Hanerne stillede sig i Slagorden, saa at Høgen blev narret. Men tilsidst var der en af Kyllingerne, som ikke agtede paa sin Moders Formaning, og ubesindig fjernede sig fra hende; denne blev strax opdaget af Høgen, som hurtig slog ned, og greb den i sine Kløer. Den stakkels Kylling gav et Skrig fra sig, Hanerne og Hønsene skrege. Da greb Forpagterens Søn en ladet Bøsse, og just som Høgen fløi bort med sit Bytte, tryffede han løs, og Høgen styrtede død ned paa Jorden med den stakkels Kylling, som slog sig ihjel i Faldet. Høgens døde Krop blev naglet fast paa Muren til Advarsel for dens flemme Brødre.

Iformiddags kom vi alle i Bevægelse ved en usædvanlig Støi, som kom nærmere og nærmere. Da vi saae ud, fik vi Die paa en heel Skare Menneſker, som bare Stegepander, Kjedler, Kasseroller, Ildskuffer, Ildtænger, som de sloge mod hinanden, og hvormed de gjorde al den Støi, de kunde. Snart mærkede vi, at det var Folkene fra den nærmeste Gaard, som forfulgte en Bisværmer, der svævede over

deres Hoveder. Tilfsidst satte Bierne sig i det høie Bæretre i vor Frugthave, og hang i en Klasse ned fra en af Grenene. Man fik nu fat paa en Stige, og en Dreng med Handsker paa Hænderne og et Forklæde svøb om Hovedet, steg op i Træet, og fik dem ind i en Vikube, der var indgnedet med søde Urter og bestrøget med Honning. Men idet han steg ned af Træet, blev hans Hænder saaledes forstufne af nogle Bier, der vare komne ind under Handskerne, at han smed Kuben ned paa Jorden. Den største Deel af Bierne faldt ud, og fløi som rasende omkring os og stak enhver, de satte sig paa. Alle løbe deres Bei, Fruentimmerne ffreg, Børnene hylede, og den stakkels Niels, som havde holdt Vikuben, blev saa frygtelig angreben, at han var nødt til at kaste sig ned paa Jorden og søge sin Tilflugt ind under nogle Stikkelsbærbuske. Omfsider begyndte Bierne at søge til den forladte Kube, hvor Dronningen var bleven tilbage; og da de nu alle vare komne i Rolighed, blev et Klæde kastet over dem, og Sværmen bragt hjem.

Genimod Middag brøde tre Sviin ind i Haven, hvor de begyndte at rode op mellem Gulerødderne og Rødbederne. De havde allerede gjort endeel Fortræd ved at nedtrampe Bedene og rode op med deres Tryner, da Lænkeshunden Trofast fik Die paa dem, og forstyrrede deres Fornøielse. Den løb ind imellem dem, tog fat i deres lange Dren og ruskede

dem saa dygtig, at de hylende og gryntende skyndte sig ud af Haven, alt hvad de kunde.

Da Lars, som havde været ude at pløie, kom hjem, for at spise til Middag, fortalte han, at han ude paa Marken havde opdaget en Algerhone-Nede med sexten Æg. Da Forvalteren hørte dette, gik han ud, og slog alle Æggene itu; han sagde, at han ikke havde Lyst til at opføde Fuglene med sit Korn, saalænge han ikke havde Lov til at fange dem, men maatte overlade det til Forstbetjentene eller de Jagtberetigede, som oven i Kjøbet kom og nedtraadte hans Segn, naar de forfulgte dem.

Idag blev der foretaget en Faarevadfning i Mølledammen. Hundrede og fyrrethve Stykker bleve vadskede, og derpaa slupne ind i Bænget, hvor de skulde gaae, til de vare blevne tørre. Mange satte sig til Modværg og vilde ikke i Vandet; den gamle Bædder blev af tre Drenge trukken til Bredden, to af dem holdt den fast hver i sit Horn, og den tredie skubbede bag paa. Idet den pludselig sprang frem, kastede den to af dem i Vandet til stor Moro for Tilskuerne.

Genimod Aftenstumringen blev Herremandens Jagthund, som man længe havde havt mistænkt for at tage Faar, greben paa frisk Gjærning. Den havde netop bidt to Lam ihjel, og vilde gjøre sig tilgode med dem, da den blev forstyrret af Faarehunden. Den satte over Gjerdet og løb sin Vej. De dræbte Faar bleve bragte op paa Herregaarden

tilligemed en Anklage mod Hunden for forsætligt Mord. Men da man nu søgte efter Gjerningsmanden, var han ikke til at finde paa Gaardens Grund, og det er rimeligt, at den for bestandig har forladt sin Fødestavn i Bevidstheden om sin affhyelige Udaad.

Da Karlene vare gaaede op, kom Peter, som sov paa et Tagkammer i den ældre Deel af Huset, og som allerede havde været i Seng, ned af Trappen saa bleg som en kalfet Bæg, og gjorde os Alle ganske bange. Det varede noget, inden han kunde fortælle, hvad der var paa Færde; tilsidst kom det da ud af ham, at han havde hørt en forfærdelig Støi over Hovedet paa sig, som kom fra et Spøgelse eller en ond Aand, ja han troede endogsaa, at han havde seet Noget røre sig, skjøndt han tilstod, at han ikke havde dristet sig til at lukke Døren op. Han erklærede, at han hellere vilde blive siddende den hele Nat i Kjøkkenet, end atter gaae op paa sit Kammer. Pigerne bleve nu næsten ligesaa bange som han, og vidste ikke, hvad de skulde tage sig til. Da nu Forvalteren kom til og hørte, hvorum Talen var, befalede han alle at følge med til Stedet for at undersøge Sagen. Da de vare komne op paa Tagkammeret, var Alt ganske stille, og de hørte Intet. Forvalteren befalede dem nu at gaae ud med Lyset, og at forholde sig ganske rolige. Peter og Pigerne stode ganske stille og rystede og skjælvede af Frygt. Omstider hørte man et Slags Sukken og Snorken, som blev lydeligere og

lydeligere, og som efter visse Mellemrum afbrødes af en ganske besynderlig Hvijslen. „Der kan De selv høre!“ hviskede Peter og nærmede sig baglængs til Døren. — Pigerne vare nærved at synke i Jorden, og Forpagteren selv blev lidt underlig tilmode. Lyden syntes at komme fra Sparreværket lige oppe under selve Straataget. Ved et Glimt af Maaneskinnet igjennem et Hul i Taget saae man tydelig Skyggen af Noget, der bevægede sig, og ved at see nøiere til, opdagede man ligesom en Masse, der lignede Hjadre. Forvalteren havde nu Formodning om, hvorledes det hang sammen. Han lod en lille Stige hente, og befalede Peter at krybe op, og stifte sin Haand ind i Hullet. Han gjorde det omsider, dog ikke meget villig; men ligesom han stak Haanden ind i Hullet, gav han et høit Strig fra sig, og raabte, at han var bleven bidt. Paa samme Tid fløi en stor hvid Ugle lige i Ansigtet paa ham og ud af Vinduet. Den stakkels Peter stod der ganske stamfuld, og maatte lade sig udlee af Pigerne, som havde været ligesaa angst og bange som han. Han listede sig i Seng uden at sige et Ord, og det varede ikke længe, før hele Huset laa i en dyb Søvn.

Junker, som kjædede sig.

„Jeg vil ride mig en Tur,“ sagde den lille Junker Frederik, Stamherre til Grevskaftet N., efter Frokosten; „bring mig mine Ridestøvler og lad min Hest sadle.“

Hesten stod sadlet udenfor Døren, og Rideknægten spændte allerede Sporene paa den lille Greves Fodder.

„Nei!“ sagde han, „jeg vil ikke ride; spænd mine Nordbagger for min Jagtvogn, jeg vil kjøre omkring i Parken.“

Hesten blev bragt tilbage i Stalden, og Nordbaggerne vare allerede forspændte, da den lille Herre sendte sin Kammergjæng ned for at afbestille dem. Han vilde nu gaae ud i Marken, for at prøve om hans nye Hønsehund vilde staae.

„Naar jeg ret betænker mig,“ sagde han, „troer jeg, at jeg vil blive hjemme og spille et Parti Billard eller to.“

Han spillede et halvt Parti, men kunde ikke gjøre et eneste Stød til sin Tilfredshed. Hans Hovmester, som var tilstede, fandt det beleiligt at spørge den lille Junker, om det ikke behagede ham at læse en Time.

„Na jo! hvorfor ikke det; jeg er kjed af at bestille Ingenting. Hvad skal vi begynde med?“

„Jeg troer, at vi sidst bleve færdige med tredje Bog af Æneiden. Vi kunde begynde paa fjerde Bog.“

„Na ja! men — nei, hellere Historie, eller jeg troer snarere en Smule Geographi.“

„Ja gjerne! Globerne staae nede i vort Læseværelse.“

De gif nu sammen ned i Læseværelset. Den lille Greve lagde begge Albuerne paa Bordet og saae paa Globen — derpaa dreiede han den rundt to eller tre Gange — og hørte derpaa ganske taalmodig paa hvad hans Hovmester foredrog om enkelte Dele af den og om disses Hensigt og Nytte. Men ligesom han var midt i et Foredrag over Meridian-Girklene, afbrød han ham med de Ord: „Lad os nu faae en Smule Virgil.“

Man tog Bogen frem, og ved en Deel Hjælp arbejdede den lille Herre sig gjennem en Snees Linier.

„Det maa være nok,“ sagde han og ringede; „vi have ikke bestilt saa lidt, skulde jeg troe. Christian, bring mig min Bue og mine Pile.“

En smuk Bue i et grønt Foderal, Pilefogger med Tilbehør, Alt en Foræring fra hans Onkel i London, blev taget frem, og den lille Greve begav sig ned til Skydebanen. Han sigtede adskillige Gange efter Skiven, men da han aldrig kom Maalet nær, blev han utaalmodig, stød de tilbageblevne Pile af i Luften, og befalede nu, at man skulde bringe hans Hest.

Med en Tjener i Hælene paa sig travede han en Tierdingvei eller to ud ad Landeveien, og kom, just som Kloffen slog elleve, til en Landby, hvor der laae en Skole med en stor Græsplads udenfor. En Dør fløi op, og ud styrtede

en Flok Drenge, som med Skrigen og Raaben adspredte sig paa Pladsen, og begyndte at lege. Nogle spillede Boldt, andre legede Tagfat, andre sprang Bue. Kort sagt, der var Liv og Bevægelse i den hele Flok; overalt var der Glæde, Tilfredshed og Munterhed. Den lille Greve red langsom frem og tilbage, og fik da Die paa en Præsteson fra Greveskabet, der havde været hans Barndoms Legekammerat, kaldte paa ham, og førte ham lidt bort fra Sværmen.

„Siig mig, Ludvig, hvad synes du om at gaae i Skole.“

„Meget godt, fortræffeligt.“

„Har du megen Fritid.“

„Det kan jeg just ikke sige. Vi ere frie fra elleve til tolv. Derpaa spise vi til Middag. Siden have vi fri en Time, førend vi spise til Aften.“

„Det er just ikke megen Fritid.“

„Ja men saa lege vi ogsaa tilgavn, naar vi lege, og arbeide, naar vi arbeide. Farvel, min Greve! Vi lege Tagfat, og jeg er den; jeg kan ikke blive længere.“

Med disse Ord løb Ludvig sin Vej.

„Jeg vilde ønske, at jeg var en af disse Skolebrenge!“
udbrød den lille Greve med et Suk, vendte sin Hest og red ganske mismodig hjem.

Anden Aften.

Den lille Muus.

En lille Muus levede i et Skab, hvor man havde Konditor og andre lækre Sager staaende. Her kunde den hver Dag gjøre sig tilgode med Tvebakker, Kager, Suffer eller Syltetøj; aldrig har en Muus ført et saadant Herreliv. Undertiden vovede den lille Muus sig frem, naar Familien sad ved Bordet, ja den kom endog frem paa Gulvet, og aad de nedfaldne Smuler, og Ingen havde endnu gjort den Fortrød. Den vilde have følt sig fuldkommen lykkelig, naar den ikke undertiden var bleven forfulgt af Huuskatten, for hvem den da fortrakket løb sin Vej og skjulte sig i sit Hul bag Panelet. Engang kom den overmaade-fornøiet løbende til sin Moder. „Moder“! sagde den, „de gode Folk her i Huset have bygget mig et nydeligt Huus, som de have stillet op inde i Skabet. Det maa være bestemt til mig, thi det er netop stort nok. Gulvet er af Træ, og Huset er lukket med et Gitter af Staaltraad. De har vistnok bygget det for at sikke mig mod den frygtelige Kat, som saa ofte forfølger mig. Indgangen er netop stor nok for mig, men saa lille, at Kis ikke kan komme der-

igjennem. Ja! hvad mere er, de gode Folk have lagt et Stykke stegt Flest derind, som lugter saa deilig! Jeg vilde strax løbe derind for at tage mit nye Huus i Besiddelse, men da tænkte jeg, kjære Moder! paa dig, og vilde først sige dig det, for at vi sammen kunde følges ad derhen. Der er Plads nok til os begge. Kom, kom! lad os flytte ind strax, og boe der i Nat!”

„Mit kjære Barn!” sagde den gamle Muus, „det var et stort Held, at du ikke gik derind. Det Huus, du har seet, er en Musesælde. Man havde ikke ladet dig komme ud igjen, uden for at give dig til Ratten, eller dræbe dig paa en anden Maade. Rigtignok har Mennesket ikke saa vildt og grumt et Blik som Ratten, men han er en meget farligere Fjende, thi han besidder langt større Kløgt og Snedighed.

Gedehamsen og Bien.

En Gedehams traf engang paa en Bi, og sagde til den: „Kan Du ikke sige mig, hvorfor Menneskene ere mig saa fiendske, og derimod saa venlig sindede mod dig?. Naar jeg fra regner de smukke gyldne Ringe, som pryde mit Legeme, og give mig en Skjønhed, som du ikke har, see vi næsten ganske eens ud: vi ere begge vingede Insekter, vi gjøre begge meget af Honning, vi stikke begge, naar vi blive vrede, og alligevel hade og forfølge Menneskene mig, og søge at dræbe mig,

uagtet jeg holder mig langt mere til dem end du, besøger dem i deres Huse, naar de sidde ved Thebordet, Middags- eller Aftensbordet. Om dig derimod, som er sky og frygtsom, som næsten aldrig nærmer sig til dem, værner de omhyggelig, bygge kunstige straatækkede Huse til dig, bærer Omsorg for dig og give dig Føde i den strenge Vinter. — Jeg kan ikke fatte Grunden hertil.”

„Da kan jeg,” svarede Bien; „det kommer af, at du aldrig gjør dem noget Godt, men derimod er dem et besværligt og skadeligt Dyr. Derfor hade de dig, derfor kan de ikke taale at see dig. Du skulde hellere aflægge dem færre Besøg, og derimod tænke paa at gjøre dem nogen Gavn.

Den flyvende Fisk.

Flyvefisken havde fra Begyndelsen af, saaledes fortæller Fabelen, ingen Vinger. Men da den af Naturen var ærgjerrig og ufornøielig, ærgrede den sig over, at den var indskrænket til et eneste Element, Vandet, og ønskede sig Vinger for at kunne hæve sig op i Luften. „Alf gib jeg kunde flyve ligesom Fuglene! Da vilde jeg ikke alene faae langt flere af Naturens Skønheder at see, men jeg vilde ogsaa lettere kunne undgaae de Fisk, som stedse efterstræbe mig, og gjøre mit Liv usikkert og ulykkeligt.” Derfor bad den Jupiter om et Par Vinger; og strax fødte den ogsaa, at dens

Finner forlængede sig. De vorede ud til samme Længde som dens Legeme, og bleve tillige saa stærke, at de kunde gjøre den Tjeneste som Vinger. I Forstningen var den meget glad over sin nye Fuldkommenhed, og saae med Foragt ned paa de andre Fisk; men snart mærkede den, at den nu var udsat for nye Fare. Naar den sloi gjennem Luften, saae den sig strax forfulgt af Tropikfuglen og Albatrossen; og naar den, for at undgaae disse, lod sig falde ned i Vandet, var den saa udmattet af at flyve, at den nu mindre end før var i Stand til at undgaae sine gamle Fjender, Rovfiskene. Da den derfor fandt sig mere ulykkelig end før, bad den Jupiter, om han vilde tage sin Gave tilbage; men Jupiter svarede: „Da jeg gav dig Vinger, vidste jeg nok, at de vilde blive din Ulykke; men dit stolte og utilfredse Sind kan have godt af dette feilslagne Haab. Du skal derfor som en Straf beholde, hvad du udbad dig som en Gunst.“

Hundehvalpen.

„Hvorledes skal jeg bære mig ad,“ sagde en ganske lille Hundehvalp til sin Moder, „for at vise mig taknemmelig mod min gode Herre, og fortjene hans Kjærlighed. Jeg kan hverken trække eller bære Byrder, som Hesten, eller give ham Mælk, som Koen; heller ikke kan jeg give ham min Uld til Klæder, som Faaret, eller lægge Eg til ham, som Hønen,

eller fange Røtter og Muus, som Ratten. Jeg kan ikke fornøje ham med min Sang, som Kanariesuglen eller Iriksen; jeg kan ikke forsvare ham mod Tyve og Røvere, som min Fætter Trofast. Selv naar jeg er død, kan jeg ikke, som Svinet, være ham til Nytte. Jeg er et stakkels ubetydeligt Dyr, som ikke er den Gode værdt jeg faaer; og jeg seer ikke, at jeg formaaer det Allermindste, som kan gjøre mig værdig til hans Opmærksomhed og Kjærlighed." Saaledes talte det lille stakkels Dyr, tav og hang ganske modløs med Hovedet.

„Mit kjære Barn,“ svarede den gamle Diana, „dine Gæver ere vel kun ringe, men en god og ærlig Billie kan erstatte det Manglende. Gif ham ret meget, og viis ham din Kjærlighed ved alle de Midler, der staae i din Magt, og du vil nok vinde hans Kjærlighed.“

Den lille Hund følte sig beroliget ved disse Ord; og da dens Herre nærmede sig, løb den hen til ham, sliffede hans Fødder, sprang omkring ham, stod nu og da stille foran ham, logrede med Halen, og saae op til ham med et Udtryk af ydmyg og inderlig Hengivenhed. Herren blev opmærksom paa den. „D, lille Fido,“ sagde han, „du er et ærligt, godt lille Skind!“ og bukkede sig ned for at klappe den. Fido var næsten ude af sig selv af Glæde.

Fido var nu sin Herres stadige ledsager paa Spadsere-ture; den hoppede og sprang omkring ham, og morede ham med sine Hop og Krumspring. Men altid vogtede den sig

for at falde ham til Besvær, ved enten at springe op ad ham med sine tilfølede Poter, eller følge med ham ind i Bærelserne, naar den ikke havde faaet Tilladelse dertil. Den gjorde sig Umage for at blive sin Herre til Nytte ved tusinde finaa Tjenester. Saaledes forjog den Spurve, som stjal Kyllingernes Æde, og løb til og glæde med det største Raseri ad hvert fremmed Sviin eller andet Dyr, som vovede sig ind i Gaarden. Den holdt Høns, Gæs og Sviin fra at overskride Grændserne af deres Territorium, og især fra at gjøre Fortræd i Haven. Den var altid færdig til at give Trofast et Vink, naar den om Dagen eller Natten hørte nogen mistænkelig Støi omkring Huset. Naar dens Herre ude paa Marken trak sin Kjole af, for selv at tage Haand i med og hjælpe sine Høstfolk, hvad han undertiden gjorde, satte Tido sig altid ved Siden af Kjolen, og tillod intet Menneffe eller Dyr at nærme sig eller røre ved den. Saaledes kom den i Ry for at være en paalidelig Beskytter og Forsvarer af dens Herres Eiendom.

Engang fængslede en farlig Sygdom dens Herre til Sengen. Tido lagde sig udenfor Døren til Bærelset, og var ikke at formaae til at forlade denne Plads, eller til at æde Noget; og da dens Herre var saa vel, at han kunde sidde oppe, og Tido nu fik Lov til at komme ind i Bærelset, løb den hen til ham, og yttrede saa levende sin Glæde og Kjærlighed, at enhver, der saae det, røstes derved. Denne Be-

givenhed forskaffede Fido dens Herres Hengivenhed; og nogen Tid efter kom den til at vise ham en meget vigtig Tjeneste. En varm Dag efter Bordet havde dens Herre lagt sig til at sove i et Lysthuus; Fido laae ved hans Side. Lysthuset var en gammel skrøbelig og faldefærdig Bygning. Hunden, som trolig vogtede paa sin Herre, saa at Bæggene begyndte at vasse, og at store Stykker Kalk faldt ned fra Loftet. Den begreb Faren, hvori dens Herre svævede, og søgte nu ved Gjøen at vække ham; men da det ikke vilde lyffes, sprang den op og bed ham ganske sagte i Haanden. Da foer han op, og fik netop Tid nok til at komme ud af Døren, inden hele Bygningen styrtede sammen. Fido, som fulgte bag efter ham, blev haardt saaret af nogle nedfaldende Muurbrokker. Fra den Tid fik Herren Hunden endnu langt kjærere end før, og yttrede mangen Gang, at han havde den at takke for sit Liv. Hundens Kjærlighed og Trost mod dens Herre blev saaledes tilfulde paaskjønnet og gjengjældt.

En Reisendes forunderlige Beretning.

En Vinteraften sad en engelsk Skibskapitain med sine Børn omkring Kaffelovnen. Da sagde hans yngste Søn, den lille Karl, til ham: „D! Fader! vil Du ikke være saa god at fortælle os om hvad Du har seet paa dine Reiser. Medens Du har været borte, har jeg læst Gullivers Reiser

og Sømanden Sindbads Eventyr; og jeg mener, at Du, som er reist Jorden rundt, maa kunne fortælle ligesaa vidunderlige Ting som Gulliver og Sindbad." — „Nei, min kjære Dreng," svarede Kapteinen, „jeg har min Tro aldrig truffet paa Lilliputer eller Brobdignagienfer, lige saa lidt som jeg nogenstunde har seet det sorte Magnet-Bjerg eller Diamant-Dalen; men Du kan jo nok vide, at jeg har seet mange forskjellige Nationer og lagt Mærke til deres Sæder og Stifte. Kan det derfor mere Eder, vil jeg gjerne fortælle en eller anden Mærkelighed, som jeg har seet paa mine Reiser." — „D! ja, ja!" raabte Karl og alle hans Søfende. De flyttede deres Stole tæt sammen omkring deres Fader, og han begyndte saaledes:

„Hører da Børn. Jeg var engang, omtrent paa denne Tid af Aaret, i et Land, hvor det var meget koldt, og hvor de stakkels Indvaanere havde Ulykke nok for ikke at fryse ihjel. De vare for en Deel klædte i Dyreskind, som ved en særegen Behandlingsmaade vare blevene bløde og bøjelige, men fornemmelig i Tøier, forfærdigede af et fiirføddet Dyr's ydre Beklædning, som de vare grusomme nok til at berøve det, medens det endnu var i Live. De boede i Baaninger, som for en Deel vare under Jorden. Bygningsmaterialierne vare enten Steen, eller Jord, der var brændt i Ilden, til den blev haard; Regn og Blæst var der saa heftig og voldsom, at mange af Indvaanerne bedækkede deres Tage

heelt over med Steen. Paa Husenes Mure var der Huller, igjennem hvilke Lyset faldt ind; og for at forhindre Kulde og Fugtighed fra at trænge ind, vare disse Huller lukkede med en Slags gjennemstigtig Steen, der paa en kunstig Maade blev forfærdiget af smeltet Sand eller Flintensteen. Man havde en ganske besynderlig Steen, som blev gravet op af Jordens Skjød, og som man brændte tilligemed Brænde, og som, naar den kom i Brand, blussede op som en Fakkell.“

„Ah! hvad mon det være for en underlig Steen!“ sagde Karl. „Den maa rimeligviis ligne de Stene, som vi kalde Fyrstene, og som skinne saa stærkt, naar man guider dem mod hinanden.“ — „Jeg kan ikke troe, at der kan gaae Ild i dem,“ svarede Kaptainen; „desuden have de Stene, jeg taler om, en mørkere Farve.“

„Vi ville nu omtale deres Levemaade, som var mærkelig nok. Nogle af Indvaanerne, nemlig de simplere og fattigere Klasser, spiste Fisk, som havde hængt i Røg saa længe, indtil de vare blevne ganske tørre og haarde, og dertil spiste de enten visse Planterødder, eller grove sorte Rager af finmalet Korn. De rigere Folk havde en hvidere Slags Rager, som de pleiede at smøre over med en fedtagtig Masse, hvormed et stort Dyr forsynede dem. Dette Fædt brugte de næsten til alle deres Retter, og saa længe det var frisk, var det ogsaa meget velsmagende. Ligeledes fortærede de Kjødet af mange Fugle og Dyr, naar de kunde faae fat paa dem,

og spiste Bladene og andre Dele af adskillige der i Landet
voksende Planter og Urter, deels ganske raare, deels kogte og
tilberedte paa forskjellig Maade. Et andet Fødemiddel hos
dem var ogsaa suur Mælk, som blev sammenpresset til en
haard Masse og saltet, men som havde en saa ubehagelig
Lugt, at man ikke turde komme den nær paa nogle Skridt.
Hvad deres Drikkevarer angaaer, da gjorde de meget af en
Drif, som de lavede sig ved at komme Vand paa nogle tørre
Blade. Disse Blade, fortalte man mig, kom fra et langt-
bortliggende Land. Ligeledes lavede de en anden Drif ved
at komme Vand paa Frøet af en græsagtig Plante, hvortil
de satte en bitter Urt; denne Masse lode de derpaa gaae i
Gjæring. Man overtalte mig til at smage denne Drif; i
Begyndelsen fandt jeg den modbydelig, men senere kom jeg
til at holde meget af den. Naar man laver den meget
stærk, er den berusende. Men hvad der meest forundrede
mig, var Nydelsen af en Drif, saa hed og brændende, som
det kunde være flydende Ild. Engang tog jeg af en Feil-
tagelse, jeg ansaae det nemlig for Vand, da det saae aldeles
ud som Vand, en Mundfuld, men Veiret gik fra mig, og
jeg troede, at jeg skulde kvæles i det. Ikke sjældent komme
Folk af Dage ved denne Drif; og dog er der Mange, som
begjærlig nedsluge den, og drikke den i Mængde, naar de
kunne faae den. Ogsaa denne Drif skal tilberedes af den
oven nævnte Planter Frø, som ikke blot er uskyldig men ogsaa

sund og nærende i sin naturlige Tilstand, men først ved Tilberedelsen bliver en saa fordærvelig, ja giftig Drik. Den sælsomste Skif, jeg saae her i Landet, var dog den, at nogle Mennesker fandt en stor Fornøielse i at fylde Munden med en ildelugtende Røg, medens andre puttede et hæsligt Pulver op i Næseborene."

"Man skulde troe, at de maatte kvæles," sagde Karl. "Ja! jeg var altid nær ved det," sagde Faderen, "blot naar jeg stod i Nærheden af dem — men, som Ordsproget siger, Banen er den anden Natur."

"Jeg var veltilfreds med at forlade dette kolde Klima; og efter et halvt Aars Forløb kom jeg til et Folk, som lever under den deiligste Himmelegn og i et Land, hvor Alt bræmmer i Skønhed og Frugtbarhed. Træer og Buske bære de deiligste Frugter, som tillige med andre Produkter af Planteriget, udgjøre en stor Deel af Folkets Fødemidler. Isærdeleshed syntes jeg godt om et Slags Bær, som groe i Klaser, deels hvide deels røde, og som have en behagelig syrlig Smag, og ere saa gjennemsigtige, at man kan see Frøkjernerne, som sidde inde i Frugten. Her saae jeg hele Marker fulde af velsugtende Blomster, som man sagde mig vilde sætte Bælgfrugter, der afgave en god Føde for Mennesker og Dyr. En stor Mængde Fugle oplivede Lunde og Skove, og iblandt dem var der en, som uden at have lært det, talte ligesaa tydelig som en Papegoie, det vil da sige,

den gjentog bestandig kun eet eneste Ord. Folket selv var temmelig godmodigt og dannet, og havde tilegnet sig mange af Kulturens Goder. Deres Klædedragt var meget forskjellig. Mange vare klædte i et tyndt Løi, forfærdiget af de lange Trevler, som findes i Stilkken paa en vis Plante, der netop dyrkes i denne Hensigt, og som de tilberede ved at udbløde den i Vand og bearbejde den med brede Trækøller. Andre gif i Klæder af et Slags Uld af Planteriget, som vorer i Kapsler paa Buske. Men det besynderligste Løi var et fiint, glat og glindsende Stof, som især de rigere Klasser gif med, og som man sagde mig blev forfærdiget af Spindet af nogle Larver — hvad der er saare mærkeligt, naar man betænker, hvilket stort Antal af saadanne Larver, der udkræves til Forfærdigelsen af en saadan Mængde af dette Løi, som blev brugt der i Landet. Dette Folk er meget phantastisk i deres Klædedragt, isærdeleshed Fruentimmerne, hvis Paaklædning bestaaer af en stor Mængde Klædningsstykker og Smaaating, som ikke lade sig beskrive, og som paa en sælsom Maade vansire Legemets naturlige Stikkelse. I nogle Henseender ere de nette og smagfulde; men i andre kan de i Smagløshed nok maale sig med Hottentotter og andre vilde Folkeslag, f. Ex. i den Maade, hvorpaa de sætte og udstaffere deres Haar, som de altid flette og indguide med Svine-, Dre- eller Bjørnesedt med en Tilfætning af andre Bestanddele. Som de vilde Indianere bruge de Fjædre

til Hovedpynt. Hvad der ogsaa forundrede mig var, at de i deres Huse opføde et Dyr af Tigerslægten, med frygtelige Kløer og Tænder, som de frygtsomste Damer og smaa Børn, uagtet dets vilde Natur, lege med og kjæle for."

"Det vilde jeg rigtignok ikke lege med," sagde Karl. "Du var vel bange for, at det skulde bide dig, eller give dig en slem Rist med sine skarpe Kløer. — Dette Folks Sprog synes den Fremmede meget haardt og uforstaaeligt, men indbyrdes tale de og forstaae hinanden med megen Kethed og Hurtighed. En besynderlig Skik har de ogsaa, naar de hilse hinanden. Hvordan end Veiret er, blotte de deres Hoved, og staae nogle Diebliske med blottet Hoved, især naar de ville vise En særdeles Ærbødighed."

"Det er jo omtrent det Samme, som naar vi tage Hatten af," sagde Karl. "D! o! Fader!" raabte Lise, "nu har du røbet dig! Du har hele Tiden fortalt os om vort eget Land, og vor egen Levemaade, vore Sæder og Skikke!" — "Hvad for Noget!" sagde Karl; "jeg veed da, at vi ikke brænde Stene, eller spise Dyrefedt, eller Grø, der er stødt til Pulver, eller gaae i Guder eller Larveskind, eller lege med Tigere." — "Ikke det?" sagde Kaptainen — "sliig Du mig da, hvad er vel Steenful andet end Steen? og er Smør maaskee ikke Dyrefedt? og Korn ikke Grø? og Læder ikke Skind eller Guder? og Silke ikke Spindet af Silkeormen? og kunde vi ikke lige saa godt kalde Ratten et Dyr af Tigerslægten,

som vi kalde Tigeren et Dyr af Ratteslægten? Og dersom Du vil gjennemgaae Alt, hvad jeg har beskrevet dig, saa vil Du ved Lises Hjælp finde, at alle de forunderlige Ting, jeg har talt om, ere ganske almindelige blandt os selv.

Jeg vilde vise eder, at en Fremmed, der kommer til vort Land, meget let vilde kunne fremstille Alt, hvad han saa og oplevede hos os, som noget Usædvanligt eller Billedunderligt, medens vi, naar vi kom til hans Land, kunde gjøre det Samme; og jeg vilde saaledes gjøre eder opmærksomme paa, at vi daglig nævne en Mængde Ting, uden at vi kjende eller undersøge deres Natur og Eiendommelighed, og at det saaledes egentlig blot er Navnet paa Tingene og ikke Tingene selv, vi kjende.

Det misfornøiede Egern.

I en smuk Skov paa den vestlige Side af en Bjergkjede levede engang et Egern. Lykkelig og tilfreds havde det her tilbragt tre Aar af sit Liv; men nu begyndte det at blive misfornøiet, og anstillede en Dag følgende Betragtninger.

„Skal jeg tilbringe min hele Levetid paa det samme Sted, og det med at stige op og ned i de samme Træer, med at samle Nodder og Agern, og sove hele Maaneder i et eller andet Hul i en Træstamme. Jeg seer mange af de

Fugle, som boe her i Skoven, flyve langt bort, hvorhen de have Lyst; og naar Vinteren nærmer sig, reise de bort til fjerne Lande, hvor der er Sommer det hele Aar. Min Nabo, Gjøgen, siger mig, at han i disse Dage ligger paa Reisen; og den lille Rattergal har allerede forladt Skoven. Sandt er det, jeg har ikke Binger som Fuglene, men jeg har flinke Been; og vil man ikke bruge dem, kunde man jo lige saa gjerne være en Muldvarp eller et Marmeldyr. Det vil kun koste mig liden Anstrængelse at naae den blaa Bjergkæde, som jeg kan see fra mine Trætoppe. Det maa uden Tvivl være et yndigt Sted. Hver Morgen gaaer Solen op der, og ofte seer jeg det skinnende i de deiligste gule og røde Farver. I det mindste kan der ingen Fare være ved at forsøge det; thi finder jeg mig ikke tilfreds der, kan jeg jo atter vende her tilbage. Min Beslutning er tagen; imorgen begiver jeg mig paa Veien."

Da Egernnet havde taget denne Beslutning, kunde det ikke lufte et Øie den hele Nat, saa meget tænkte det paa sin forestaaende Reise; og næppe gryede det ad Dag, førend det, efter at have forsynet sig med saa meget Proviant, som det kunde bære, trøstigt begav sig paa Reisen. Det naaede snart Udkanten af Skoven, og befandt sig nu paa den aabne Heide, som naaede lige hen til Foden af Bjergene. Denne havde det tilbagelagt, inden Solen endnu var kommen høit paa Himlen; og efterat det havde spist Frokost med fortræf-

felig Appetit, gav det sig nu til at bestige Bjerget. Det var et besværligt og mæsommeligt Arbejde at klattre op ad Bjergets steile Sider; men vor lille Ven var vant til at klattre, og det gik derfor meget raff i Begyndelse. Dog var den ofte nødt til at standse og træffe Veiret; og det var derfor allerede langt over Middag, inden den naaede Toppen af den første Bjergryg. Her gjorde den Holdt for at spise til Middag; den satte sig ned og saae tilbage. Hvor var den henrykt over den deilige Udsigt! Skoven, som den havde forladt, laa næsten lige nede for dens Fødder. Med Foragt saae den ned paa den lave og ringe Bolig, hvor den var født og opvoret.

Men da Egernet nu saae fremad, blev det ligesom lidt modløs og forkrømt ved at see en anden Høideryg, der i det mindste var ligesaa høi, som den der var tilbagelagt. Hvor stiv og træet det end følte sig, maatte det dog efter en kort Hvile atter begive sig paa Veien. Det gik langtfra ikke saa raff som før. Jordbunden var ujern, haard og uden Græs; og til sin Forundring sandt vor Reifende, som havde indbildt sig, at det vilde blive varmere og varmere, jo nærmere den kom Solen, det derimod koldere og koldere med hvert Skridt, den gjorde op ad Bjerget. Den havde næppe tilbragt to Timer paa denne anstrængende Vandring, før dens Mod og Kræfter vare borte, og den for Alvor tænkte paa at opgive sit Forhavende, og vende hjem, før Natten overraskede den. Medens

den saaledes raadsflog med sig selv, begyndte der at samle sig Skyer om Bjergets Top, og nu vare alle sjerne Gjenstande paa een Gang forsvundne. Det varede ikke længe, førend en Snees og Hagelbyge styrtede ned, ledsaget af en heftig Stormvind, som gjennempidskede det stakkels Egern saaledes, at det ikke var i Stand til at flytte en Fod hverken frem eller tilbage. Desuden var det nu ganske vildfarende, og vidste ikke, hvad Bei det skulde vælge, for at naae hen til sit foragtede Hjem, hvorefter det nu saa inderlig længtes. Stormen blev ved at rase, til Natten brød frem; træt og forkommet, som det var, kunde det næppe slæbe sig hen til en Klippehule, som laa i nogen Afstand, og som var det bedste Nattely, det kunde opdage. Dets Proviant var oppe; sulten og skjælvende af Kulde slæbte det sig ind i det inderste Hjørne af Hulen; her krøb det sammen, dækkede sig med sin bukkede Hale, og nød en kort Søvn, skjøndt ofte vækket af Kulden og Trækvinden, som hvinende pib mellem Stenene.

Morgenen brød frem over Bjergenes sjerne Toppe, da Egernet, næsten død af Kulde og Sult, kom ud fra sit Natteqvarteer, og nærmede sig, saa godt det kunde, til Skranten, for at see, hvilken Bei det skulde tage. Som det nu langsomt listede afsted, fik en Høg, som svævede oppe i Luften, Die paa det, foer ned, og fløi atter op med det i sine Kløer. Det stakkels Egern, som af Frygt gif fra al Sands og Samling, blev ført bort med Lynets Hurtighed. Det lod

til nu at være ude med Egernet, som uden Redning synes at være bestemt til at fortæres af Høgens Unger. Men en Drn, som havde seet Høgen gribe Byttet, forfulgte den for at tage det fra den; og da Drnen havde indhentet Høgen, gav den den saa stærkt et Puf, at den for at forsvare sig selv maatte lade Egernet falde. Dette stakkels Dyr faldt og tilbagelagte en lang Strækning ned igjennem Luften, indtil det tilsidst landede midt i et tæt Træ, hvis Blade og bøielige Grene svækkede Virkningen af dets Fald saa meget, at det, rigtignok aandeløs og forslaaet, slap derfra med Livet, og efterat have ligget nogen Tid bevidstløs, atter kom til sig selv. Men hvor stor var dets Glæde og Forundring, da det fandt sig i det selsamme Træ, hvori dets Rede var. „Ah!“ sagde det, „mit kjære Fødested og min fredelige Hjemstavn! Aldrig skal jeg atter lade mig friste til at forlade min hyggelige og sikkre Bolig for at begive mig ud i den vide Verden, hvor saa store Farer og Ulykker true den Reisende.“

Credie Aften.

Swalerne.

„See dog op, min Dreng,“ sagde Henriks Fader til ham, „efter Fuglerederne lige over dit Kammervindue under Tagrenden. Paa nogle af dem er der blot begyndt — med et lille Stykke Leer klinet paa Muren. Andre ere halv færdige, og atter andre ganske færdige, — tætte og velforvarede — kun med en lille Abning, hvorigjennem Fuglene flyve ind og ud.“

„Hvad er det for Neder?“ spurgte Henrik.

„Det er Svale-Neder,“ svarede hans Fader; „og der kan Du see deres Giere. Hvor travlt flyve de frem og tilbage, og bringe i Ræbbet Leer og Jord, som de paaflne og tilbanne ved Hjælp af deres Næb og Fodder! Nederne ere stærke og tætte som en Leervæg, og indvendig fodrede med Fjædre, for at Ungerne kunne have en blød og varm Seng. Disse Svaler hedde Huus-svaler og leve ligesom de almindelige Svaler af Fluer, Myg og andre Insekter. De bygge altid deres Neder i Byer og Landsbyer udenpaa Husene. Folk gjør dem ikke nogen Overlast eller Fortræd, thi de ere

snarere nyttige end skadelige Dyr, og det er meget morsomt at see paa deres travle Sysslen. See hvor let og hurtig de svæve gjennem Luften efter deres Bytte! Om Morgenene ere de oppe, saasnart det gryer ad Dag, og kviddre udenfor dit Bindue, medens Du endnu sover paa dit grønne Dre; og hele den lange Dag ere de paa Farten, for at skaffe Føde til dem selv og deres Unger. Saasnart de have fanget et Par Fluer, skynde de sig til deres Rede, smutte ind ad Hullet, og made deres smaa Unger. Jeg skal fortælle Dig en Historie, som kan lære dig, hvor omhyggelige de ere for deres Unger. Et Svalpar havde bygget deres Rede i en Søilegang. Da de nu havde udklækket deres Unger, hændte det sig, at en af disse, som klattrede op til Hullet, faldt ud, og, da den endnu ikke kunde flyve, styrtede den ned paa Stenene og slog sig ihjel. Da de Gamle nu saae denne Ulykke, toge de korte, men stærke Halmstraa, og klinede dem med Leer ligesom Palisader rundt omkring Hullet paa Reden, for at forebygge, at deres andre smaa Unger ikke skulde falde ud ligesom deres stakkels lille Broder."

"Hvor det var klogt!" udbrød Henrik.

"Ja tilvisse," svarede hans Fader; "og jeg kan fortælle dig en anden Historie, som vidner om deres Klogt, og tillige om deres Beredvillighed til at hjælpe hinanden. En uforfæmmet Hanspurv, — Du veed jo nok, hvor nærvise de Krabater kan være, — var fløiet ind i en Svalerede, mens

Giermanden var borte. Da nu denne kom tilbage, og vilde ind, stak Spurven Hovedet ud af Gullet og hakkede efter Svalen med aabent Næb, fordi den vilde ind i sit eget Huus. Den stakkels Svale var meget opbragt over denne Uretfærdighed, men var ikke i Stand til at tage sig selv tilrette. Den søi derfor sin Veie, og samlede flere af sine Kamerater, som nu alle kom flyvende hver med et Stykke Leer i Næbbet, hvormed de tilklinede hele Gullet paa Reben, og indmurede Spurven, som fandt en ynkelig Død af Mangel paa Næring og Luft.

„Den fik Løn, som forskyldt,“ sagde Henrik. „Javist,“ svarede hans Fader. „Men jeg har endnu mere at fortælle dig om disse Dyrs Klogskab. Om Efteraaret, naar det begynder at blive koldt, samle Svalerne sig i store Flokke paa Tagene af høie Bygninger, og lave sig til at reise bort til varmere Lande; thi bleve de her, vilde de ikke have Noget at leve af, da alle Insekter døe om Vinteren. De anstille da adskillige smaa Prøvesarter, for at forsøge deres Kræfter, og bliver det saa en smuk og stille Dag, bryde de allesammen op og begive sig paa en lang, lang Reise sydpaa, over Land og Sø, til langt bortliggende Lande.“

„Men hvorledes kunne de finde Veie?“ spurgte Henrik.

„Vi sige,“ svarede hans Fader, „at de ledes af Instinkt, det vil sige: Gud har nedlagt hos dem en Drift til at reise paa den Aarstid, som han veed er den passende, og han har

tillige givet dem Orne til at vælge den rigtige Bei. De styre deres Kours gjennem Luften lige til det rette Sted. Undertiden hændes det vel, at de overfaldes af Storm og Modvind, og det er da ude med dem, hvis de ikke ere saa heldige at træffe paa et Skib, hvor de kunne sætte sig og hvile. Vore Svaler, antager man, gaaer omtrent til Mellem-Afrika for at tilbringe Vinteren, da Veirliget der altid er varmt, og der findes Insekter hele Aaret. Om Foraaret drage de atter tilbage til vore nordlige Lande. Naar vi, hvad jo undertiden kan være Tilfælde, meget tidlig paa Foraaret have nogle smukke Dage, kan det hændes sig, at enkelte komme for tidlig; thi naar Veiret atter forandrer sig, og vi faae Sne og Kulde, maae de stakkels Skabninger enten sulte eller fryse ihjel. Derfra skriver sig Ordsproget:

„En Svale gjør ingen Sommer.“

Men indfinder der sig en stor Mængde, saa kunne vi være forvissede om, at Vinteren er forbi, og deraf kommer det, at vi altid ere saa glade ved at see dem igjen. Huusfvalerne finde tilbage over store Land- og Søstrækninger til de Landsbyer og Huse, hvor de ere opvoxede. Dette har man faaet at vide ved at fange enkelte af dem, og mærke dem. De istandsætte deres gamle Neder, eller bygge sig nye, lægge deres Æg og udklække Ungerne. Jeg haaber, at Du aldrig vil slaae deres Neder ned, eller tage deres Æg eller Unger ud af Neden. Da de komme saa langveis fra for at besøge

os, og uden Frygt bygge deres Neder paa vore Huse, saa bør vi dog ogsaa vise os venlige og gjæstfrie mod dem.

Musen, Skjodehunden og Abekatten.

En stakkels forfulten Muus vovede en Dag at liste sig frem fra Panelet, medens Familien sad ved Middagsbordet. Skjalvende af Frygt pillede den nogle Smuler op, som vare faldne ned paa Gulvet. Men nu fik man Die paa den. Strax vare Alle paa Benene; Nogle vilde have fat paa en Kat; Andre tog det Første det Bedste de kunde faae fat paa, for dermed at hugge den i Stykker eller knuse den. Det stakkels forfækkede lille Dyr blev nu i Dødsangst jaget rundt paa Gulvet. Tilfældt var den saa heldig at naae sit Hul, og sad nu der gispende af Skrak og Træthed. Da Familien atter var kommet i Rolighed, blev en Skjodehund og en Abekat bragte ind i Værelset. Den første sprang lige op i Fruens Skjød, logrede for alle Børnene, og gjorde enhver sin Opvartning med saa meget Held, at den blev belønnet med de bedste Stykker af de forskellige Retter. Abekatten derimod søgte at trække Opmærksomheden til sig ved at gjøre Grimasser. Den gjorde utallige ondskabsfulde Epilopper, og blev, da Desertten kom paa Bordet, trakteret med en Mængde Nødder og Æbler. Den ulykkelige lille Muus, som fra sit Smuthul saae Alt, hvad der foregik, sukkede i sit Hjertes

Kval og sagde til sig selv: „Ak! hvor det ogsaa var dumt at troe, at Fattigdom og Ulykke var tilstræffelig Anbefaling til at understøttes af de Mægtige og Rige. Nu veed jeg, at hvo der ikke vil nedlade sig til at være Smigrer eller Hofnar, er kun slet skiftet til at være Tjener, og man vil ikke engang tillade ham at pille Krummerne op, som falde fra Bordet.“

Gedefiddet.

En raakold Dag i Martsmaaned fandt den lille Sylvia, som havde afslagt et Besøg i Faarefolden, paa Hjemveien et lille Kid, som laa paa den nøgne Heide. Det var kommet bort fra sin Moder, og laa nu der ynkelig brægende og saa forkommet af Kulde, at det næppe kunde staae paa sine Been. Sylvia tog det i sine Arme og trykkede det til sit Bryst. Hun skyndte sig hjem, viste det lille Hittébarn til sine Forældre, og bad dem om Tilladelse til at maatte opføde det. De gave deres Samtykke dertil; og Sylvia var ikke seen, før hun fik en Kurv fuld af Halm, hvori hun redte en Seng til det paa Skorstenen. Hun varmede lidt Mælk, som hun heldte op i et Fad, og satte for det. Det lille Dyr drak begjerlig, og slukkede hendes Haand for at vise hende sin Taknemmelighed. Sylvia var sjæleglad. Hun gned dets spæde Been med sin varme Haand, og det varede

ikke længe, før hun saa det springe ud af Kurven og hoppe omkring i Børleset. Da det havde faaet stillet sin Lyst, lagde det sig igjen hen i Kurven og tog sig en kvægende lille Luur.

Den følgende Dag havde Kiddet allerede faaet et Navn. Da det røbede Anlæg til at blive en dygtig Springer, fik det Navnet: Kapriole. Sylvia forestillede det for hele Familien, og gav sine yngre Søskende Lov til at flappe det, og hjæle for det, men vilde dog ikke tillade, at Andre gav sig ret af med det. Den store Lænkeshund forbød hun paa det strengeste at gjøre det Fortræd, hvad den rimeligiis heller aldrig var faldet paa.

Efter nogle Dages Forløb fulgte Kapriole Sylvia overalt omkring i Huset; travede ved Siden af hende ud i Hønsesgaarden, rendte Veddeløb med hende i Marken, spiste af hendes Haand og var hendes erklærede Yndling. Da Foraaret kom, sværmede Sylvia omkring i Markerne, og plukkede Markblomster, som hun bandt Krands af og hængte om Kaprioles Hals. Dog kunde den ikke lade være begjerlig at æde af denne Blomsterpynt, naar den kunde naae den. Den gjorde ogsaa andre Optøier og Spilopper; saaledes stak den Næsen ned i Meelbøtten, fulgte med Pigerne ned i Mælkekammeret, og drak Mælken, som var heldt op for at sætte Fløde. Nu og da fik den Prygl for sin Næs-

viished, men dens lille Herskerinde tog altid dens Parti, og saae igjennem Fingre med dens Uartighed.

Kaprioles Horn begyndte nu at komme frem, og et lille hvidt Skæg spirede frem paa dens Hage. Den havde nu Mod nok til at sætte sig i en fjendtlig Stilling, saasnart den blev fornærmet. Den stødte den lille Henrik om i Snavset; laae altid i Strid med Gæssene om deres Part af Kornet; og bestod mangen stolt Kamp med den kalkunse Hane. Nu kom den i et slemt Rygte; Alle sagde om den: Kapriole bliver altfor uartig og ubændig; man maa skaffe sig af med den, eller lærer den bedre Manerer. Men Sylvia var altid paa dens Parti og tog den i Forsvar, og den gjengjældte hendes Kjærlighed med de sømme Karesser.

Forpagtergaarden, hvor Sylvia boede, laa i en yndig Dal ved en lille Flod, hvis Bred var bevoret med Træer. Fra Huset hævede Engen sig noget og gik over i en stor Slette, bevoret med brunrøde Lyng- og guldgule Ghyvelbuske. Længere borte hævede sig en steil Hoi, hvis øverste Top var en nogen vild Klippe, hvorhen aldrig noget Menneske havde sat sin Fod. Kapriole, som streifede omkring for sin Fornøielse, var ofte ude paa denne Slette, hvor den befandt sig meget vel ved at afgrave det korte Græs og de vildtvorende Blomster. Men naar dens Herskerinde kom ud for at see efter den, og kaldte paa den, pleiede den dog altid at lystre hendes Ord og ledsage hende tilbage til Gaarden.

En smuk Sommerdag fik Sylvia, da hun var færdig med sit Morgenarbejde, Lyst til at lege med Kapriole; da hun forgjæves havde søgt efter den i Nærheden af Huset, løb hun ud paa Sletten, og kaldte høit: „Kapriole! Kapriole!“ og ventede at see den komme løbende hen til hende som sædvanlig. Men der kom ingen Kapriole. Hendes Hjerter begyndte at banke. „Hvor kan den være bleven af? Den er bestemt stjaalen eller sønderreven af Naboens Hunde. O! min stakkels Kapriole! min kjære Kapriole! Jeg faaer dig aldrig mere at see!“ Den lille Sylvia gav sig til at græde.

Hun blev ved at gaae, idet hun saae sig opmærksom om til alle Sider, og gjentog: „Kapriole! Kapriole! hvor er Du, min Kapriole!“ indtil hun kom til Foden af den steile Høi. Hun klattrede op ad dens steile Side for at kunne see længere omkring. Men der var intet Kid at see. Hun satte sig ned, og græd og vred sine Hænder. Det varede ikke længe, saa forekom det hende, som om hun hørte en Brægen, lig hendes Kaprioles velbekjendte Stemme. Hun foer i Beiret og saae op til Klippespidserne, der hævede sig over hendes Hoved, thi det forekom hende, at Lyden kom ovenfra. Nu fik hun Die paa sin Kapriole, som fra den steile Klippes høieste Top saae ned til hende. Hun strakte sine Hænder op til den, og kaldte paa den, men med sagte og frygtsom Røst, thi hun frygtede for, at den, i sin Utaalmodighed for at komme ned til hende, skulde styrte ned og

flaae sig ihjel. Hendes Frygt var ugrundet. Kapriole ind-
aandede den friske lette Bjergluft, og var henrykt af Glæde
over det Liv, den af Naturen var bestemt til. Dens Brægen
var en Glædesyttring, og den havde ikke en Tanke meer til-
overs for sin Herskerinde, og bekymrede sig ikke i mindste Maade
om hendes Kalden. Sylvia steg saa langt op ad Klippen,
som hun kunde, og kaldte høiere og høiere, men Alt forgie-
ves. Kapriole sprang fra Klippe til Klippe, plukkede de
fineste Urter i Klipperisterne, og var ganske fortabt i Hen-
rykkelse over sin nye Tilværelse.

Den stakkels Sylvia blev der saalænge, indtil hun
næsten var afmægtig af Træthed, da vendte hun fortvilet
tilbage og fortalte sit Uheld. Hun fik sine Brødre til at
gaae med hende tilbage til Høien; selv bar hun en Stive
Hvedebrød og en Taar Mælk ud med for at friste den lille
Flygtning til at vende tilbage. Men den var steget endnu
høiere op, og var kommet i Selskab med en Flok Geder, med
hvilke den sprang omkring og legede. Den havde hverken
Dre eller Dine meer for sine gamle Venner nede fra Dalen.

Sylvia kom grædende hjem lige saa meget af År-
grelse som af Sorg. „Den lille utaknemmelige Tingest,”
sagde hun; „saa meget jeg har gjort af den; saa kjærlig jeg
har behandlet den, og nu forlader den mig paa denne Maade!
Men den har ogsaa altid været en Landstryger.“

Man maa ikke tabe Modet!

Hans, en fienst Bondekarl, havde været til et strengt, Arbejde i den nærmeste Kjøbstad, en halv Miils Wei fra hans Hjem. Senad Aften var hans Dagarbejde tilende, og han begav sig nu paa Tilbageveien. Han bar en Kuro i Haanden. „Hvilket læffert Aftensmaaltid skal jeg lave mig, naar jeg kommer hjem!“ sagde han ved sig selv. „Dette Stykke Lammekjød giver en kraftig Suppe. Jeg har Meel til at jeyne den med, Løg, Salt og Peber til at krydre den med. Det vil blive et kongeligt Traktament.“

En Stoi i Krattet tiltrak sig i det samme hans Opmærksomhed, og da han kastede Binen derhen, saae han et Egern, som hurtig løb op ad et Træ og smuttede ind i et Hul mellem Grenene. „Ah!“ tænkte han, „hvor det vilde være en smuk Foræring til min unge Herre, dersom jeg kunde bringe ham nogle Egernunger.“ Han satte Kurven ned paa Veien og gav sig til at kravle op i Træet. Han var omtrent kommen halv op i Træet, da han håndelsessviis saae ned, og fik Die paa en stor Slagterhund, som havde væltet hans Kuro, og stod og rodede om i dens Indhold, da den ventelig havde faaet Lugten af Kjødet. Han skyndte sig ned saa hurtig som mulig, men inden han satte Foden paa Jorden, var Hunden, med Kjødet i Munden, langt borte. Den stakkels Hans saae efter den. „Ih nu!“ sagde han, „saa

maa jeg idag undvære Kjødmad — det kan jeg nok finde mig i."

Han fortsatte sin Vej og kom nu til en Kro, som laa ved Veien. Her traf han en Bekjendt, som sad udenfor paa en Bænk med et Kruus Ol for sig. Han indbød Hans til at drikke med sig. Hans tog mod Indbydelsen, satte sig ned hos sin Ven og stillede Kurven ved Siden af sig paa Bænken. En tam Ravn, som tilhørte Kromanden, fløi bag ved hans Ryg op paa Bænken, og stjal Posen med Melet ud af Kurven, uden at Hans mærkede det, og hoppede bort med den. Hans opdagede ikke Tyveriet, førend han var kommet et godt Stykke hen ad Veien. Han vendte om igjen til Kroen for at søge efter sin Meelpose, men al Søgen var forgjeves. "Ih nu!" sagde han, "min Suppe bliver tyndere og tyndere. Det faaer ikke at sige Noget; jeg kommer en Skive Brød i den, og saa gaaer den nok ned."

Han gif nu videre, og kom til en lille Bæk, hvorover der var lagt et Gangbrædt. En Pige kom til paa samme Tid. Hans var saa høflig at byde hende Gaanden for at hjælpe hende over. Da de nu vare komne midt paa Brættet, gav Pigen, enten fordi hun nu virkelig blev bange, eller fordi hun nu vilde have Leier med Hans, et høit Skrig fra sig og raabte: "Jeg falder! jeg falder." Hans, som skyndte sig for at holde hende med den anden Haand, tabte Kurven ned i Vandet. Da han lykkelig var kommen over

paa den anden Side med Pigen, maatte han ud i Vandet efter Kurven; men da han havde faaet den fiske op, saa han, at alt Saltet var smeltet og Beberet bortskyllet. Det Enefte, der var bleven tilbage, var hans Løg. „Godt!“ sagde Hans, „saa faaer jeg ikke andet end stegte Løg og Brød til Aftensmad. Igaar Aftes havde jeg kun Brød alene. I Morgen tidlig har jeg glemt, hvad jeg har spist i Aften.“ Med disse Ord gif han syngende hen ad Veien ligesaa glad som før.

Fjerde Aften.

Myren paa Vandring.

Ved et gammelt Slot laa der en Have omgiven af høie Mure og anlagt paa en noget gammeldags Maade. Længs med Murene var der store Bede med Blomster og Kjøkkenurter, hvori der stod Frugttræer. Længs med disse Bede løb der en bred med Gruus belagt Gang den hele Have rundt; den øvrige Deel af Haven optoges af forskellige Anlæg, Græsplæner, Blomsterpartier og Buskads; i Midten var der en Fiskepark.

Ved Roden af et Spaliertræ, der stod op til Muren, var der en stor Koloni af Myrer, som havde udstrakt deres underjordiske Boliger over en stor Deel af Bedet. Tvende af denne Myretues Beboere mødte engang hinanden i en Gang under Jorden, og kom i Snak sammen.

„Er Du der min Ven,“ sagde den ene. „Det glæder mig at see Dig. Hvor har Du været saalænge? Alle dine Venner og Bekjendte have været meget bekymrede for Dig. De frygtede for, at der var tilstødt Dig en Ulykke.“

„Saa,“ svarede den anden. „Jeg er jo rigtignok paa

en vis Maade ogsaa at betragte som en Fremmed her, thi Du maa vide, at jeg for ganske kort siden er kommen tilbage fra en lang Reise."

"Fra en Reise! og hvorhen og i hvilken Hensigt?"

"En Reise af lutter Bidebegjerlighed. Jeg havde længe været misfornøiet med kun at kjende saa ubetydelig en Deel af vor Verden, at jeg tilsidst fattede den Beslutning at gaae ud paa en Undersøgelses- eller Opdagelses-Reise. Jeg kan nu prale af, at jeg har bereist Verdens yderste Egne, og at jeg ikke har ladet nogen vigtig Deel ubesøgt."

"Du forbauser mig! Du maa da ogsaa have seet og oplevet Meget!"

"Ja, det kan Du troe. Jeg har seet mere end de fleste Myrer, maa Du vide; men min Reise har ogsaa været forbunden med saa megen Besværlighed og saa mange Farer, at jeg ikke ret veed, om den ogsaa var det værdt."

"Vil Du ikke være saa god at fortælle mig nogle af dine Hændelser?"

"Med Fornøielse. En smuk Solffinsdag om Morgenens ganske tidlig begav jeg mig paa Reisen. Efterat jeg havde passeret vort Territorium og de Plantninger, som indesluttede det, kom jeg ud paa en aaben, vid Slette, hvor man, saa langt som Diet naaede, ikke kunde opdage det mindste Græsstraa. Den haarde Jordbund var overalt bedækket med store Stene, som gjorde Reisen ligesaa trættende for Diet som for

Jødderne. Som jeg nu arbejdede mig frem, hørte jeg en rumlende Lyd bag ved mig, som blev stærkere og stærkere. Jeg saa mig om, og med den største Rædsel blev jeg et uhyre stort Bjerg vaer, som kom rullende imod mig i en saadan Fart, at det var mig umuligt at komme af Veien. Jeg kastede mig da plad ned paa Jorden bag en Steen, og laa der og ventede paa Døden. Bjerget rullede over mig, og jeg blev, jeg veed ikke hvorlænge, liggende i en bevidstløs Tilstand. Da jeg kom til mig selv, begyndte jeg at strække mine Lemmer, det ene efter det andet, og til min store Forundring mærkede jeg, at jeg var sluppen uskadt derfra. Men Stenen ved Siden af mig var næsten begravet i Jorden af den uhyre Masse, som var gaaet hen over os."

"Hvilken vidunderlig Frelse!"

"I Sandhed vidunderlig. Jeg reiste nu igjennem Drænen, og kom tilsidst ud af den, og betraadte en stor grøn Strækning, som for største Delen bestod af høie, smalle og spidse Blade, der voksede saa tæt og saaledes slyngede ind i hinanden, at jeg næppe kunde komme igjennem dem. Jeg var ogsaa hvert Dieblif i Fare for at gaae vild og komme bort fra den rigtige Vej, og maatte rette mig efter Solen. Da jeg omtrent var kommen til Midten af denne Strækning, blev jeg forfærdet staaende ved Synet af et meget stort firføddet Uhyre med et guulplettet Skind, som med et langt Spring fløi lige hen over mig. Længere hen løb jeg ufor-

varendes lige op paa et af disse lange, runde, krybende Dyr uden Hoved, Hale og Been, som vi undertiden træffe paa under Jorden i Nærheden af vore Boliger. Saasnart den mærkede mig paa sig, krøb den saa hurtig ned i sit Hul, at den nær havde slået mig ned med sig. Lykkeligviis fik jeg Tid til at springe ned, og fortsatte min Vej.

Med megen Anstrengelse naaede jeg omsider Enden af denne viltsomme Egn, og kom til en aaben Plads ligesom den, hvor vi have hjemme, i hvis Midte der vorede saa høie Træer, at jeg ikke kunde see op til deres Top. Da jeg var sulten, krøb jeg op i det første, jeg kom til, i Haab om at finde Frugter; men efter forgjeves Søgen maatte jeg vende tilbage med tomme Hænder. Jeg undersøgte adskillige af de andre, men med ikke mere Held. Der var vel Blade og Blomster i Oversflodighed, men Intet, der kunde tjene mig til Næring, saa at jeg maatte have sultet ihjel, hvis jeg ikke havde fundet nogle sure Bær paa Jorden, hvorpaa jeg til Nød kunde stille min Sult. Medens jeg var i Færd hermed truede mig en større Fare end de, jeg hidtil havde overstaaet. En af disse tobenede beskjædrede Skabninger, som ere os saa farlige, hoppede ned fra en Green, og snappede i sit uhyre Ræb det selsomme Bær, hvorpaa jeg sad. Lykkeligviis slugte den det ikke strax, men fløi op med det i et Træ; imidlertid var jeg saa heldig at komme løs, og faldt fra en

betydelig Høide ned paa Jorden uden dog at komme til Skade.

Jeg gjennemstreifede nu ogsaa denne planterige Egn, og kom til en anden grøn Strækning ligesom den første. Efterat have arbejdet mig frem gjennem denne, befandt jeg mig pludselig ved Bredden af en stor blank og glimrende Flade, hvis Bessaffenhed jeg ikke kunde blive ret klog paa. Jeg vandrede derfor langs hen ad et nedfaldet Blad, som laa ved Kanten, og da jeg var kommen til den yderste Ende af dette, faldt jeg i den største Forundring ved at see en anden Myre komme mig imøde fra den underste Side af Bladet. Jeg bevægede mig fremad for broderlig at omfavne den, men, tvertimod hvad jeg ventede, kom jeg i Berørelse med en kold Masse, som gav efter, og i hvilken jeg useilbarligen vilde være gaaet tilbunds, hvis jeg ikke hurtig havde trukket mig tilbage, og holdt mig fast ved Bladet, og saaledes hjulpet mig op igjen. Da jeg nu stod her og betænkte mig paa, om jeg skulde fortsætte min Reise eller ei, reiste sig, inden jeg bemærkede det, en sagte Luftning, som førte Bladet, jeg sad paa, fra det faste Land ud i det Vaade, hvorpaa det kom til at flyde, og jeg tillige med det. I Begyndelsen blev jeg meget forstræffet, og løb frem og tilbage paa Bladet for at see at slippe bort; men da jeg indsaae Umuligheden heraf, fandt jeg mig rolig i min Skjebne, og begyndte selv at finde Fornøielse i den jevne Bevægelse. Men hvilke nye og for-

underlige Skabninger saae jeg i dette flydende Land! Skabninger med store Legemer, bedækkede med glimrende brogetfarvede Skæl, skød forbi med en uhyre Fart, bevægende sig paa utallig forskjellige Maader. De havde brede Hoveder, stirrende Øine, forfærdelig store Gab, ingen Fodder; det lod til, at de bevægede sig frem ved Hjælp af nogle Rødsfaber, som lignede Binger, og som sad paa forskellige Steder af Legemet, og i Særdeleshed paa Enden af Halen, som var i en bestandig Bevægelse. Andre mindre Skabninger af meget forskjellig og usædvanlig Skikkelse bevægede sig gjennem den klare gjenemsigtige flydende Masse, eller flød paa Overfladen. Med Forsædelse saae jeg utallige af dem blive grebne og nedslugte af de ovenfor omtalte større Skabninger.

Da jeg omtrent var kommen ud paa Midten, begyndte den jevne og glatte Overflade at kruse sig og bevæge sig op og ned, saa at mit Blad var nær ved at kante. Jeg skjælvede ved at tænke paa, hvad der skulde blive af mig, naar jeg styrtede ned blandt alle disse frygtelige Uhyrer. Omfærd landede jeg i god Behold paa den modsatte Strandbred, og inderlig glad satte jeg min Fod paa det tørre Land. Jeg steg op ad en jevn grøn Skraaning, som førte mig til en Beplantning, lig den jeg før var kommen igjennem. Derpaa kom atter en Græsplaine, og derefter en stenet Ørken. Igjennem denne kom jeg tilsidst til den modsatte Grændse af

vor Verden, indesluttet af den samme umaadelige Dæmning, der naaer op til Himlen, og som er vor Grændse paa denne Side.

Her traf jeg paa en anden Nation af vor Slægt kun lidet forskjellig fra os. De indbøde mig til deres Bolig, og behandlede mig med megen Gjæstfrihed. Jeg ledsagede dem paa flere af deres Tog i Nabolavet. I Nærheden var der et deiligt Frugttræ, som vi ofte besøgte. Engang da jeg sad og ret gjorde mig tilgode midt inde i en grøn Blomme, mærkede jeg, at jeg pludselig med stor Hurtighed blev ført bort, indtil jeg standsede paa et ganske mørkt Sted, hvor et voldsomt Stød bragte mig i Berørelse med et blødt fugtigt Stykke Kød. Kort efter blev jeg i en Stormvind igjen ført bort, og fandt mig liggende paa Jorden. Da jeg kom rigtig til mig selv og saae op, blev jeg et af de umaadelige store tobenede Dyr vaer, som saa ofte ryster Jorden over vore Hoveder, og indjage os Skræk.

Mine nye Venner begyndte nu at minde mig om, at det var paa Tiden, at jeg forlod dem, thi, som Du veed, gjøre vi Myrer ikke af at give fremmede Myrer Borgerret iblandt os. Det var i Sandhed en Lykke, at jeg benyttede dette Bink; thi jeg havde næppe forladt deres Distrikt, før jeg, idet jeg gik hen over en i Nærheden liggende Basse, hørte et frygteligt Bulder bag ved mig, og saae, idet jeg vendte mig om, alle deres Boliger flyve i Luften indhyllede i Flamme og Røg. Utallige halvforbrændte Lig tilligemed

Ruiner af deres Boliger bleve kastede rundt omkring i en stor Afstand; en kvælende Damp udbredte sig til alle Sider, og jeg laa en Tid lang berøvet Sands og Samling. Af nogle ulykkelige Flygtninger hørte jeg, at man gav en underjordiff Jld, som havde brudt sig Vej op til Jordens Overflade, Skyld for denne Ulykke. Marsagen til denne Jld satte man i Forbindelse med det ondskabsfulde tobenede Uhyres Rænker, fra hvis Kjæber jeg for et Dieblif siden saa lykkelig var sluppen. Kort før Udbruddet havde man seet det udenfor, hvor det var i Begreb med at strøe en Mængde sorte blanke Korn ned i de Huller, som førte til den store Forsamlingsal.

Paa Tilbagereisen fra dette langtbortliggende Land, holdt jeg mig hele Tiden langs med Grændsemuren, som jeg vidste tilsidst maatte føre mig til mit Hjem. Jeg mødte paa Veien adskillige Stammer af vor Slægt, og gav mig ofte i Selskab med deres Streifpartier, der vare ude for at fouragere. Engang lode vi os saaledes forlokke af en meget sød Lugt, og krøb op ad en meget høi Pille, ovenpaa hvilken der var anbragt en meget stor rund Bygning, der kun havde een Indgang. Ud og ind af denne vrimlede det af disse bevingede Dyr, som have nogen Lighed med os, men ere mange Gange større og tykkere, og bevæbnede med en frygtelig Braad — jeg mener de Dyr, som vi saa ofte see sidde paa Blomsterne, hvis søde Saft de indsuge. — Om disse enten selv havde bygget sig denne store Bolig, eller den var

bygget til dem af et eller andet velvilligt meget mægtigt Væsen, kan jeg ikke afgjøre. Det lod imidlertid til, at de paa dette Sted nedlagde, hvad de saa flittig indsamlede, thi altid kom de tilbage belæssede med en vellugtende Masse, som de bragte ind i Bygningen, og fløi derpaa bort uden at tage Noget med. Vi havde stor Lyst til at gaae ind med dem, men var bange for deres frygtelige Udseende, og en huul vredsladende Summen, som uafslædig lød ud fra Bygningen. Da Indgangen et Dieblif var ganske fri, vovede to eller tre af de Modigste blandt os at krybe ind; men det varede ikke længe, førend vi saae, hvorledes man i stor Hast bragte dem udenfor Porten, hvor de bleve nedtrampede eller massakrerede. Vi andre traf os hurtig tilbage.

To andre Hændelser havde nær gjort mig det umuligt at vende tilbage til mit eget Land. Jeg havde nemlig en Aften tillige med en Ven indkvarteret mig i et tomt Sneglehuus, da der om Natten kom en saa stærk Skylregn, at Sneglehuset næsten blev fuldt. Jeg vaagnede, da jeg var nærved at kvæles. Lykkeligvis vendte jeg Hovedet ud imod Nabningen af Sneglehuset, og kunde saaledes slippe ud. Jeg naaede op paa det Øverste, hvor jeg fandt en nogenlunde tør Plads. Min stakkels Ven, som sad dybere inde i Sneglehuset, kom aldrig mere ud igjen.

Ikke længe efter, da jeg fortsatte Rejsen langs med Muren, opdagede jeg en meget mærkelig Grube, med en cir-

kelrund Nabning, som astog i Omfang jo mere man nærmede sig Bunden. Da jeg kom tæt hen til Skrenten, for at undersøge den, gav det fine Sand efter, skred ud, og jeg gled ned i Gruben. Saa snart jeg havde naaet Bunden, kom et Dyr med et Par store Horn og frygtelige Kløer frem af Sandet, og vilde gribe mig. Jeg flygtede tilbage, og skyndte mig op ad Grubens steile Side. Da sendte det en Sandregn efter mig, som nær havde gjort mig ganske blind, saa at jeg var styrtet ned til min Fjende. Dog lykkedes det mig ved en uhyre Kraftanstrengelse at slippe fra ham. Jeg holdt ikke op at løbe, før jeg var kommen langt bort. Siden fik jeg at vide, at denne Grube var en Myreløve-Hule. Myreløven er en frygtelig Fjende for vor Slægt. Da den ikke kan maale sig med os i Hurtighed, tager den sin Tilflugt til denne snedige List for at fange sit uforsigtige Bytte.

Dette var den sidste Fare, jeg var udsat for. Til min store Glæde naaede jeg min Fødestavn igaar, og har besluttet at ende mine Dage her. Jeg veed ikke, hvilke Fordele jeg ellers kan have havt af min Reise, men en vigtig Lære har jeg i ethvert Tilfælde bragt hjem med mig."

"Og denne vigtige Lære er?" spurgte dens Ven.

"Det skal jeg sige dig. Du veed jo, at det er en almindelig Mening iblandt os, at Alt i denne Verden skulde være blevet til for vor Skyld og alene til vort Brug. Men da jeg nu har seet saa vidtudstrakte Egne, der aldeles ikke ere

indrettede eller skiffede til Bolig for os, men derimod beboede af Skabninger, der ere meget større og stærkere end vi, saa er jeg kommet til den Overbeviisning, at Skaberen ikke alene kan have havt os for Die, da han skabte Verden."

"Jeg tilstaaer, at det synes rimeligt nok; men vil Du lyde mit Raad, gjør Du dog bedst i at beholde denne Overbeviisning hos dig selv."

"Dg hvorfor det?"

"Du veed, at vi Myrer ere et forsængeligt Folkesærd, der gjøre Fordring baade paa Viisdom og Velde. Vi ville tage det meget ilde op, naar Nogen vovede paa at nedsætte os i vore egne Dine."

"Det er dog vel ikke Viisdom at lade sig stusse."

"Kan nok være. Gjør som Du vil. Lev imidlertid vel, og Tak skal Du have for din underholdende Fortælling."

"Lev vel!"

Marstiderne.

Hvo er den skønne Mø, som nærmer sig i en lysegrøn Dragt? Hun har en Blomsterfrands paa Hovedet, og Blomster spire frem, hvorhen hun sætter sin Fod. Sneen, som bedækkede Marterne, og Isen, som fyldte Floderne, smelter for hendes milde, varme Aande. De smaa Lam springe og hoppe omkring hende, og Fuglenes smaa Struber udsende

deres jublende Toner og Triller for at hilse hendes Komme; og naar de see hende, vælge de sig en Mage og bygge deres Reder. Dreng og Piger! have I seet den skønne Mø? Og have I seet hende, saa siger mig, hvo hun er, og hvad hun hedder.

Hvem er det, som kommer fra Syden, i en tynd, let og gjennemsigtig Dragt; hendes Ande er hed og lummer; hun søger at forfriske sig i Skovens kjolige Skygger; hun søger til de klare Strømme og Bække, for at bade sine udmattede Lemmer. De smaa Floder og Bække flygte for hende, og udtørres, naar hun nærmer sig. Hun forfrisker sine tørre Læber med lædssende Bær og Frugter — med Melonens søde, kølende Saft, med Ublets forfriskende Syrlighed og med det røde Kirsebærs fastige Kjød. Ved hendes Komme arbejde de solbrændte Karle paa Marken, slaae Hø og sætte det i Stak; Faareklipperen berøver med sin store Sax sin Hjord den oversflødige Uld. Naar hun kommer, søger vi Skygge under Bøgetræets hængende Bladetag — eller vandrer med hende i den tidlige Morgenstund, medens Duggen endnu ligger paa Græsset — eller i den stille Aftenstumring, naar Hyrden luffer Faarene ind i Stalden og Aftenstjernen kommer frem. Hvem er det, som kommer fra Syden? Dreng og Piger! siger mig, veed I hvem hun er, og hvad hun hedder?

Hvem er det, som kommer med findige Skridt, og lister

fig paa os uden at vi mærke det? Hans Kjortel er rød af Viindruens Blod, og hans Lindinger prydede med modne Ar. Hans Haar er tyndt og begynder at falde af, og mellem de kastaniebrune Haar titter der mangt et sølvgraat frem. Han ryster de brune Nodder ned af Træet. Han blæser i Hornet og kalder Jægerne til Jagtens Glæder. Bøssen knalder — den opstrømmede Algerhøne og den smukke Fasan slagrer blødende i Luften og falder død ned for Jægerens Fodder. Hvem er det, som er kronet med Ar? Drenge og Piger! siger mig, om I veed det, og om I veed, hvad han hedder?

Hvem er det, som kommer fra Norden? Han hyller sig ind i Pelsværk og varmende Uld. Han svøber sig tæt ind i sin Kappe. Hans Hoved er skaldet; hans Skæg er spidse Istapper. Det knittrende, høit stablede Baal paa Arnestedet, og den spillende Viin i Glasfene er hans Glæde. Han binder Skoiter under sine Fodder, og farer hen over de tilfrosne Søer. Hans Ande er gennemtrængende kold og barst, og ingen lille Blomst vover at titte op af Jorden, saalænge han regierer. Alt hvad han rører ved, forvandles til Is. Dersom han lagde sin kolde Haand paa Dig, da vilde Du blive kold og livløs som en Marmorstøtte. Drenge og Piger, kjende I ham? Kunne I alt see ham? Han nærmer sig os med stærke Skridt; snart vil han være her. Siger mig, om I veed, hvem han er, og hvad han hedder?

Alferne.

O hvilken Travlhed, hvilket Liv!
 Det mylred for mit Die,
 I Tusindtal det mylred fra
 Det Dybe og det Høie.

Det levede, det rørte sig,
 Hvorhen jeg Diet vendte;
 En Hær af Alfer, bitte smaa,
 I travl Forvirring rendte.

De vuggedes paa Blomstens Stilk,
 Paa Græsset de slankerte;
 De flaved flinkt i Bøgens Top —
 Hvor let de voltigerte!

De boltred sig i Lustens Strøm
 Og ghyged let for Binden;
 De seiled ned ad Bækkens Speil,
 De løb omkaps med Hinden.

Ha hvilken Travlhed, hvilket Liv!
 Det mylred for mit Die, —
 I Tusindtal de mylred fra
 Det Dybe og det Høie.

Men denne Travlhed var ei Leg,
 Nei, klart jeg kunde skue
 En Hensigt i den travle Færd
 Under den grønne Bue.

De kysfed Bøgens brune Knop:
 Da svulmed den og spalted
 Sig til et fint, et lysgrønt Blad,
 Der yndig sig gestalted.

De flattred høit i Træets Top
 Saa vevre og saa smukke,
 Høit op, hvor Fuglen redet har
 Sin lune, lette Bugge.

Der satte de i Reden sig,
 Midt i den hele Rhynde,
 Og kysfede de Spædes Næb
 Og lærte dem at synge.

En Puppe sad paa nøgne Green,
 Saa varsomt de sig nærmed
 Og pusted bort de visne Løv,
 Hvormed den svagt sig skærmed;

De aanded paa den — o saa blidt!
 — Ei hvilkken lystig Stimlen! —
 Da slagrede i broget Glands
 En Sommerfugl mod Himlen.

De letted Anker, gif ombord,
 — Et Rosenblad var Sneffen
 En Blomsterstilk var Skibets Mast —
 Saa gif det ned ad Bækken.

Der farved med Saphirer blaae
 De Belgerne, der trilled
 Om Skibets Kjel, saa Bækken snart
 Blev Himlens speiltro Billed.

De flettede af blødest Mos
 Et Floelsnet om Barken
 Og væved travlt et Silkeslør,
 Et vaargrønt, over Marken.

Med Blomster smaa blev Bunden fylt.
 Saa livlige og blide
 Tilsmilte mig fra grønne Grund
 De Røde, Blaae og Hvide.

H. P. Holst.

Femte Aften.

Gaasen og Hesten.

En Gaas, som gik paa en Eng og plukkede sig Græs, troede sig fornærmet af en Hest, som græssede i Nærheden af den. Den nærmede sig derfor hvæsende til Hesten med disse Ord: „Jeg er dog, skulde jeg mene, et ædlere og fuldkommenere Dyr, end du. Du er med alle dine Egenheder og Gøner indskrænket til eet Element. Ikke saaledes jeg. Jeg kan gaae paa Jorden lige saa godt, som du; desuden har jeg Vinger, hvormed jeg kan hæve mig op i Luften; og naar det lyster mig, kan jeg tumle mig i Damme og Søer, og forfriske mig i det kølige Vand: jeg er en Fugl i Luften, en Fisk i Vandet, og et Landdyr paa Landjorden.“

Med en noget haanlig Snøsten svarede Hesten: „Man kan vel ikke nægte, at du opholder dig i disse tre Elementer, men det er kun en bedrøvelig Figur, du gjør i dem alle. Sandt er det, du flyver; men din Flugt er tung og flodset, og du formaster dig vel ikke til at maale dig med Lærken eller Svalen. Du kan svømme paa Vandets Overflade, men i Vandet kan du ikke tumle dig som Fiskene; du

kan ikke finde din Føde i dette Element, ei heller kan du dukke under, eller bevæge dig paa Bunden af Vandet. Og naar du gaaer, eller rettere sagt, vralter affted paa Landjorden med dine brede Fødder, og hvasende strækker din lange Hals ud mod de Forbigaaende, er du jo til Spot for enhver, som seer dig. Jeg maa jo tilstaae, at jeg kun er skabt til at leve paa Landjorden; men hvor ædel er min Skikkelse! hvor velskabte mine Lemmer! hvor fuldkomment mit hele Legeme! hvor stor min Styrke! hvor forbausende min Hurtighed. Jeg vil dog hellere være indskrænket til eet Element, og der beundres, end være en Gaas overalt.

Svinet og de andre Dyr.

Engang opstod der blandt Dyrene paa en Nylsgaard Strid om, hvem deres Herre satte størst Priis paa. Efterat Hesten, Studen, Koen, Faaret og Hunden havde søgt at godtgjøre deres Fordringer paa Forrangen, tog Svinet saaledes Ordet:

„Det er jo klart, at han maa sætte størst Priis paa det Dyr, som han holder for dets egen Skyld, uden at han til Gjengjæld kan vente nogensomhelst Nytte eller Tjeneste af det. Hvo af jer kan nu i denne Henseende være saa stolt som jeg?“

Hvad dig nu angaaer, min fjære Hest, saa har du

jo rigtignok baade en god Stald og bliver vel fodret, og du har Tjenere til at opvarte dig og holde dig reen og peen, men vel at mærke, alt dette ene og alene for den Ryttes Skyld, man har af dig. Saaledes seer jeg jo, at man tidlig hver Morgen fører dig ud af Stalden, lægger dig i Lænker, eller binder dig fast til Stangen af den tunge Arbeidsvogn, og ikke bringer dig tilbage før Middag; saa maa du, efter en kort Hvile, atter ud, for at arbejde til langt ud paa Aftenen. Det selv Samme gjælder om Dren, naar jeg undertager, at den arbejder for flettere Føde.

Og du Fru Ro, der er saa fry over din Hækkelse og Mast, som du anseer for en Lækkerbidtsen, dig holder man kun for din Mæls Skyld, som man to eller tre Gange om Dagen tager fra dig indtil den sidste Draabe, da man heller ikke lader dig beholde dine stækkels Unger, men sender dem bort, jeg veed ikke hvorhen.

Du stækkels ustyldige Faar, som bliver sendt ud paa de nøgne Marker og der maa sørge for dig selv, eller som bliver luffet ind paa Brakmarkerne, hvor man nu og da kaster en visfen Roe eller noget muggent Hø ind til dig, du betaler din usle Føde dyrt nok med din varme Uld, som du hvert Aar maa af med, saa at du er udsat for at fryse ihjel de kolde Foraarsnætter.

Hvad nu Hunden angaaer, som er saa stolt over at turde komme til sin Herres Bord, og være hans Ledfager,

at den næppe vil nedlade sig til at regne sig iblandt os, da er den nødt til om Dagen at udføre alle en Tjeners Bestillinger, og om Natten at holde Vagt, medens vi andre sove.

Kort sagt, alle I Kreaturer holdes alene for Nyttens Skyld — I stakkels tjenende Bøfener, som ere skabte til at trække eller til at lade jer plyndre. Jeg derimod har en varm Sti og overflødig Spise og det for Jngenting. Jeg har intet Andet at bestille, end ret at pleie mig og blive rigtig fed; og min Herre er aldrig gladere, end naar han seer mig ligge magelig udstrakt i Solen, eller æde ret tilgavn's."

Saaledes demonstrerede Evinet, og stoppede Munden paa dem Alle ved sin store Kløgt og Betsalenhed. Det varede ikke længe, inden Vinteren var for Døren. Der var meget trang Tid paa Foder den Vinter, og Forpagteren undersøgte derfor, hvorvidt det vilde blive ham muligt at holde den hele Besætning til Foraaret. „Det vil ikke være mig muligt," tænkte han, „at beholde dem alle; jeg maa derfor stille mig ved dem, som jeg bedst kan undvære. Hvad mine Heste og Stude angaaer, da har jeg Arbejde nok til dem; de maae holdes, det koste, hvad det vil. Mine Køer ville rigtignok ikke give mig megen Mælk i Vinter, men de ville kælte i Foraaret, og da har jeg Græs til dem. Jeg kan ikke undvære Indtægten af min Mælkekjelder. Faarene, de stakkels Tingester, maae skytte sig selv, saalænge der er en Bid Græs paa Bakkerne; og falder der dyb Sne, maae vi

see at hjælpe dem med nogle faa Roer eller en Smule Hø, thi jeg maa føde dem til Faareklipningstiden, for med deres Uld at betale mine Afgifter. Men der er mine Sviin. De ville æde mig ud af Huset, uden at gjøre mig den ringeste Gavn. De maae raffe Hals, det er en afgjort Sag; og jo før jeg bliver af med disse Uedere, desto bedre.

Han gif derpaa ned i Svinegaarden og udtog Taleren, der den selvsamme Dag blev sendt til Slagteren.

Rotten med Bjælden.

Et stort gammelt Huus paa Landet var faa befængt med Rotter, at Intet mere var sikkert for dem. De klattrede op ad Bæggen, for at komme til Flestesiderne, som hang oppe under Loftet. Hængende Hyldeer sikrede ligesaa lidt Osten og Melet. De gravede sig ind under Forraaadskamrene, og plyndrede Salttønder og Syltekruffer. De gnavede sig igjennem Spiiskammerdøren, underminerede Gulvene, og løbe Beddeløb bag Panelet. Ratten kunde ikke faae Bugt med dem; de vare ogsaa for kloge og for godt vante til at ville røre ved den Gift, man lagde for dem; kun af og til lod en ubesindig Gfternøler sig fange i Rottefælden. Da man saaledes engang havde fanget en Rotte, faldt man paa at anvende en ny List, som bestod deri, at man bandt et Halsbaand med en lille Bjælde om Fangens Hals, og derpaa slap ham løs.

Meget glad over sin gjenvundne Frihed, løb Rotten ned i det nærmeste Hul, og søgte tilbage til sit gamle Selskab. Rotterne, som i en Grastrand hørte Bjældens Klingeling gennem de mørke Gange komme nærmere og nærmere, fattede Mistanke om, at det muligen kunde være en Fjende, der var kommen ned til dem, og toge Flugten hver ad sin Vej. Rotten med Bjælden forfulgte dem. Snart gjettede den Marsagen til deres Flugt, og morede sig ret inderlig derover. Hvor den nærmede sig, flygtede Alt over Hals og Hoved, og der var ingen Rotte mere at see. Den jog sine gamle Venner fra Hul til Hul, fra Bærelse til Bærelse, gøttende sig over deres Frygt, og daglig udvidende sit Territorium. Tilfidsst havde den hele Huset for sig selv. „Det er prægtigt,“ sagde den, „nu er jeg ene om alle disse Herligheder.“

Den gjorde sig ret tilgode ved alle disse Lækkerier, og blev tilfidsst saa tyk og fed, at den næppe kunde gaae.

Nogle Dage syntes den overmaade godt om dette Belævnet. Den spiste, og spiste atter, og agerede fortræffeligt Busemand. Men tilfidsst blev den kjed af dette eenlige Liv, og længtes efter igjen at komme paa den gamle Fod med sine Kammerater. Men Sagen var nu at komme af med Bjælden. Den rev og sled i Halsbaandet med Forfødderne, og gned næsten Skindet af Halsen, men forgjæves. Bjælden var den nu til Besvær og Plage. Den gik fra Bærelse

til Bærelse, og vilde give sig tilkjende for sine Kammerater, men forgjeves, ingen kom i dens Nærhed.

Tilfaldt, da den saaledes ganske fortvovlet drev omkring, faldt den i Rattens Kløer, som fortærede den.

Orden og Norden.

En Fæehistorie.

Julie var en lille livlig, velbegavet Pige, men ustadig og uordentlig. Hun kunde lære sine Lektier og udføre et foresat Arbeide med megen Lethed, men der gik ligesaa lang Tid med til at samle hendes Sager, som Arbeidet selv fordrede. Naar hun skulde sye, maatte hun lede efter sin Syæske paa et Sted, efter sine Traadvindfler paa et andet. Sin Sax havde hun sædvanlig glemt ovenpaa, og hendes Fingerring var trillet ned paa Gulvet, og ikke til at finde. Skulde hun skrive, var hendes Skrivebog borte, Blækket tørret hen, og Pennene, baade de nye og de gamle, laae omkring paa Bunden af hendes Skab. Hendes Tavle og Griffel var aldrig til at finde. Skulde hun læse paa sine Lektier, fik hun et engelsk Lexikon i Haanden, i Stedet for en fransk Grammatik; og naar hun skulde læse et Kapitel i Evangelierne, fik hun fat paa Allens Historie eller Borlings Læsebog, i Stedet for paa Testamentet.

Julies Moder var bleven ganske fjed af at undervise hende, og sendte hende derfor i Besøg ud paa Landet til en

gammel Dame, en meget vakker og god Kone, men meget streng mod unge Piger. Her maatte hun nu hver Dag efter Frokosten sidde ovenpaa i et lille Kammer ganske alene, til hun havde fuldendt, hvad man havde foresat hende. Dette Huus var et af de faa Steder, hvor Jeerne endnu have deres Gang. En af disse, hvis Navn var Uorden, fandt Fornøielse i at plage den stakkels Julie. Hun saae stræffelig ud: hun var pukkelrygget og sjelede; Haaret hang hende ned i Ansigtet; hendes Klæder sad uordentligt, og vare fulde af Rifter og Pletter. Hun fik den gamle Dame til at overlade hende den Bestilling, at foresætte Julie de Arbeider, hun skulde udføre. Hun kom derfor ogsaa strax den første Morgen med en Eypose, fuld af alle slags Rouleurer Silke, men ganske uredne og blandede mellem hverandre, og et Brodeermynstre med en nydelig udsyet Blomst. Dette var en Stedsmoderblomst, hvori Farvernes Nuancer eller smeltende Overgange i hinanden vare efterlignede med Nøiagtighed og Kunst. „Her, min Pige,” sagde hun, „sender min Frue Dig Noget at bestille. Denne Blomst skal Du have færdig, naar Du kommer ned til Middag. Alt hvad Du behøver, finder Du i denne Pose.“

Julie tog Blomsten og Posen, og spredte Silken ud paa Bordet. Længe varede det, inden hun fik udsøgt den høirode, purpurrøde, blaa og gule Farve, og omsider valgte hun en af disse til at begynde med. Da hun havde syet et Par

Sting, og saae paa Mynsteret, opdagede hun, at hun ikke havde valgt den rigtige Schattering. Denne maatte hun nu opsege i den store Bunke, og det tog hende lang Tid op at finde den. Det varede ikke længe, før hun atter opdagede, at denne Schattering heller ikke var den rigtige, og maatte nu atter til at lede. Da hun indsaae, at der paa denne Maade ikke vilde medgaae Timer, men hele Dage til dette Arbejde, lagde hun det bort og gav sig til at græde. Saaledes havde hun siddet i nogen Tid, da hun hørte Noget gaae paa Gulvet; hun tog sit Kometørklæde fra Dinene og blev en lille kvindelig Stikkelse vaer, som nærmede sig til hende. Hun var smuk, rank som en Piiil, med deilige straalende Dine; hendes Haar faldt i Lokker ned over hendes Hals, og hendes Dragt var reenlig og ordentlig. Da hun var kommen hen til Julie, sagde hun: „Jeg hørte dig græde, min lille Pige, og da jeg veed, at Du i Grunden er en god Pige, kommer jeg for at hjælpe dig. Mit Navn er Orden. Din Moder kender mig godt, men Du seer mig idag for første Gang; dog haaber jeg, at vi skulle gjøre nærmere Bekjendtskab.“ Med disse Ord sprang hun op paa Bordet, og slog med en lille Kvist paa den uredne Silke. Strax ordnede Silken sig, og sorterede sig i Rader af smaa Duffer, hvori hver Farve laa for sig, saaledes som de forskjellige Schatteringer gradviis aflagende eller tiltagende følge paa hinanden. Derpaa forsvandt hun. Da Julies Forundring

havde sat sig, tog hun fat paa sit Arbeide, som nu gik let og hurtigt fra Haanden. Hun havde sin Blomst færdig før Middag, og høstede megen Ros for det med Flid og Opmærksomhed udførte Arbeide.

Den følgende Dag kom den onde Fee op til hende med en stor Bog under Armen. „Her bringer jeg Dig,“ sagde hun, „min Frues Huusholdningsbog, og hun befaler Dig, efter denne Bog at udregne, hvormegent hendes Huusholdning har kostet hende det forløbne Aar, iberegnet Klæder, Huusleie, Skatter, Følkeløn og deslige. Du maa opsummere det fulde Beløb af hver enkelt Udgiftspost, under visse Hovedrubriker, som: Bager, Slagter, Modehandler, Skomager o. s. v., og være meget opmærksom, saa at Du ikke forbigaaer en eneste Udgift, som er indført i Bogen. Her har Du en Bog Papir og et Bundt Penne. Til Middag maa Du være færdig.“ Ved disse Ord smilede hun ondskabsfuld, og lod Julie være ene.

Julie blegnede ved Tanken om det Arbeide, hun skulde have færdigt. Hun lukkede Bogen op, og saa paa de tæt beskrevne Sider, hvor Alt stod uordentligt mellem hinanden. Her stod: „Bager Møller for Brød og Bagning en Uge,“ saa meget. Derefter: „Skomager Hall for Skotøi,“ saa meget. „Et halvt Aars Huusleie,“ saa meget. Saa kom en Regning fra Slagteren, derpaa en fra Modehandleren, og saa en fra Lysstøberen. „Hvad skal jeg gjøre?“ raabte

Julie — „hvor skal jeg begynde, og hvorledes skal jeg kunne samle alt dette? Gid den lille venlige Kone med sin Kviſt var her igjen.“

Diſſe Ord vare næppe over hendes Læber, før den lille Fee ſtod for hende. „Vær kun rolig, min kjære Pige,“ ſagde hun; „jeg kjender dit Duſſe, og haſtede herhid for at opfylde det. Lad mig ſee din Bog.“ Hun bladede lidt i Bogen og udbrød da: „Jeg ſeer, at min ſtridige Søſter har villet ſpille dig et Puds. Hun har bragt dig den daglige Udgiftsbog i Stedet for Hovedbogen; men det ſkal jeg ſnart bringe i Rigtighed.“ Hun forſvandt, og kom ſtrar efter tilbage med en anden Bog, i hvilken hun viſte Julie de forſkjellige Hovedrubriker, der ſom Overſkrift ſtod øverſt paa hver Side, og hvorunder de enkelte Udgiftſpoſter, fra den daglige Huuſholdningsbog, vare opførte.

Det var ſaaledes en let Sag at efterſlaae de enkelte Summer, opſkrive diſſe under hinanden og, ved at addere, faae Hovedbeløbet ud. Da Julie var ſlink til at regne, behøvede hun ikke lang Tid til dette Arbejde, og inden Middag kunde hun bringe den ſtrengt Frue Regningen, net rensſkreven paa et Ark Papir.

Den følgende Dag bragte hendes Plageaand en ſtor Ÿſke fuld af ſmaa Elfenbeenſtavler, med alleſlags ſtore og ſmaa Bogſtaver paa, men blandede uordentlig mellem hverandre, ſom om man havde rystet dem ſammen i en Poſe.

„See her har Du,” sagde hun, „et Digt, som Du nøiagtig maa affopierte med disse Elfenbeens-Bogstaver. Du kan lægge dem i Rader her paa Gulvet.”

Julie troede i Begyndelsen, at det vilde være et meget morsomt Arbeide; men da hun begyndte paa Arbeidet, havde hun megen Umage med at finde de Bogstaver, hun skulde bruge. Arbeidet gik derfor meget langsomt fra Haanden. Da nu Digtet var meget langt, var det ikke muligt, at hun kunde blive færdig før Aften. Hun satte sig derfor ned, og anraabte sin hjælpsomme Veninde, der var hendes eneste Trøst og Tilflugt.

Hun var heller ikke denne Gang langt borte, thi usynlig havde hun været tilstede, og den hele Tid iagttaget den lille Pige. Hun lod sig tilsyne og slog med sin Kjæp paa Bogstaverne. Strax ordnede disse sig efter Alphabetet i to smaa Bunker, de smaa Bogstaver i den ene, de store i den anden. Nu gik Julies Arbeide saa raft for sig, at hun en Time før Middag kunde kalde sin strenge Frue op, og vise hende det fuldførte Arbeide.

Den gode Dame kyskede hende, og sagde, at hun nu haabede, at hun tilfulde havde indseet de gode Følger af Ordentlighed, og de flemme Følger af Uordentlighed; hun skulde ikke mere sidde alene oppe paa Kammeret ved sit Arbeide, men komme ned og sidde ved Siden af hende. Julie gjorde sig saa megen Umage for at vinde hendes Undest ved

Ordentlighed og Opmærksomhed, og ved at aflægge alle sine Feil, at hun, da hun kom hjem til sin Moder, fik følgende Foræringer tilsendte, der skulde minde hende om Ordentligheds Gavn og Fordeel.

En Samling af Gibsaffstøbninger af de romerske Keisere.

En Samling af Gibsaffstøbninger, henhørende til den græske Mythologi.

En Samling af smukke Konchylier, ordnede efter Linné's System.

En Farvelade med Båndfarver og en anden med Pastelfarver.

En meget smuk Syæske med alt Tilbehør og et stort Forraad af alle slags Synaale.

En Sommerdag.

Binden vifter, Løvet skjælver,
Træet drysser sine Duun,
Og den klare Himmel hvalver
Over os et blaat Paaun;
Gjennem Luftens milde Strømme
Synker Barmen sagte ned,
Og Naturen, som i Drømme,
Er fordybet i sin Fred.

Lad os lytte! — Hør, de synge!

Sangen gennem Løvet naaer;

Søndagsklædt en munter Klynge

Nede fjernt paa Veien gaaer.

Helligdagen aarle henter

Byens Folk til Skovens Hjem,

Dg i Søndagsklæder venter

Eng og Mark og Skov paa dem.

H. Hertz.

En Sommerdag.

Søen strammer ud sit Klæde,

Himlen farver Gladen blaa;

Klare, lyse Bølger smaa

Ganske blye paa Landet træde;

Breddens Blomstersiv de væde,

Trække sig saa uden Brag,

Atter hen saa sølversmukke

I det stille Hav, og vugge

Mod den klare Sommerdag.

Sneffen hist paa Vandet flyder.

Som en Evanes hvide Krop

Buster stoltten Seil sig op;
 Langsomt Kjølen Bølgen bryder.
 Hid den sig mod Landet skyder,
 Med det røde Purpurflag.
 Let en Flok Zephyrer følger,
 Flaget hen i Lusten bølger,
 Paa den klare Sommerdag.

A. Oehlenschläger.

Sjette Aften.

Hunden og dens Slægtninge.

Trofast var Gaardhund hos en Bonde. Han var ærlig, tro og vagtsom. Da han en Gang streifede omkring i Omegnen af Gaarden, opdagede han en Ulv og en Ræv, som sad sammen paa et affides Sted i Skoven. Trofast, som syntes, at de saae lidt mistænkelige ud, men som paa ingen Maade var bange for dem, vilde dog ikke gaae lige forbi dem, men gik uden om dem. De kaldte ad ham, og bad ham om at standse et Dieblif. „Du vil dog vel,” sagde Reineke, „kjendes ved dine Slægtninge? Min Fætter Jesgrim og jeg sad just nu og talte om vore Familieforhold, og vi vare begge enige om, at vi kunde være stolte af at turde regne dig til Familien. Du veed jo, at Ulvene og Hundene, efter den almindelig antagne Mening, oprindeligt hørte til een og samme Race i Amerikas Urskove; men at Hundene, som foretrak at leve blandt Menneffene, senere ere blevne Kjøbsteds- og Landsbysfolk, medens Ulvene ere blevne ved deres gamle Levemaade. Hvad mine Forfædre, Rævene, angaaer, da vare de en Green af samme Familie,

som nedsatte sig længere oppe mod Nord, hvor de bleve lidt forknyttede i Barten, og valgte sig Huler under Jorden til Boliger. Kulden har skærpet vor Lugt, og givet os en tykkere Pels og en busket Hale for at holde Varmen vedlige. Men vi have dog alle en vis umiskjendelig Familielighed; og Du kan tro mig, at det er i vor fælles Interesse, at vi blive gode Venner."

Ulven var ganske af samme Mening. Trofast, som saae meget nøie paa dem begge, kunde ikke nægte, at der virkelig var en vis Familielighed mellem dem alle tre. Da han var et ærligt og godt Skrog, sluttede han Vennskab med dem. De gif nu en Tuur sammen. Det forundrede Trofast ikke lidt, at see de mistænkelige og skye Blif, hvormed de mindre og svagere Dyr passede paa dem, og den skyndsomme Hast, hvormed en Flok Gaar tog Flugten, saasnart de fik Die paa dem. Alligevel fik begge Fættterne en hjertelig Indbydelse af ham, til at komme og besøge ham i hans Hjem, og derpaa skiltes de ad.

De undlod ikke at indfinde sig den følgende Dag henimod Tusmørket. Trofast modtog dem med Venlighed, og trakterede med en Deel af sin egen Aftensmad. De bleve hos ham, til det var mørkt, og derpaa toge de Afsked med mange Komplimenter. Om Morgen blev der fortalt paa Gaarden, at en Gaas og tre Gæslinger vare forsvundne og et Par Lam fundne halvopædte ude paa Marken. Tro-

fast var selv altfor ærlig til strax at mistænke andre, og det faldt ham slet ikke ind, ved denne Leilighed, at tænke paa sine Fætttere. Kort efter aflagde de ham et andet Aftenbesøg; den følgende Dag savnede man en Høne med dens Kyllinger, og et fedt Faar. Nu kunde Trofast ikke andet end fatte Mistanke, og var i sit Hjerte ret vred paa sig selv, fordi han, uden sin Herres Billie og Vidende, havde ladet Fremmede komme ind paa Gaarden. Dog vilde han endnu ikke gjerne tænke ilde om sine egne Slægtninge.

De kom nu tredie Gang. Trofast tog lidt koldt imod dem. Han lod et Ord falde om, at det vilde være ham kjærere, at see dem hos sig om Dagen. De undskyldte sig med, at de ikke havde Tid. Da de toge Afsted, besluttede han at følge efter dem i nogen Afstand og passe paa enhver af deres Bevægelser. Et Kulb Smaagrise laa just under en Høstak udenfor Gaarden. Ulven tog en af dem i Naffen, og løb bort med den. Grisen gav sig til at skrig og pibe ynkelig; ved dette Skrig kom Trofast til, og greb sin Fættter paa frisk Gjerning. Den styrtede mod ham, og nødte ham til at slippe sit Bytte, hvad han dog ikke gjorde uden megen Knurren og Brummen. Ræven, som havde snuset omkring Hønsfæstien, kom nu til, bevidnede sin egen Ufskyldighed, og gjorde Ulven haarde Bebreidelser, fordi den ved sin Opførsel vilde bringe Familien i Vanrygte. „Afsted med jer, I Kjelttringer!“ raabte Trofast; „nu kjender jeg jer.

Det er nok muligt, at I ere af mit Blod, men jeg er overbevist om, at I ikke ere af min Tænkemaade. Trofast har ikke Samkvem med Skurke." Med disse Ord jog han dem bort fra Gaardens Enemærker.

En Rats Liv og Levnet.

For nogle Dage siden døde Minette, Fru M's brogede Indlingskat. Dens Sygdom var Trangbrystighed, en Folge deels af Alderdom deels af Fedme. Da den mærkede, at den skulde døe, kaldte den sine Børn for sig, og holdt, med en Deel Besværlighed, følgende Tale til dem.

„Førend jeg forlader Verden, vil jeg, mine kjære Børn, hvis jeg kan taale at tale saa meget, fortælle Eder de vigtigste Begivenheder, jeg har oplevet, for at disse kunne være Eder lige saa mange Exempler, hvoraf I kunne lære at undgaae de Farer, som vor Slægt meest er udsat for.

Vider da, uden lang Indledning, at jeg er født paa en Aulsgaard nogle faa Mile herfra. Jeg var næppe kommen til Verden, før jeg var i Fare for igjen at blive sendt ud af den. Min Moder bragte paa een Gang fem Killinger til Verden. Da Folkene i Huset levede meget tarveligt, og ene holdt Ratte for Nyttens Skyld, og de allerede vare velforsynede, dømte man os strax til at druknes, og en Dreng fik Befaling til at gaae ned og drukne os allesammen i Gadekja-

ret. Dette Hverv udførte han med megen Fornøielse, og vi kom saaledes ud at svømme. Medens vi laae her og kæmpede med Døden, kom en lille Pige, Forpagterens Datter, løbende ned til Gadefjæret, og bad meget indstændig om, at hun maatte faae en af os, som hun vilde opføde, naar den maatte tilhøre hende. Efter nogle Indvendinger blev hendes Bøn opfyldt. Drengen strakte sin Haand ud, og fik fat paa mig, som lykkeligviis var nærmest ved ham, og trak mig op, ligesom jeg skulde til at opgive Aanden. Man lagde mig ned i Græsset, og det varede nogen Tid, inden jeg kom til mig selv. Den lille Pige bragte mig derpaa tilbage til min Moder, som blev inderlig glad ved igjen at faae en af sine Røllinger. Af Frygt for, at der igjen skulde tilstøde mig en Ulykke, tog hun mig i Munden, og bar mig hen i et mørkt Hul, hvor hun glemte mig, indtil jeg kunde see, og var i Stand til at løbe omkring med hende. Saa snart jeg atter kom for Dagens Lys, satte min lille Herskerinde sig i Besiddelse af mig, og passede mig med megen Omhu. Hendes Kjærlighed faldt mig tidt besværlig. Hun vilde altid gaae og bære paa mig, og fortryffede og forkrammede mig ynkelig. Et Par Gange tabte hun mig ned paa Gulvet, og jeg forsløg mig meget slemt. Men snart blev jeg stærk, og kunde nu bedre hjælpe mig selv; jeg legede og sprang omkring den hele Dag, til stor Fornøielse for min Herskerinde og hendes Legeføstre.

Det var omtrent paa samme Tid, at jeg kom i en stor Fare, som jeg med Nød og Næppe slap fra. En Mand bragte en fremmed Hund ind med sig i Stuen, som var afrettet til at sønderrive alle Ratter, den traf paa. Da den kom ind, listede min Moder sig bort; men jeg, ensfoldig som jeg var, blev staaende midt paa Gulvet, i den Tanke, at jeg nok kunde forsvare mig, hvæfede og skød Ryg, som for at udfordre den. Strax styrtede Hunden over mig, og tog mig, førend jeg kunde væge mig med mine Kløer, i Naksen, og ruskede mig ganske forfærdelig. Jeg gav et ynkeligt Skrig fra mig, som min lille Herskerinde lyffeligviis hørte. Hun løb til, men var ikke i Stand til at befrie mig; men en Karl, som saae hendes Nød, greb en stor Stok, og gav dermed Hunden et saadant Slag over Ryggen, at den slap mig. Den havde tilredet mig saa slemt, at jeg i nogen Tid ikke kunde staae paa mine Been; men ved god Pleie og min stærke Konstitution kom jeg mig snart igjen. — Jeg løb altid i Hølene paa Pigerne, og saaledes blev jeg engang luffet inde i Mælkekjelderen. Det var mig slet ikke imod, og jeg tænkte paa ret at gjøre mig tilgode med Fløde og andre læffre Ting. Men da jeg var klattret op paa en Hylde, for at naae en Flødepotte, var jeg saa uhyffelig at falde baglængs ned i en stor Krukke med Kjernemælk, hvor jeg sandsynligviis var drufnet, hvis Pigen ikke havde hørt Steien, og var kommen ind for at see, hvad det var. Hun bar mig ud,

ffjendte dygtig paa mig, og efterat hun havde ladet mig lide en streng Tortur under Posten, for at faae mig reen igjen, lod hun mig løbe, men gav mig først en dygtig Dragt Prygl. Jeg tog mig nok i Agt for at komme oftere i Mælksejderen.

Nogen Tid efter begyndte jeg at gaae ud i Gaarden, og min Moder tog mig med paa en Musejagt. Jeg kan aldrig glemme den Fornøielse, dette var for mig. Vi havde sat os ved et Hul. Det varede ikke længe, saa kom der en Muus ud med en heel Flok Unger. Min Moder foer ind imellem dem, og gjorde det først af med den Gamle; derpaa gjorde hun Jagt paa Ungerne, som ængstlig pibende flygte til alle Kanter. Nu troede jeg, at det var Tid for mig at gjøre Noget, og jeg løb derfor efter en Gfternøler, som jeg snart indhentede. O! hvor stolt var jeg, da jeg stod over min skjælvende Fange med min ene Klo paa ham! Men min Stolthed led kort Tid efter et Nederlag. Da jeg en Dag saae en stor Rotte, løb jeg modig efter den; men istedetfor at flygte for mig, bed den mig saaledes i Snuden, at jeg ynkelig miauende og ganske blodig og hoven i Ansigtet løb tilbage til min Moder. I nogen Tid vovede jeg ikke at binde an med Rotter; men da jeg omsider blev stærkere og behændigere, var jeg ikke længere bange for dem, og blev berømt som en udmærket Rottekat.

Paa samme Tid var jeg to Gange i stor Fare. Den ene Gang havde jeg fundet noget Rottegift og ædt det op.

Jeg blev saa syg deraf, at jeg nær havde mistet Livet. Den anden Gang var jeg saa uforsigtig at faae Foden ind i en Rottesfar, og fik mange og dybe Saar af dens skarpe Jern-tænder. Jeg skreg ynkelig, man kom til, og skøndt man saa varfsomt som muligt befriede mig, haltede jeg dog mange Uger efter.

Da jeg var fuldvoren, gjorde jeg Bekjendtskab med en Hantat, omtrent paa min Alder. Efterat vi havde kivedes, bidt og kradsat hinanden i nogen Tid, blev der et Par af os. Jeg fik Killinger, og havde nu den Sorg, at see flere Kuld af mit eget Afkom, mine smaa nydelige Killinger, behandles paa samme Maade som mine Søskende.

Jeg vil endnu omtale tre Begivenheder i den Orden, jeg kan huske dem. Da jeg engang jagede langs med en Hække, kom Herremandens Mynder løbende hen ad Veien. Saasnart de fik Die paa mig, løb de til af alle Kræfter, og da de kunde løbe meget hurtigere end jeg, vare de snart lige i Hælene paa mig. Jeg naaede netop tidnok et Træ, og frelst mig op i det. En anden Gang kom jeg i en større Fare. Jeg mødte nemlig en Flok Dreng, som kom af Skole. Inden jeg saa mig for, var jeg omringet, og nødt til at flattrer op i et Træ; men den Gang lærte jeg, at dette var en daarlig Sikkerhed mod saadanne Fjender. De stillede sig rundt om Træet, og kastede Stene paa mig fra alle Sider. Jeg fik mangt et haardt Steenkast, og styrtede, da en Steen traf

mig i Hovedet, bevidstløs ned paa Jorden. Den største Dreng tog nu fat paa mig, og foreslog de andre, at binde mig fast til et Brædt og sætte mig ud paa Gadefjæret, og derpaa pudse nogle Bandhunde paa mig. De kunde da have megen Morfskab af at see, hvorledes Hundene trak mig ned under Bandet, og hvorledes jeg forsvarede mig ved at bide dem i Snuden og kradsse dem i Dinene. Allerede var jeg bunden til Brædtet, og skulde til at gaae til Søes, da Skolemeisteren håndelsesviis kom forbi, og saae, hvad Drengene havde for. Han gif hen til dem, befalede dem at sætte mig i Frihed, og gav dem en drøi Brettefættelse for deres grusomme Aldfærd.

Den næste mærkelige Begivenhed i mit Liv var tillige den, som foranledigede min Forviisning fra min Fødeegn. Min Hersterindes Broder havde en tam Trist, som han holdt meget af. Den fløi hen og satte sig paa hans Skulder, naar han kaldte ad den, den aad af hans Haand, og sang desuden meget smukt. Denne Fugl sad sædvanlig enten i sit Buur eller paa en Stang, som var anbragt oppe under Loftet; men en uhyggelig Dag, da den og jeg vare alene i Bærelset, fløi den ned paa Gulvet for at opsamle nogle Brøds- smuler. Jeg var ikke i Stand til at modstaae Tristelsen, styrtede over den, tog den i mine Kløer og gav mig til at æde den. Jeg var næsten færdig, da dens Herre kom ind i Bærelset. Da han saae mig med Levningerne af den stafs- fæls Trist i Munden, løb han i et heftigt Raseri hen imod

mig, jog mig længe omkring i Bærelset og fik tilsidst fat paa mig. Han vilde strax klynge mig op, men hans Søster kom imidlertid til; ved Bønner og Taarer udvirkede hun min Tilgivelse, paa de Vilkaar, at jeg skulde have en Dragt Prygl og derpaa sendes bort. Pryglene fik jeg strax, og nogle Dage efter blev jeg fjørt ind til deres Slægtninge i Byen, som trængte til en god Kat, da Huset var overfyldt af Muus.

I lang Tid blev jeg i denne Families Tjeneste, og opfyldte mine Pligter som en dygtig Musejæger, saa at jeg der stod i megen Anseelse. Jeg blev snart bekendt med alle Bylivets Giendommeligheder, og udmærkede mig ved at flattere alle vegne omkring i Husene og ved at springe fra Tag til Tag, enten naar jeg forfulgte mit Bytte eller kom sammen til en eller anden Lyftighed med mine Kammerater. Engang bragte min Forrovenhed mig i Livsfare; jeg gjorde nemlig et meget langt Spring fra et Huus over til et andet, og kom til at springe lige paa en løs Tagsteen; den gav efter, og jeg styrte ned fra en betydelig Høide ned paa Gaden, hvor jeg rimeligviis havde slaaet mig ihjel, hvis jeg ikke var falden ned paa en Skraldemands Bogn, hvor jeg rigtignok nær var bleven kvalt af Støv og Snavs, men slap derfra med Livet.

Naagtet den Fare, jeg havde udsat mig for ved at dræbe Kristen, saa maa jeg dog tilstaae, at jeg atter gjorde mig skyldig i en lignende Forseelse. Jeg sprang fra et Tag ned

paa et Brædt udenfor et Dueslag, og kom derfra ind paa et Loftskammer til Duerne. Jeg fandt dem sovende, og anrettede et frygteligt Blodbad, idet jeg dræbte et heelt Dufin, som jeg sugede Blodet af. Jeg var nær kommet til at betale dette meget dyrt, thi da jeg vilde vende tilbage ad den samme Bei, jeg var kommen, saa jeg, at det var umuligt for mig at springe op til det Sted, hvorfra jeg var sprungen ned, saa at jeg efter mange farlige Forsøg maatte opgive det, og saa mig nødt til, skjælvende af Angst og Frygt, at blive den hele Nat paa det Sted, hvor jeg havde begaaet saa mange Mord, og vente der, indtil Giermanden kom og bragte Ude. Han kom ogsaa selv om Morgenens; men idet han aabnede Døren, foer jeg ud mellem Benene paa ham, og var saa heldig at slippe uskadt ned af Trapperne, hvor jeg uden at blive seet sprang ud af et Vindue. Men aldrig kan jeg glemme hiin rædselsfulde Nat! Lad denne min dobbelte Fare være Eder en Advarsel, mine Børn, saa at I deraf lære at beherske Eders vilde Lyster, og at vogte Eder for at tilføie de Dyr nogen Skade, der, ligesom I selv, staae under Menneskets Beskyttelse. Vi Ratter have et slet Rygte paa os i denne Henseende, og med Skamfuldhed maa jeg bekjende, at det ikke er mere end vel fortjent.

Mine Kræfter begynde at svigte mig, og jeg maa fatte mig i Korthed. Jeg levede endnu i den samme Familie, da min nuværende Frue og Herskerinde var saa uhyffelig at

miste sin brogede Yndlingskat, og bekiendtgjorde, at hun vilde give en betydelig Sum Penge til den, som kunde skaffe hende en Kat, der lignede hendes afdøde Yndling. Min Eiermand lod sig friste af den udsatte Belønning og bragte mig til den gode Dame, som foretrak mig for en Mængde andre Katte, der ogsaa havde meldt sig. Jeg blev da op- taget i dette behagelige Huus, hvor vi nu boe, og hvor man har viist mig saamegen Opmærksomhed og Kjærlighed, som aldrig før er bleven mig til Deel. Hertil regner jeg især den Naade, at jeg har havt Lov til at opføde alle mine Killinger, som jeg har seet opvære om mig i Fred og Over- flodighed. Her har jeg kun havt saa Eventyr at bestaae; thi jeg har kun truffet een eneste Fjende her, nemlig Friens Ubekat, og siden han en af de første Dage, efter at jeg var kommet her, var saa ondskabsfuld at bide det yderste Led af min Hale (hvorfor han til min store Glæde blev strengt tugtet), er jeg aldrig kommet ham, som altid er i Lænke, saa nær, at han kunde naae mig. Hverken Papegoien eller Skjode- hunden have nogensinde vovet at gjøre mig Fortræd. En af de største Sorger, jeg har havt, var, da en tyk gammel Dame sad et heelt Kuld af mine Killinger ihjel. Hun var fremmed og kom i Besøg til min Frue, og satte sig ned paa den Stol, hvor de laae, uden at ane den Ulykke, hun anrettede. Hun blev siddende, skjøndt jeg trak hende i Kjolen og paa alle Maader, der stod i min Magt, viste hende min

ængstelige Belymring. Denne Ulykke tog min Frue sig ligesaa nær som jeg selv, og samme Dame er siden den Dag aldrig kommen over vor Dørtærskel. Ja, det maa jeg sige, jeg og Mine ere altid blevene behandlede med den største Omhed, ja maaskee med alt for stor Omhed; thi de Læfserbidskener, hvormed min Frue har stoppet mig, eller den Iver, hvormed Pigerne altfor ofte have vadsfet mig, har jeg nok at takke for den Trangbrystighed, som nu gjør Ende paa mit Liv. Men jeg veed, at Alt skeete i den bedste Hensigt; og til mit sidste Aandedræt paalægger jeg Eder at vise vor værdige Frue al den Taknemmelighed og Erkjendtlighed, som staaer i eders Magt.

Og nu Farvel, mine kjære Børn. Vi sees maaskee i et Land, hvor der hverken er Hunde, der sønderrive os, eller Drengene, som gjøre os Fortrød. — Farvel!”

Bed disse Ord tabte Minette Mælet og forlød kort efter dette Liv til stor Sorg for hele Familien.

Kolonisterne.

„Kommer hid, mine Drengene!” sagde Hr. Carlo, „jeg har en ny Leg til Jer. Jeg vil grundlægge en Koloni, og I skulle vælge en eller anden Næringsvei eller et eller andet Haandværk og komme og tilbyde mig Følgeskab paa min Reise. Hvad er Du, Adolph?”

A. — Jeg er Landmand.

Hr. C. — Det er godt! Du er mig meget velkommen. Landbræsenet maa være en Hovedsag for os. Vi kunne ikke skænke det Opmærksomhed nok. Men Du maa ikke sidde til Stads, Du maa selv tage Haand i med. Der vil blive trang Tid paa Arbeidere hos os, og vi maae derfor alle lægge Haanden paa Ploven. Der vil blive Skove at rydde, Moser at udtørre, og meget haardt og strengt Arbeide i det Hele.

A. — Jeg er villig til at gjøre min Deel.

Hr. C. — Det er godt. Jeg skal skaffe Dig og lige-
saa mange Landbrugere, der vil melde sig, et rigeligt Ud-
komme. I skal faae Jord nok og de nødvendige Agerdyr-
ningsredskaber Du kan begynde at arbejde, saa snart vi
have sat Joden paa det fremmede Land. Nu den Næste.
Hvad er Du, Bertel?

B. — Jeg er Møller.

H. C. — Du driver en meget nyttig Haandtering. Kornet, vi høste, maae vi have malet. Men hvor vil Du faae Dig en Mølle, min Ven?

B. — Vi maae vel bygge os en, min Herre!

Hr. C. — Det bliver vel nødvendigt; men saa maa Du see at skaffe os en Møllebygger. Møllestene skal jeg skaffe. Hvem kommer saa?

Christian. — Jeg er Tømmersmand.

Hr. C. — Vi trænge netop til en saadan Mand! Du skal faae nok at bestille, det kan Du være overbevist om. Du maa bygge vore Huse, opføre vore Plankeværker og Stakitter, og gjøre alt det øvrige Tømmerarbeide, der kan falde for. Men alt vort Tømmer staaer endnu paa Roden. Du vil altsaa først faae meget at bestille med at fælde Træer, save Planker og tilhugge Stolper o. s. v. Du kan dog ogsaa arbeide som Hjulmand.?

Ch. — Jo jeg kan, min Herre!

Hr. C. — Godt! Jeg antager Dig. See til, at Du skaffer Dig to eller tre dygtige Medhjælpere. Nu den Næste.

Daniel. — Jeg er Grovsmed, min Herre!

Hr. C. — Uden Dig havde vi ingen Nytte af vor Tømmermand! Vi kunne ikke undvære nogen af Jer. Du maa bringe Din Blæsebælg og Din Ambolt med Dig, og vi skulle bygge en Smedie til Dig, saasnart vi komme til vort Bestemmelsessted. Men nu falder det mig ind, hertil behøve vi en Muurmester.

Emil. — En Muurmester vil De finde i mig, min Herre!

Hr. C. — Fortræffeligt! Rigtignok komme vi i Begyndelsen til at boe i Træhuse, men til Kaminer, Arnesteder og Døne kunne vi ikke undvære Teglsteen eller Muursteen. Vi trænge altsaa ogsaa til en Muurmester. Kan Du stryge Tegl og brænde Kalk, vil Du endnu være os til mere Nytte.

G. — Jeg skal gjøre mit Bedste.

Hr. — Ingen kan gjøre mere. Jeg antager Dig. Hvem kommer saa?

Franz. — Jeg er Skomager, min Herre!

Hr. G. — Skoe kunne vi ikke godt undvære. Men kan Du sye dem af raae Huder? thi jeg frygter for, at vi ikke kan skaffe Læder.

Fr. — Men jeg kan ogsaa tilberede Huderne.

Hr. G. — Kan Du? Det er herligt! Jeg antager Dig strax og giver Dig dobbelt Løn, først som Garver og dernæst som Skomager.

Gusta. — Jeg er Skrædder, min Herre.

Hr. G. — Godt! Det vil vare noget, inden vi have Brug for Søndagsklæder, men vi kunne jo ikke gaae uden Klæder, og der vil altsaa være Arbeide nok for en Skrædder. Du er dog vel ikke for fornem til at reparere eller lappe vore gamle Klæder; thi, som Du kan indsee, kunne vi, der maae arbejde i Marken og i Skovene, ikke tage det saa nøie med lappede Klæder.

G. — Nei, det er jeg ikke, min Herre!

Hr. G. — Saa antager jeg Dig.

Harald. — Jeg er Bæver, min Herre!

Hr. G. — Det er en meget nyttig Profession, Du giver Dig af med; men jeg tvivler om, at vi for Diebliffet trænge til den i vor Koloni. I den første Tid kunne vi

ikke tænke paa at dyrke Hamp og Hør, og vi ville staae os bedre ved at indføre vore Lærredssvarer end ved selv at fabricere dem. Om nogle saa Har skal Du være os velkommen.

Jakob. — Jeg er Guldsmed og Juveler, min Herre!

H. C. — Saa kan Du ikke nedsætte Dig paa noget ufordeelagtigere Sted, end i vor Koloni. Enten maa Du ødelægge os, eller Du vil komme til at døe af Sult.

J. — Men jeg er tillige Uhrmager.

H. C. — Det er jo rigtignok en Profession, som vi have mere Brug for. Dog troer jeg ikke, at vi i den første Tid kunde give Dig nok at fortjene. For Diebliffet gjør Du bedre i at blive, hvor Du er.

Kasper. — Jeg er Barbeer og Haarshjærer.

Hr. C. — Al! Dig have vi slet ingen Brug for. Dersom Du en Gang om Ugen vil afraage vore Mænds Skæg, og en Gang hvert Fjerdingaar studse deres Haar, men den øvrige Tid, som Du saaledes faaer tilovers, finde Dig i at gaae Tømmermanden tilhaande eller hjælpe med at kjøre Plov, saa vil jeg lønne Dig efter Dit Arbeide. Hos os faaer Du ingen Herrer eller Damer at frisere til Bal, ingen Barykker at krolle eller pudre. Din Profession kan hos os ikke staae paa sine egne Been.

Ludvig. — Jeg er Doktor, min Herre.

Hr. C. — De er mig hjertelig velkommen, min Herre. Helbred og Sundhed ere de første Goder, og dersom De kan

give og vedligeholde os disse, er De en Mand, man maa sætte Priis paa. Jeg haaber dog, at De har lagt Dem efter Chirurgi, thi vi ere hyppigt udsatte for at skjære os, flaae og støde os og brække Arme og Been.

L. — Jeg har ogsaa Erfaring i denne Green af Lægevidenskaben.

Hr. C. — Dersom De kjendte noget til Planternes Natur og deres Brug baade i medicinsk og diætetisk Henseende, vilde De endnu være os en mere velkommen Mand.

L. — Botanik har været mit Yndlingsstudium. Jeg har ogsaa Kundskaber i Chemien, og i de øvrige Naturvidenskaber.

Hr. C. — Da er De en Stat for os, min Herre! og det skal glæde mig, naar jeg kan gjøre Dem Deres Ophold iblandt os behageligt.

Martin. Min Herre, jeg er Profurator.

Hr. C. — Min Herre, Deres ærbødige Tjener. Naar vi blive saa rige, at vi kunne føre Processer, ville vi tage os den Frihed at sende Bud efter Dem.

Nikolai. — Jeg er Skolemester, min Herre!

Hr. C. — De hører til en Stand, som jeg har stor Agtelse for. Men først naar vi faae Børn i vor Koloni, trænge vi til Deres Tjeneste, som Skolemester. Skjøndt vi kun ere simple Folk, Næringsbrugere eller Haandværkere, er det ingenlunde vor Hensigt at blive uvidende, men vi ville

noie vaage over, at Enhver i det mindste lærer at læse og skrive. Til den Tid, da vore Børn kunne benytte Deres Veiledning og Underviisning, maa De være vor Regnskabs- og Protokolfører, og om Søndagen maa De holde Bøn og Gudstjeneste for os.

N. — Det vil jeg med Glæde paatage mig.

Hr. G. — Velan da, saa antager jeg Dem. Men hvem kommer der med saa frigerst en Mine.

Otto. — Jeg er Soldat, min Herre! Vil De tage mig i Deres Tjeneste?

Hr. G. — Vi ere fredelige Folk, som jeg haaber ikke vil komme i Krig indbyrdes eller med vore Naboer. Vi have i Sinde at købe et Stykke Jord af de Indfødte og betale dem ærligt, og iøvrigt være retfærdige og billige i alle vore Forhold til dem. Jeg har desuden i Sinde at gjøre alle mine Kolonister til Soldater, for at de kunne forsvare sig selv, isald de skulde blive angrebne, og altsaa trænge vi ikke til Folk, som ere Soldater af Profession.

Philip. — Jeg er en fornem Kavaleer, min Herre! og har stor Lyst til at ledsage Dem til det fremmede Land, hvor jeg hører der skal være Bilde i Overslødighed.

Hr. G. — Na, De er en fornem Kavaleer! Men hvad Gavn tænker De at kunne gjøre os.

Ph. — Hvad Gavn jeg har tænkt at gjøre Dem? Slet ingen. Min Hensigt er ene og alene at more mig.

Hr. C. — Men troer De, at vi ville betale Deres Morfskab.

Ph. — Hvad min Underholdning angaaer, da tænker jeg, at jeg skal fælde saa meget Bildt, som vil være tilstrækkeligt dertil, i Forbindelse med det Brød og de Grønsager, som De vil levere mig. Fremdeles vil jeg lade mig nøie med et Huus, som er lidt bedre end de Andres; Deres Barbeer kan være min Tjener; og saaledes seer De jo, at jeg ikke vil gjøre Dem stor Uleilighed.

Hr. C. — Men siig mig dog, min Herre! hvad der skulde bevæge os til at gjøre alt dette for Dem.

Ph. — Den Åre, at have i det mindste een Kavaleer i Deres Koloni.

Hr. C. — Ha, ha, ha! Den Kavaleer er ubetalelig! Godt, min Herre! Naar vi ere begjerlige efter den Åre, skal vi sende Bud efter Dem.

Syvende Aften.

Skibet.

Christian fik i Sommerferien Besøg af en Skolekammerat, som for kort Tid siden var gaaet ud af Skolen for at blive Søkadet. Karl, det var hans Navn, var en rask, velbegavet Dreng, som alle hans Kammerater gjorde meget af; men han havde en slem Feil, nemlig den, at han aldrig vilde lære Noget, og han gik derfor ud af Skolen ligesaa uvidende, som han var kommen derind. Tillige havde han, hvad der endnu var værre, faaet en vis Foragt for Kundskab og Lærdom, som han ikke undsaae sig for at yttre ved enhver Leilighed. „Hvad mon dog din Fader tænker paa,“ sagde han til Christian, „siden han lader dig sidde og drive Tiden hen med at lære Ting, som ikke ere til den mindste Nytte i Verden, og kun tjene til at pine og plage Folk? See Du ogsaa, at Du kan blive Søkadet. Du er jo nu gammel nok, og Du er en rask Dreng.“ Karl meente rimeligviis, at han ikke behøvede at bestille Noget, naar han blev Kadet. Disse Utttringer undlod ikke at gjøre deres Virkning paa Christian, og det varede ikke længe, inden man klagede over hans Mangel paa Flid.

og Opmærksomhed. Denne Forandring i hans Opførsel be-
drøvede og foruroligede hans Fader; men da han gjettede
Aarsagen, vilde han ikke strax anvende sin faderlige Myn-
dighed, men ansaae det derimod for bedst, at gribe den første
Leilighed, der vilde tilbyde sig, til at modvirke den Indfly-
delse, som hans Kammerats Yttringer kunde have havt
paa ham.

En saadan Leilighed tilbød sig snart. En Ostindies-
farer laa seilfærdig paa Reden. Kapitainen, en god Ven
af Christians Fader, bad ham ombord. Christian fulgte
med sin Fader. De vare allevegne omkring i Skibet, og
saae her de mange Tilberedelser, som en saa lang Reise ud-
kræver. De saae Skibet lette Anker og udfolde sine Seil, og
toge Afsked med deres Ven under Matrosernes støiende Jub-
len og den forvirrede Støi ombord, der gik forud for Afreisen.

Christian var inderlig glad og fornøiet over dette Be-
søg, og kunde paa Hjemveien ikke tænke paa eller tale om
Andet. Det var derfor en let Sag for hans Fader at bringe
følgende Samtale i Gang.

Efterat Christian med Varme havde udtrykt sin Beun-
dring over det store og prægtig udrustede Skib, som han ny-
lig havde seet gaae under Seil, sagde hans Fader til ham:
„Jeg forundrer mig slet ikke over, at Du interesserer Dig
saa meget for hvad vi idag have seet, thi et Skib under
fulde Seil er et af de smukkeste Syn og stolteste Beviser paa

menneftelig Kløgt og Snille, og Kunstens ædleste Seier over den ufornuftige Natur. I den fjerne Oldtid kjendte vore Forfædre ikke andre Skibe end et Slags Kanoer, flettede af Billekviste og overtrukne med Dyrehuder, ikke større end at een eller to Mand kunde fiddede deri. De største Skibe vare ikke større end de, Indianerne den Dag i Dag bruge. Vore ufultiverede Forfædre vovede sig kun til at gaae ned ad Floderne eller langs med Kysterne, eller sætte over smaa Havbugter i stille Veir; og deres største Søhelte vilde være blevne meget urolige, naar de paa et Par Dage havde tabt Landet af Sigte. Men dette Skib derimod, som vi nylig have forladt, og som er bestemt til at gaae til vore Antipoder, vil kunne trodse det store Oceans stormende Vinde og taarnhøie Bølger, og naae den bestemte Havn, skjøndt mange Uger vil gaae hen, i hvilke kun Hav og Himmel vil være at see. Men hvad mon der vel kan være Aarsagen til denne store Forskiel paa hvad Menneftene til forskjellige Tider formaae?"

Christian tav stille.

Faderen. — Skulde det ikke være den større Masse Kundskaber, som udmærker den ene Tid fremfor den anden?

Christian. — Det maa det vistnok være.

Faderen. — Vilde det ikke, troer Du, være umuligt for Folk, som ikke have lært Noget, at bygge og styre et saadant Skib, som vi nylig have seet?

Christian. — Upaatvivlelig.

Faderen. — For at det skal blive os end mere klart og tydeligt, saa lader os undersøge, hvor mange Kunster og Haandværker der ere tagne i Beslag. Begynd Du nu at opregne dem, og jeg skal hjælpe Dig, naar Du springer Noget over. For det første?

Christian. — Skibsbygmesteren maa vi vel begynde med.

Faderen. — Det forstaaer sig. Hvad gjør han?

Christian. — Han bygger Skibet.

Faderen. — Hvorledes bærer han sig ad hermed?

Christian. — Han sammenføier Bjelkerne og Plankerne.

Faderen. — Men troer Du, at dette er saa let, som at slaae en Kasse eller en Reol sammen?

Christian. — Nei, det troer jeg rigtignok ikke.

Faderen. — Troer Du ikke, at Skibsbyggeren maa have gjort mange Beregninger og Udkast, inden han lægger Haand paa Værket og gaaer til det vanskelige Arbeide at give en saa stor Masse dens passende Form, og gjøre den skikket til at opfylde dens Bestemmelse i alle Henseender.

Christian. — Jo!

Faderen. — Du har jo hørt sige, at nogle Skibe ere bedre Seilere end andre, at nogle stikke mere eller mindre dybt eller forholdsviis indtage større Ladning end andre, o. s. v. Du troer dog vel ikke, at dette er noget ganske Tilfældigt?

Christian. — Nei.

Faderen. — For nu med Sikkerhed at kunne tilveiebringe et godt Resultat, er det nødvendigt, at han meget nøie maa studere de enkelte Deles Forhold indbyrdes, og ved Hjælp af mathematiske Linier og Figurer udarbejde sig en nøiagtig Maalestof, efter hvilken han bygger Skibet. Der er skrevet meget over denne Gjenstand, og der er gjort nøiagtige Beregninger over den Modstand, et Skib møder ved at bane sig Vej gennem Vandet, og over de bedste Midler til at overvinde denne, ligeledes over Vindens Indvirkning paa Seilene, og disses gennem Masterne virkende Kraft, hvorved Skibet drives frem.

Christian. — Jeg troer dog, at jeg kender Skibsbyggere, som ikke have disse Kundskaber.

Faderen. — Det kan gjerne være; men saa have de blot ved den stadige Øvelse tilegnet sig en Deel Regler, som Andre have opstillet, og kunne altsaa som blotte Efterlignere hverken forandre eller forbedre Noget, hvis Omstændighederne maatte forandre det. Om man nu endogsaa betroer saadanne Skibsbyggere at bygge de almindelige Koffardisfarere, saa tager man dog altid videnskabelig dannede Mand til at bygge Orlogsskibe og Østindiefarere.

Christian. — Men behøver en Skibsfører at forstaae sig paa disse Ting?

Faderen. — Aldeles nødvendigt er det vel ikke, men

der vil dog ofte gives Tilfælde, hvor det vilde være meget fordeelagtigt for ham, hvis han var i Stand til at have nogen Dom og give nogen Anviisning i denne Henseende. Men vi antage nu, at Skibet er bygget, — hvad saa?

Christian. — Saa, mener jeg, maa det tiltales.

Faderen. — Ja, og hvilke Folt overdrages dette til?

Christian. — Rebslagere, Seilmagere, og jeg veed ikke, hvad man ellers kalder dem.

Faderen. — Ja — her fordres blot mekaniske Haandfærdigheder, og skjøndt ogsaa her megen Klogt og Sindrigheid er anvendt for at bringe dem til Fuldkommenheid navnlig ved Opfindelse af Maskiner og Redskaber, vilde vi dog ikke her nærmere betragte dem. Vi antage nu, at Skibet er tiltalet; men hvad saa?

Christian. — Saa maa det indtage sine Kanoner og Krudt og Kugler.

Faderen. — Lader os standse her, og undersøge, hvor mange Kunster, Du har lagt Beslag paa. Krudtet er en af den nyere Tids vigtigste Opfindelser, og det er den, som de civiliserede Nationer skylder deres Herredømme over Barbarerne. En Fregat, omringet af alle Verdens Bilde i deres Kanoer, vilde kunne holde dem fra sig ved Hjælp af sine Kanoner. Krudtfabrikation og Kanonstøbning udfordre begge grundige Kundskaber i en Videnskab, som kaldes Chemi.

Christian. — Hvad er det for en Videnskab?

Faderen. — Den er Kundskab til Metallernes og Mineraliernes, Saltens, Svovlets, Oliernes og Harpirernes Egenskaber, dernæst Kundskab til Ildens, Vandets og Luftens Indvirkning paa alle Legemer, og Resultaterne, som fremkomme, naar forskjellige Ting blandes sammen. Krudt er saaledes ikke andet end en Blanding af Salpeter, Svovl og Trækul. Hvo skulde have tænkt, at disse kunde have frembragt en saa vidunderlig Virkning?

Christian. — Men blev Krudtet ikke egentlig opdaget ved en Hændelse?

Faderen. — Jo; men den Mand, der opdagede det, havde længe beskæftiget sig med chemiske Forsøg, og senere er der gjort utallige Experimenter for at bringe denne Opfindelse til Fuldkommenhed.

Christian. — Men en Søkapitain behøver dog ikke at forstaae sig paa at lave Krudt og støbe Kanoner?

Faderen. — Nødvendigt er det ikke, skjøndt det meget ofte kan være ham til Nytte. Derimod er det aldeles nødvendigt, at han forstaaer at omgaaes med dem. Artilleri- og Fortificationslære er ganske baseret paa mathematiske Principer. Disse lære nemlig at beregne Kuglens Bane i Luften, den Afstand, i hvilken den naaer Maalet, og den Kraft, hvormed den slaaer. Alle Ingeniører maae derfor være dygtige Mathematikere.

Christian. — Men der er dog mange Konstabler, som ikke have disse Kundskaber.

Faderen. — Sandt nok. Der er ogsaa en anden Maade, hvorpaa denne Forretning, som enhver anden, lader sig udføre, nemlig ganske mekanisk og ved den blotte Øvelse. Saaledes kan et ganske udannet Menneske erhverve sig Færdighed i at sigte med en Kanon, paa samme Maade som med et almindeligt Skydegevær. Men det er naturligvis i ganske almindelige Tilfælde, og man kan aldrig undvære den dueligere Mand til at lede det Hele. Men nu videre. Vi antage at Skibet er seilfærdigt, og Vinden gunstig. Hvorledes vil Du regjere det?

Christian. — Jeg vil lade Seilene udfolde og Roret styre.

Faderen. — Godt. Men hvorledes vil Du finde Veien til den Havn, Du er bestemt til?

Christian. — Det veed jeg ikke.

Faderen. — Jeg vil vel heller ikke kunne gjøre Dig det ganske forstaaeligt; men i al Fald kan jeg dog sige Dig saa Meget, at Du vil komme til den Overbeviisning, at det er en Sag, som kræver mange Kundskaber og altsaa ogsaa et Studium fra den tidlige Alder. I forrige Tider maatte man, naar man havde tabt Landet af Sigte, om Dagen styre Skibet efter Solens Stilling paa Himlen, og om Aftenen efter Maanen og Stjernerne. Som Du veed, staaer Solen

op i Østen og gaaer ned i Vesten; om Middagen, i den Deel af Jorden, hvor vi boe, staaer den i Syd. Disse Punkter maa man altsaa bestemme, naar Solen skinner. Maanen og Stjernerne skifte Plads; dog kan ogsaa deres Stilling paa Himlen findes ved nøiagtige Beregninger. Der er en Stjerne, som staaer meget nær ved Nordpolen, og som har faaet Navn af Polarstjerne. Denne var af stor Vigtighed for Skibsfarten, og Polarstjernen bruges ofte af Digterne, som derved ville betegne en sikker Veiviser. Kan Du huske Beskrivelsen i Homers Odyssee, hvor Ulysses seiler bort fra Kalypsos Ø, styrende sin Kours efter Stjernerne?

Christian. — Jeg troer jeg kan huske Stedet efter Wilsfers Oversættelse.

Faderen. — Lad mig høre.

Christian.

„Glad udspiled han Seil for Vind, den Vdling Odysseus,
 Agter han sad ved Roret, og snildt som den øvede Sømand
 Styred han frem; ei Blund han fik i de vaagende Dine,
 Saae til Pleiaderne *) op, til Bootes, **) som sildigen daler,
 Saa til Bjørnen, som Himlens Vogn man ogsaa benævner,
 Hvi den dreier sig om, og faster sit Blik mod Orion,
 Det er den eneste Stjerne, som ei af Oceanos bades.
 Denne befoel ham Gudinden, den værdige Nympe Kalypso,
 Stadig at have til Venstre paa hele sin Fart over Havet.

*) Sydstjernen.

**) Navn paa et Stjernebillede.

Faderen. — Godt. Det er et meget smukt Sted! Du seer altsaa, at de Søfarende allerede meget langt tilbage i Tiden indsaae Nødvendigheden af at studere Astronomi. Men da det ofte kan hændes, især i stormfuldt Veir, at Stjernerne ikke ere synlige, var denne Maade just ikke ganske sikker og paalidelig, og det var derfor en mislig og farlig Sag at foretage lange Søreiser. Omfider, det kan vel omtrent være 500 Aar siden, opdagede man hos et Mineral, som hedder Magnet eller Polarsteen, en Egenkab, som fjernede denne Banffelighed. Denne var dens Polaritet, eller den Egenkab altid at vise mod Jordens Poler, det vil sige, mod Nord og Syd. Denne Egenkab kan den meddele til ethvert Stykke Jern. Stryger man derfor en Naal paa en vis Maade paa en Magnetsteen, og lader den hvile paa sit Centrum, saa at den frit kan dreie sig rundt, vil den altid vise mod Nord. Med et Instrument, som bestaaer af en saadan Naal og en Skive, hvorpaa de fire Punkter Nord, Syd, Øst, Vest og de mellem disse liggende Punkter ere angivne (et saadant Instrument hedder et Kompas), kan et Skib finde sin Kours over den hele Jordklode.

Christian. — Det er en meget let Maade!

Faderen. — Ikke saa ganske let. Paa en lang Reise kan man naturligtviis ikke altid have Medvind; Sidevind og Modvind bringe ofte Skibet ud af den rette Kours, saa at Skibsføreren ikke uden en nøiagtig Beregning baade af Skif-

bets lige Kours og af dets Afvigelse fra denne kan vide, hvor han er, eller hvorhen han skal styre. Han maa derfor hyppigt gjøre sine Observationer, som de kalde det, det vil sige, han maa med et Instrument observere, hvor Solen staaer om Middagen, for at kunne bestemme den nordlige eller sydlige Brede, hvorpaa han befinder sig; ligesom han ogsaa maa gjøre andre Observationer for at bestemme sin østlige eller vestlige Længde. Hvad Brede og Længde vil sige, skal jeg vise Dig paa Landkortet. Det maa her være nok, naar jeg siger Dig, at han ved Hjælp af disse tvende Bestemmelser, nøiagtig kan angive det Sted, hvorpaa han til enhver Tid befinder sig; og tager han nu sine Søfaart frem og stiller sit Kompas, kan han styre lige paa sit Bestemmelsessted. Men alt dette forudsætter en grundig Kundskab i Astro nomi, en nøie Kjendskab til Globerne, til Mathematik og Regnekunsten, som man ikke tilegner sig uden et alvorligt Studium. En Mængde mærkelige Instrumenter ere opfundne til Hjælp ved disse Observationer; og der er i det Hele næppe noget Sag, som har taget Kunst og Videnskab saa meget i Beslag, som netop Navigationen. Det er ogsaa derfor kun en dannet og ophøist Nation, som heri kan udmærke sig.

Christian. — Men hvorledes vil da Karl komme ud af det? jeg er overbevist om, han har ikke den ringeste Kundskab om disse Ting.

Faderen. — Saa maa han lære dem, dersom han vil bringe det til noget. Uden denne Kundskab kan han jo

nok kommandere og exercere Mandskabet i et lille Fartoi, men aldrig vil han blive duelig til at føre et Koffardistib end sige en Orlogsmænd.

Christian. — Men Latin og Græsk behøver han dog ikke at lære?

Faderen. — Jeg kan just ikke vide, hvor eller naar han skulde have Brug for disse tvende Sprog, men i ethvert Tilfælde vil Kundskab i Latin gjøre det meget lettere for ham at tilegne sig flere af de levende Sprog, og disse troer jeg dog, Du antager, maae være ham uundværlige.

Christian. — Det troer jeg dog næppe.

Faderen. — Hvad for Noget! Troer Du da, at den, som sandsynligviis vil komme til at besøge mange forskjellige Lande i Europa, og disses Kolonier i de andre Verdensdele, vil kunne hjælpe sig med sit Modersmaal? Han maa dog vel snarere end enhver anden kunne forstaae og tale fremmede Sprog. Han kan ikke hjælpe sig uden at kunne flere, og jo flere han kan desto bedre.

Christian. — Staffels Karl! saa tvivler jeg om, at det Balg, han har gjort, vil svare til hans Forventninger.

Faderen. — Det betvivler jeg ogsaa stærk.

Hermed endte denne Samtale. Da de vare komne hjem, glemte Christian ikke at bede sin Fader om, at han paa Jordgloben vilde vise og forklare ham, hvad der forstaaes ved Brede og Længde.

Ottende Aften.

Den veltilfredse Bondedreng.

Hr. L., en rig Godseier, red sig hver Dag en Morgentuur. Paa en af disse Ture fik han Die paa en smuk Blomst, der vorede paa et Gjerde, og steg af Hesten, for at plukke den. Men, idet han bukkede sig ned efter Blomsten, rev Hesten sig løs, og løb i Galop ned ad Veien. Han løb efter den, kaldte paa den ved Navn, den standsede ogsaa, men saasnart han kom nær hen til den, og vilde gribe den, satte den afsted i fuldt Fiirspring. En lille Dreng, som vogtede Faar paa en Mark i Nærheden, saae det, skød en Gjenvei tværs over Marken, da Veien gjorde en Bøining, stillede sig foran Hesten, greb den i Toilen og holdt den, til dens Eiermand kom til. Hr. L. saae paa Drengen og blev indtaget af hans muntre, rødmussede Ansigt. „Tak skal Du have, min Dreng! det var raft gjort af Dig, at Du stoppede min Hest,“ sagde han, idet han stak Haanden i Lommen. „Hvad vil Du have for Din Uleilighed?“

„Jeg vil Ingenting have, min Herre! jeg trænger ikke til Noget;“ sagde Drengen.

Hr. L. — Trænger Du ikke til Noget? Det er godt for Dig; der er ikke Mange, som kan sige det. — Men sige mig, hvad Du bestiller her paa Marken?

Drengen. — Jeg vogter Faar.

Hr. L. — Er det morsomt?

Drengen. — Ja, naar Veiret er saa smukt, som idag.

H. L. — Men havde Du ikke mere Lyst til at lege?

Drengen. — Det er ikke noget strengt Arbejde; det er næsten lige saa morsomt som at lege.

Hr. L. — Hvem har sat Dig til at vogte Faar?

Drengen. — Min Fader.

Hr. L. — Hvor boer han?

Drengen. — Her tæt ved; der nede mellem Træerne.

Hr. L. — Hvad hedder han?

Drengen. — Jens Larsen.

Hr. L. — Og hvad hedder Du?

Drengen. — Peer, Herre!

Hr. L. — Hvor gammel er Du?

Drengen. — Jeg bliver otte Mar til Mikkelsdag.

Hr. L. — Hvor længe har Du været her paa Marken idag?

Drengen. — Siden imorges Kl. 6.

Hr. L. — Er Du ikke sulten?

Drengen. — Jo! men jeg skal ogsaa snart hjem at spise.

Hr. L. — Dersom Du havde en Mark, hvad vilde Du saa kjøbe for den?

Drengen. — Jeg veed ikke; jeg har aldrig i mit Liv havt saa mange Penge.

Hr. L. — Har Du Vegetoi?

Drengen. — Vegetoi! hvad er det?

Hr. L. — En Boldt, en Top, Regler, en Kjøphest, Dyr af Træ.

Drengen. — Nei; men jeg sætter Fuglesælde op med Christen; og saa har jeg her en Springestok og et Par Stylter til at gaae paa, naar det er meget snavset; og et Løndeabaand, — men det er gaaet istykker for nogle Dage siden.

Hr. L. — Og der er ellers ikke Noget, som Du kunde ønske Dig?

Drengen. — Jeg har ikke Stunder til at ønske Noget. Snart maa jeg ride Hestene ud i Marken, snart drive Køerne hjem, snart gaae Grender til Kjøbstaden, hvad De jo nok veed, er ligesaa morsomt som at lege.

Hr. L. — Men dersom Du havde Penge, kunde Du jo kjøbe Dig Øbler eller Peberfager i Kjøbstaden.

Drengen. — O! ja; men Øbler faaer jeg ellers hjemme, og Peberfager gjør jeg ikke synderlig af, da Moder sommetider giver mig en Kommenstringle, som smager mig nok saa godt.

Hr. L. — Vilde Du ikke gjerne have en Kniv, for at kunne skære Dig Stofke i Skoven?

Drengen. — Jeg har en — seer De, her er den — den har jeg faaet af min Broder Lars.

Hr. L. — Dine Sko ere fulde af Huller, trænger Du ikke til nye?

Drengen. — Jeg har et bedre Par til om Søndagen.

Hr. L. — Men disse trække Band.

Drengen. — Det bryder jeg mig ikke om.

Hr. L. — Din Hat er jo ogsaa ganske forrevent.

Drengen. — Jeg har en bedre hjemme, men jeg gaaer helst barhovedet, thi Hatten trykker mit Hoved.

Hr. L. — Hvorledes bærer Du Dig ad, naar det regner?

Drengen. — Regner det meget stærkt, saa kryber jeg ind under en Hække, til Regnen er forbi.

Hr. L. — Men naar Du bliver sulten, inden det er Tid til at gaae hjem, hvad gjør Du saa?

Drengen. — Saa spiser jeg mig en Hviderød.

Hr. L. — Men naar der ingen er at faae?

Drengen. — Saa maa jeg finde mig deri; jeg bliver ved at arbeide, og tænker ikke mere paa min Sult.

Hr. L. — Men bliver Du ikke tørstig i dette hede Veir?

Drengen. — Jo, men her er ogsaa Vand nok.

Hr. L. — Jeg seer nok, at Du ikke trænger til Noget. Men sig mig, gaaer Du ikke i Skole?

Drengen. — Endnu ikke; men naar Høsten er forbi, skal jeg i Skole.

— Hr. L. — Men saa maa Du jo have Bøger.

Drengen. — Ja, saa skal jeg have en ABC og en Psalmebog ligesom de andre Dreng.

Hr. L. — Godt, min Dreng! dem skal jeg give Dig. Siig det til Din Fader, og fortæl ham tillige, at jeg giver dig dem, fordi Du er en lille flink, veltilfreds Dreng. Nu kan Du gaae hen til Dine Faar igjen.

Drengen. — Det skal jeg nok, Herre! Tak skal De have.

Hr. L. — Farvel, Peer!

Drengen. — Farvel, Herre!

Singen nævnt ved sit rette Navn.

Wilhelm. — Fader! nu bliver Du virkelig lidt doven. Ifjor Winter pleiede Du altid at fortælle os Historier, og nu fortæller Du aldrig. Vi sidde nu alle om Kaffelovnen med spændt Opmærksomhed for at høre til. Kjære Fader! vær nu saa god og fortæl os ret en smuk Historie.

Faderen. — Ja gjerne! Hvad skal det være for en?

Bilhelm. — En blodig Mordhistorie, Fader!

Faderen. — En blodig Mordhistorie! Velan da! En gang saae man nogle Mænd, alle eensklædte og — — —

Wilhelm. — med sorte Slør eller Masker for Ansigtet?
 Faderen. — Nei! — med Staalhuer paa Hovedet,
 gaae over en brun Hede og derpaa forsigtig omgaae en dyb
 og tæt Skov.

Wilhelm. — Jeg tør vædde paa, at de saae elendige
 og usle ud.

Faderen. — Det kan jeg dog ikke sige; tvertimod
 vare det ranke, velvorne og anseelige Folk. De lode et gam-
 melt Taarn, der laa i Ruiner, ligge til Høire.

Wilhelm. — Det var i Midnattens Mørke, ikke sandt,
 Fader? ligesom Kloffen slog tolv?

Faderen. — Ikke saa ganske; det var en smuk duf-
 tende Sommermorgen. De droge frem, den Gne bag efter
 den Anden — — —

Wilhelm. — I Dødsstilhed krøb de frem under Hæfterne?

Faderen. — Nei, tvertimod — de marscherede med en
 rank og stolt Holdning, og det var saa langt fra at de for-
 holdt sig rolige og stille, at de droge frem med klingende Spil.

Wilhelm. — Men saa vilde de jo ogsaa strax blive
 opdagede.

Faderen. — Det lod heller ikke til, at de vilde skjule
 sig, det syntes tvertimod, som om de satte en Væge i den
 Bedrift, de vilde udføre. De droge frem, til de kom til en
 Slette, hvor der laa en stor og smuk Landsby, som de stak
 Ild paa.

Wilhelm. — Et af de Jld paa Landsbyen, de Umenneffer!
 Faderen. — Og medens den gif op i Luer myrdede
 de — tyve tusind Menneffer.

Wilhelm. — Du mener nok, at jeg skulde troe det.
 Nei denne Gang lader jeg mig ikke binde Noget paa Ermet,
 som naar Du fortæller mig Eventyr. De skulde ligge stille
 og lade Halsen skære over paa sig?

Faderen. — Nei, vist ikke! de gjorde Modstand saa
 længe, de kunde.

Wilhelm. — Men hvorledes kunde disse Mænd flaae
 tyve tusinde Menneffer ihjel.

Faderen. — Og hvorfor ikke? Morderne vare tredve
 tusinde.

Wilhelm. — O! nu forstaaer jeg det! Du har fortalt
 os et Slag.

Faderen. — Ja vist! Jeg kjender ikke nogen blodigere
 Mordhistorie.

De to Røvere.

(Alexander den Store sidder i sit Telt, omgivet af sin Livvagts. En
 Mand med et stolt Ansigt føres i Lænker frem for ham).

Alexander. — Er Du den thraciske Røver, om hvis
 Misgjerninger jeg har hørt tale?

Røveren. — Jeg er en Thracier og Soldat.

Alexander. — Du en Soldat! — Du, en Tyv, Røver, Morder! en Pest for Landet! Jeg kunde agte Dit Mod og Din Tapperhed, men jeg affhyer og vil straffe Dine Forbrydelser.

Røveren. — Hvad er det da, som jeg har gjort, og som Du anklager mig for?

Alexander. — Har Du ikke budt min kongelige Magt og Myndighed Trods? har Du ikke forstyrret den offentlige Fred? Er ikke Dit hele Liv en Kjæde af Forbrydelser mod mine Undersaatters Personer og deres Eiendomme?

Røveren. — Alexander, jeg er Din Fange, — jeg maa høre paa, hvad Du finder for godt at sige til mig, og maa underkaste mig den Straf, Du tilfsender mig. Men min Sjæl kan Du ikke kue; skal jeg derfor svare paa Dine Bebreidelser, saa vil jeg svare som en fri Mand.

Alexander. — Tal!

Røveren. — Jeg maa da besvare Dit Spørgsmaal ved et andet. Hvorledes har Du tilbragt Dit Liv?

Alexander. — Som en Helt. Spørg Rygtet, og det vil fortælle om mig. Blandt de Tappre, var jeg den Tappreste; blandt Fyrster den Udelmodigste; blandt Grobrerer den Mægtigste.

Røveren. — Og taler Rygtet ikke ogsaa om mig? Var der nogensinde en tappre Anfører for en tappre

Skare? Var der — dog nei, jeg foragter alt Praleri. Du selv veed, hvor vanskeligt det har været at betvinge mig.

Alexander. — Men Du er dog ikke andet end en Røver — en nedrig, stændig Røver!

Røveren. — Og hvad er en Erobrer? Har Du ikke ogsaa som en ond Mand faret hen over Jorden og kvalt Fredens og Glidens Frugter i deres Spire? Du har plyndret, ødelagt, myrdet uden Lov og Dom, blot for at tilfredsstille Din umættelige Uergjærrighed? Det har jeg ogsaa gjort i en lille Provinds med en Flok paa hundrede Mand, det Samme, som Du har gjort over en stor Deel af Verden med en Hær af hundrede Tusinde. Har jeg plyndret Borgere og Bønder, saa har Du ødelagt Konger og Fyrster. Har jeg opbrændt et Par Landsbyer, saa har Du ødelagt Verdens berømteste Kongeriger og Stæder. Og hvad er da vel Forskjellen mellem os to? Mon den ikke skulde ligge deri, at Du er født som Konge, og jeg som en privat Mand. En Røver er Du, som jeg; men en mægtigere Røver.

Alexander. — Har jeg taget som Konge, har jeg ogsaa givet som Konge. Har jeg omstyrret Kongeriger, har jeg ogsaa reist større paa deres Ruiner. Jeg har elsket og begunstiget Handel, Kunst og Philosophi.

Røveren. — Jeg har ogsaa gavmildt givet til de fattige, hvad jeg tog fra den Rige. Jeg har holdt Orden og Mandstugt blandt de vildeste og tøilesloseste Mennesker, jeg

har udstrakt min beskyttende Arm over de Undertrykte. Hvad Philosophien angaaer, som Du taler om, da kjender jeg kun lidt til den; men jeg troer, at Du, ligesaa lidt som jeg, nogensinde kan gjøre godt, hvad vi have forbrudt mod Menneskeheden.

Alexander. — Forlad mig. — Tager Lænkerne af ham og behandler ham godt. (Roveren gaaer). Skulde vi have saa meget tilfælles med hinanden? Alexander og en Røver? — — —

Ridderen ved Kulsvierhytten.

I Skoven sidder en Kulsviervinde;
De Bøge beskytte for Østenvinde.
Men Mennesket raser værr' end Vinden,
Thi sidder den Viv med Taarer paa Kinden.

Greve Geert omfring i Landet hærger.
Hver Dannemand sig mod Fjenden værger;
Saa gjorde Skjalm, hendes Husbond kjære,
Han stred mod Greven, og faldt med Gre.

Men af, nu sidder hun der alene,
Med fem Smaabørn bag de våade Grene.
En usæl Skjæbne vi nu maae friste,
Meer Brød ei yde de brændte Kviste.

Greve Geert nu synker omkring i Landet,
 Af alle Danske forhadet og forbandet.
 Christ fri os! hvis han finder vor Rede,
 Da føle vi først hans grumme Brede.

Mens de sig pryde med Seiersstrandsen,
 De spædde de spæde Børn paa Landsen;
 De kaste det diende Nor i Flammen.
 Christ straffe den Røver i Helved! Amen.

Mens stakkels Moder saa taler og græder,
 I varme Koster de Smaa hun klæder.
 To Brød idag hende Klosteret sendte:
 Dem skal ei sluge den hungrige Glente.

De Hvedebrød store de Smaa hun viser,
 Som Fugl i Reden hun dem bespiser;
 Da rasler det i de nære Hækker,
 Hun seer en Kæmpe, som Sved bedækker.

Sin Hest har han bundet ved Træets Grene,
 Han synker træet paa mosgroede Stene.
 Hjælp Gud nu! Kommer en fjendtlig Kæmpe?
 Dog nei! Han farer jo mild med Lempe.

Han tog sin Hjelm af den hvælvede Bænde.
 Niels Ebbesøn er det Jer, forfænde?
 Herr Ridder, hvi er I saa bleg asfægtig?
 I kneiser jo ellers i Bladerne prægtig.

Vor Moer, heel aarle vi vare paa Jærde,
 Vi skar os Frokost med skarpe Sværde.
 Dog har ei Hesten end faaet Havre,
 Jeg faster endnu foruden Dævre.

To Brød jeg har kun til fem smaa Sjæle.
 Nu faaer man kun Brød ved at røve og stjæle;
 Jeg er den Sjette, som lidt skulde nyde,
 Den Syvendedeel vil vi Eder byde.

Vor Moer! jeg føler mig styrket faare.
 Aftør I kun Eders Glutters Taare!
 Snart skal I roligt i Freden leve:
 Niels Ebbesøn vog den fullede Greve.

Mens Faaret bræged og Gaasen fæged,
 I Randers sig Sværdene flink bevæged.
 Vi tog den Bøvhals i gule Løffen,
 Afhug hans Hals over Sengestoffen.

Herr Ebbesen vog I den kullede Greve?
 Da skal I nyde den hele Leve.
 Hun vilde dem Brødet af Munden tage;
 Vel græde de Børn med bitter Klage?

Nei, alle dem Blus paa Kinden brænder,
 Hver rækker sit Brød med de bitte Hænder:
 Du hævned vor Faer, vog Danmarks Drage,
 Du heel skal nyde vor Hvedefage.

Niels Ebbesen græder. Han mægter ei Taffen,
 Han stirrer til Steilen derude paa Baffen:
 Og fangede de mig, for paa Hjul at bryde,
 Det skulde mig nu kun slet fortryde.

Beholder I selv kun Eders Døvre:
 Snart faaer jeg vel Mad, naar min Hest faaer Havre.
 Snart Rugen atter og Hveden kan vore,
 Snart pløier I Landet med stærken Dre.

Naar da I sidder i Hytten sammen,
 Og korte Jer Tiden ved Aftengammen,
 Da glemmer ikke den Mand i Freden,
 Som strammed Jer Glenterne bort fra Røden!

Han drak lidt Vand af Kulsvierkanden,
 Han tørred Sveden af Heltepanden;
 Med ham i Gallop sig Gangeren strakte.
 Forgjeves de efter ham Brødene rakte!

A. Oehlenschläger.

Niende Aften.

Dyrenes Rigsdag.

Smellem et gammelt Egetræs tætte Grene, midt i en tyk Skov, levede engang en Vildkat. I dette Træ var den født; her var den voret op, og her havde den bragt mange Kulb af Killinger til Verden; her havde dens Moder og Bedstemoder levet før den; ja jeg troer, at saa længe Egetræet havde staaet her, saa længe havde ogsaa denne Rattes familie her havt Huus og Hjem.

Engang da den laa under nogle Busse ved Roden af Træet, og lurede paa en bekvem Leilighed til at springe løs paa en stakkels lille Fugl eller andet Dyr, som Hændelsen vilde føre forbi den, hørte den en stærk Raslen i Krattet, og kort efter banede to Mænd sig Vej gennem de tætte Grene og stod foran den. Denne Deel af Skoven var saa ufremkommelig og vildsom, og laa tillige saa affides, at det var en Sjældenhed at see Menneffer der. Ratten forundredes derfor ikke lidet over deres Komme, men blev dog liggende ganske stille i sit Skjul, passede nøie paa dem og lurede, for muligen at høre, hvad de vilde tale om. Den

havde strax lagt Mærke til, at de vare Brændebuggere, thi de vare begge bevæbnede med Drer, som de bare paa Skuldrene.

Da sagde den Gne til den Anden: „Skal Alt hugges om?“ „Ja, hele Skoven,“ svarede den Anden; „Jorden skal ploies op, og her skal saaes Korn. De største Træer skal fældes først.“ „Er det Tilfældet,“ sagde den Første, „saa kan vi ikke begynde bedre, end med dette smukke, store Ege-træ, som her staaer, og jeg vil derfor mærke det, for at vi kunne kjende det igjen.“ Med disse Ord tog han et Stykke Kridt op af Lommen, og gjorde et stort hvidt Kors dermed paa Barken af den stakkels Kats eget Træ. „I næste Uge,“ søiede han til, „komme vi igjen, for at lægge Haand paa Barket.“ Derpaa bortfjernede han sig, idet han ganske ligegyldigt sløitede et Stykke.

Den ulykkelige Kat laa en lang Tid paa Jorden halv død af Sorg og Nædsel, og var ikke i Stand til at røre et Lem. Endelig udstødte den saa høie og gjennemtrængende Skrig, at det hvinede gennem hele Skoven, foer op, og løb afsted som en Afsindig, for at udbrede den Nædselstidende blandt sine Naboer i Skoven. Det første Dyr, som den traf paa, var Hjorten. Den var netop sprungen op fra sit Leie i det tætte Krat, og stod nu lyttende, færdig til Flugt ved den mindste Fare, der viste sig. „Var det Dig, Nabo Mis,“ raabte den, „der satte det frygtelige Hvin op, som jeg hørte

for lidt siden? Jeg troede, at det var Hundene og Jægerne, som vare komne mig paa Spor; — hvad er der paa Jærde?" „Hvad der er paa Jærde?" svarede Ratten; „af! Noget der er meget værre end Hunde og Jægere; hele Skoven skal hugges om." Den fortalte nu Hjorten den hele sørgelige Historie. „Den hele Skov skal altsaa sælges!" udbød Hjorten, medens Taarerne i store Draaber løb ned over dens haarede Ansigt; „hvad skal der da blive af mig og Dig og alle vore Naboer? Mennesket har rigtignok altid været min Fjende, men dette er saa grusom en Behandling, at jeg ikke engang havde ventet mig den af ham. Er der ingen Hjælp eller Frelse?" „Jeg vil kæmpe for mit Træ," skreg Ratten, „saa længe Kløer og Tænder ville staae mig bi, og Du med Dine store Tæffer kan vel ogsaa forsvare Dit eget Krat, men dog, naar jeg tænker paa, hvad for et frygteligt Væsen Mennesket er, og hvor snedig og rænkefuld han er, saa fortvivler jeg. Jeg kender Ingen, som skulde kunne hjælpe os uden Ræven. Er der noget Dyr, som kan maale sig med Mennesket, maad det være ham. Lad os løbe hen til ham og høre hans Mening." „Ja, lad os det," svarede Hjorten; og de begave sig paa Veien til Rævens Hule.

Ræven havde sin Hule lige i Udkanten af Skoven midt inde i en Sandbanke, som var tæt bevokset med Buskads og Krat. Dens Hule laa dybt under Jorden, og var forsynet med adskillige Udgange til forskjellige Sider, for at den

i Farens Stund ubemærket kunde slippe bort. Ratten stak sit Hoved ind i en af Indgangene, og raabte til Ræven, at den skulde komme ud; men først efterat Reineke opmærksomt havde tittet ud, og overbeviist sig om, at der ingen Fare var, først da dristede det snue Dyr sig til at komme frem.

Meget nedslaaet underrettede Hjorten den om Marsagen til deres Komme. „Jeg har ogsaa hørt noget mumle derom,“ svarede Ræven; „men I vise mig virkelig altfor megen Vred ved at komme og spørge et saa ensfoldigt Dyr som mig om min Mening. Jeg har aldrig forstaaet mig paa Rænker og Kunstgreb, og“ — her faldt Ratten og Hjorten den ivrig i Talen, og gave sig til, som med een Mund, at gjøre den Komplimenter for dens Kløgt og Wiisdom, som jo ogsaa hele Verden var enig om at tillægge den, og erklærede tilsidst, at de satte al Lid og Haab til den. „Nu vel da,“ svarede Ræven, „siden I endelig ville have det, saa vover jeg i al Beskedenhed — jeg skammer mig ved at yttre mine ringe Tanker for tvende Dyr, der ere mig saa overlegne — at foreslaae Eder usfortøvet at sammenkalde alle Skovens Dyr til en almindelig Forsamling, for at vi der i Forening kunde tage vore Forholdsregler, naar vi have hørt Alles Mening.“ „Et udmærket Forslag!“ raabte Hjorten. „Et udmærket Forslag!“ gjentog Ratten; „men hvem skal vi sende ud for at sammenkalde dem?“ „Jeg kunde jo gjerne gaae,“ sagde Ræven, „men det var jo muligt, at nogle af de mindre Dyr

funde tvivle om mine Hensigters Redelighed, og af den Grund afflaae at komme; thi der er vist intet Dyr, som bliver saa meget bagtalt som jeg. Det samme er nok ogsaa Tilfælde med Dig, Rabo Mis; Egern og Musen især" — — — "Ja vist!" skreg Ratten, "de dumme Dyr sætte sig saa meget i Hovedet. — — —" "Og hvad min naadige Hr. Hjort angaaer, saa er han altfor fornem til, at han skulde paatage sig dette Hverv. Men der er nu min værdige Ven, Pindspinet; ham kunne vi sende. I ville maaskee indvende, at han er noget langsom tilfods og ikke synderlig flegtig — og I have Ret, — men saa er han det ærligste Skrog, man kan tænke sig, tillige har han det bedste Rygte i hele Skoven, og er ikke Nogens Fjende uden Fluernes og Billedernes; men dem kalde vi naturligvis ikke til Forsamlingen." "Nei det forstaaer sig af sig selv," gjensvarede Ratten; "men hvorledes skulde vi forholde os med Krybdyrene?" "Hvad min Rabo, Slangen, angaaer," svarede Ræven, "saa er jeg tilbøielig til at tænke godt om den, hvad ufordeelagtigt der endog fortælles om den; dens Gemyt er vel ikke det blideste, men den forstaaer ogsaa at sætte sig i Respekt; jeg troer derfor, at vi ikke godt kunne udelukke den, og optage vi den, saa fordrer almindelig Høflighed, at vi ogsaa indbyde dens Fætter Snogen." "Og hvad mener Du om Skrubtudsen, Froen og Fjirbenet?" spurgte Hjorten. "De Stakler!" sagde Ræven med et spodsk Grin, "min naadige Herre er altfor god, at han vil huse

paa, at der er saa ubetydelige Bæfener til. Skulde de have Sæde i vor Forsamling? Og dog hvorfor ikke det. Jeg vil under disſe betænkkelige Omſtandigheder ikke ſtøde ſelv den Ringeſte for Hovedet. — Det kunde altsaa tillades dem at overvære Forhandlingerne, men det maa formenes dem, ſom ikke ere vore Ligemænd, at optræde ſom Talere blandt os.“

Nu kaldte Ræven i en noget bydende Tone paa Pindſvinet. Ved Lyden af dens Stemme vækkedes det lille Dyr af ſin Morgenslummer, og ſkyndte ſig at komme paa Benene, medens det aſpillede de Græsſtraa og viſne Blade, ſom vare blevne hængende paa dets Pigge og derved gjorde dets Gang end mere flodſet og langſom. Det kom nu krybende op af ſit Hul under Roden af et Træ, og ſpurgte meget ydmygt, hvad Meſter Reineke befalede. I Kortthed fortalte Ræven, hvad der var hændet, og gav derpaa Pindſvinet følgende Ordre:

„Du ſkal ſteevne alle vore gode Naboer til at møde i Aften, en Time før Solens Nedgang, under det ſtore Bøgetræ, ſom ſtaaer midt i Skoven. Hør opmærkſom til, ſaa vil jeg opregne dem for Dig i den Orden, de følge efter hinanden, for at Du ikke ſkal glemme nogen. Førſt gaaer Du ned i Dalen hiſt, og naar Du er kommen forbi den gamle omblæſte Poppelpil, ſom ligger tværs over Beien, ſaa ſee noie til, og Du vil i en ſkjult Aſtrog, under Skrænten af en Bakke, opdage et Hul, ſom fører ned i en dyb Gang

under Jorden, og hvor den ender, vil Du finde Grævlingen. Siig ham, at han endelig maa komme; thi med Undtagelse af det ærede Selskab, som her er tilstede, er der ikke noget Dyr i Skoven, som i Størrelse eller Betydning kan maale sig med den, eller som jeg har mere Agtelse for. Lidt længere henne boer min Fætter Alderen lige ved Bredden af Floden; et fugtigt Opholdssted, sandt nok, men som man siger, skal han undertiden more sig med at fiske. Det er en skrap Krabat, og vi maae endelig see at faae ham med i vor Forsamling.

Saa kommer Du til Bæfelen, som Du finder i et huult Træ ikke langt derfra. Dersom Egernet ikke, som det pleier, morer sig med at springe op og ned imellem Grenene paa det store Bøgetræ, hvor det har sin Rede, saa maa Du, da Rødderne nu begynde at modnes, see efter det i Hæsselkrattet til Benstre. Hvis jeg ikke tager feil, vil Du tæt derved træffe Murneldyret under Roden af det store Egetræ, som er saa fuldt af Agern. Skovmuseu boer Dør om Dør med det.

Dernæst maa Du vende Dig til Udkanten af Skoven og søge mellem Bregnebuskene, til Du finder Haren; den sidder ganske stille i sit Leie den hele Dag. Siig den, at vi alle gjerne ønske at see den i vor Midte; og dersom den eller nogen anden af vore gode Naboer skulde finde det betænkeligt at træffe sammen med Mis eller mig, saa glem ikke at sige, at hans Herlighed Hjorten sætter dem sit Vresord i Pant

paa, at intet Ondt skal tilføies dem, hverken under deres Ophold iblandt os eller paa Reisen frem og tilbage. Lidt dybere nede vil Du rimeligviis træffe Snogen solende sig i Græsset; og i den tørre Deel af Skoven høiere oppe vil Du, naar Du seer noie til, finde Hugormen lurende under Løvfaldet. Gaa nu med den Bæst.

Pindsvinet begav sig da paa Veien for at udføre sit Grend.

Om Aftenen mødte alle Dyrene under Bøgetræet med Undtagelse af det lille doyne Murreldyr, som rigtignok havde luffet Dinene op og hørt paa Pindsvinets Budskab, men som derpaa havde vendt sig om paa den anden Side, var falden i Søvn igjen og saaledes havde glemt hele Sagen.

Som den Fornemste, hvem man ikke kunde gjøre Rang stridig, indtog Hjorten Forsædet; Mis satte sig paa dens høire, Keineke satte sig paa dens venstre Side; de andre Dyr ordnede sig, som de bedst kunde blive enige om. Hjorten aabnede Forhandlingerne med at opfordre Ratten til at give en Beretning om, hvad den i den tidlige Morgenstund havde hørt og seet. Da fremhylede det nedslagne Dyr sin sørgelige Fortælling og sluttede den med et langt og ynkeligt Miau, hvori alle Dyr paa deres Viis istemmede: Hjorten brølede, Ræven gjøede, Ilderen og Bæfelen skrege, Grævlinsgen brummede, Egernet hvinede, Snogen og Hugormen hvislede, Haren hylede og Musen pib. Da den forvirrede Stoi

harde lagt sig lidt, sagde Hjorten: „Mine Venner! Klager nytte til Intet; lader os derfor overveie, hvad vi skulle foretage os i denne Sag. Skulle vi ganske rolige see paa, at Sloven, vort Fødested, jevnes med Jorden, og at vi selv jages ud i den vide Verden for at søge Hunstly og Føde, som vi maaftoe ikke ville finde, eller skulle vi foretrække forænde at forsvare det med de Baaben, som Naturen har givet os?“

„Jeg stemmer for aabenbar Krig!“ skreg Ratten; „disse Tænder og Kløer har jeg ikke faaet for Intet;“ (og som den sagde dette, fremviste den et Par Kløer, der bragte Musen og Egernet til at skjælve). „Det første Menneske, som anfalder mit Træ, skal føle dem i sine Dine; jeg vil forsvare min Hjemstavn, saa længe som jeg drager Aande. Hvo iblandt Eder deler min Mening?“

„Reineke, lad os høre Din Mening,“ sagde Hjorten. „Jeg udbeder mig Tilladelse til at tale sidst,“ svarede den snedige Ræv; „jeg er endnu ikke ganske enig med mig selv.“

„Hvad mig angaaer,“ brummede Grævlingen og vraltede frem med sin tykke kluntede Krop, „da er jeg ikke saa forsigtig som visse andre; jeg siger min Mening lige ud, uden at see til Høire eller Venstre. Jeg har derfor kun her at sige: Jeg angriber aldrig først, men jeg har skarpe Tænder og en tyk Hud og Pels; og dersom Noget, hvad enten det er et Menneske, eller en Hund eller et andet Dyr, vil

jage mig ud af min Hule, saa lover jeg for, at han skal komme til at fortryde det."

Man lagde Mærke til, at Grævlingen ved disse Ord kastede et vredt Blik til Ræven, som tydelig viste, at den endnu ikke havde glemt den Skurkestreg, hvorved Reineke engang havde faaet den ud af en Hule, som den moisommelig havde gravet med sine Klør, og derpaa selv taget den i Besiddelse.

Nu gled Hugormen frem i lette Snoninger, reiste sig paa Spidsen af Halsen, udstrakte sin klostede Tunge i en truende Stilling, og tog saaledes til Orde: „Mennesket er min Fiende, og jeg er hans; lad ham kun komme og sætte sin Fod paa mine Gnemærker, hvis han understaaer sig dertil; jeg har en Gift i mit Gab, som nok vil lære ham, at han ikke kan lade haant om min Brede."

„Jeg," hvislede Snogen, „har ingen Gift at gjøre mig til af; og jeg tilstaaer, at, ligesaa lidt som jeg vil forsøge paa at gjøre Modstand, naar jeg angribes, ligesaa hurtig vil jeg begive mig paa Flugten, naar Fienden nærmer sig. Naturen har været saa god at skænke mig Gyne til at svømme, og kan jeg ikke længere finde et Tilflugtssted under disse Træers Skygge, saa svømmer jeg over Floden, som grændser op til vor Skov, og søger et Tilflugtssted imellem de høie Planter, som groe paa den modsatte Bred."

„Hvad mig angaaer," pib Haren ynkelig, idet den

hoppede frem, og stirrede omkring med et ængsteligt Blik, „da veed hele Verden, at jeg er et svagt og frygtomt Dyr. Man har sagt, at jeg har mange Fjender, og at jeg endnu aldrig har fundet en Beskytter; grusomme og mægtige Fjender lure overalt paa mit uskyldige Liv. Hvad der vil blive af, veed jeg ikke, rimeligt venter der mig et sørgeligt Endeligt; men hvordan det end gaaer, skal jeg bruge mine rappe Been, min eneste Trøst, for at unddrage mig det frygtelige Syn af et Menneske.“

Det muntre lille Egern stod med et Spring i Kredsen. „Jeg har Tænder,“ skreg det, „stærke nok til at knække Nødder, og Kløer, som jeg holder mig fast med i Grenene, men hvor kan jeg staae mig mod det vældige Menneske? Han kunde jo dreie Halsen om paa mig lille Staffel, inden jeg kunde bide hans Finger tilblods. Det er vel sandt, at jeg kun kan leve i Træer, og man kunde jo altsaa ligesaa gjerne falde i Krigen som krepere af Sult og Glendighed; men jeg vil hverken det Ene eller det Andet, thi jeg har bedre Udsigter. Fra Toppen af mit Bøgetræ har jeg i nogen Afstand paa den anden Side af Floden seet en Gruppe Valnøddetræer, som baade kunde give mig Huusly og Føde. Jeg har tillige opdaget et Sted, hvor to Træer, der staae hver paa sin Strandbred, men ligeoverfor hinanden, strække deres Arme saa langt ud mod hinanden, at de næsten mødes. Nu, der hører blot Mod til, og et dristigt Spring vil bringe mig

over til den anden Bred og det herlige smukke Land, som ligger paa den anden Side af Floden."

"Jeg troer," pøb en spød og fin Stemme, som kom fra Mosen, "at den Tjeneste, jeg kunde gjøre i Krigen mod Menneffene, vilde være af ringe Betydning, og jeg vil heller ikke tilbyde den. Thi naar jeg betænker mig ret, saa kommer, sandt at sige, hele Sagen mig ikke i mindste Maade ved. Myster jeg mine Nodder og Agern, naar Trærne fældes, saa faaer jeg istedetfor dem Hvede, Byg og Havre, som jeg gjør ligesaa meget af, og jeg boer ligesaa godt i en Kornstak, som under Nodderne af et Træ. Enhver er sig selv nærmest."

"Vor lille Ven har ganske Ret," skreg Bæfelen. "Jeg troer ogsaa, at vi kan finde et meget behageligt Opholdssted i Nærheden af Lader og Forpagtergaarde, og blot Tanken om en Hønssegaard faaer mine Lænder til at løbe i Vand; for saadant et Bytte vilde jeg ikke have noget imod at opgive min Leilighed i Skoven, om det saa skulde være i Morgen." "Det skulde jeg heller ikke have noget imod," udbrød Ilderen. "Hønsæag ere ikke at foragte, og hvor behageligt er det ikke at gjøre sig tilgode med Kalkunernes, Gæssenes og Kyllingernes Blod! Skoven er just ikke ganske nødvendig for mig; jeg kan finde Huusly under et Hegn eller i en Sandgrav."

„Reineke,“ sagde Hjorten, „Alle have talt og Turen er nu til Dig; vi ere begjerlige efter at høre Din Mening.“

Ræven reiste sig, stod nogle Diebliske med nedslagne Dine, som om den var undseelig og ledte om Ord, derpaa begyndte den saaledes, idet den ledsagede sin Tale med gracieuſe Bevægelse af sin buſtede Hale: „Saalænge jeg lyttede til Rattens frigerſke Beltalenhed, til Hugormens vrede Ord og til min værdige Vens, Grævlingens, tillidsfulde Tale, ſaa længe følte jeg mig ogſaa begeiſtret af den modige Beſlutning, at falde ſom Forſvarer for denne Skov, og i aaben Krig mod Menneſkene. Men da jeg derefter kom til at overveie vore mindre Brødres Svaghed og vort ringe Antal, og paa den anden Side Menneſkets Magt og Hjelpekilder, friſtedes jeg til at forandre min Mening. Vi kunne ikke haabe at vinde Seier; hvorfor ſkulle vi da kaſte vort Liv hen? Hugormen vil man, uagtet dens Mod og Gift, gribe om Raffen med en kløftet Stok, og ſaaledes vil den finde en vanærende Død, inden den har været i Stand til at tilføie et eneſte Bid. Og nu Grævlingen! Den ſynes Menneſkene ret at have gjort til en Yndlingsgjenſtand for ſin Grufſomhed; ham angribe de med en Flok Hunde, diſſe foragtelige Dyr, ſom have forenet ſig med Menneſkene imod deres naturlige Brødre! — og ſkjøndt Du min værdige Ven vil ſægte ſom en Helt, og dræbe eller lemlæſte adskillige af dem, ſaa vil Du dog tilſidſt blive ſønderreven. Til hvilken Nytte vilde

vel Rattens Tænder og Kløer være mod den Torden og Lyn-ild, hvormed Mennesket kan dræbe i en lang Afstand? Den vil blive hentet ned fra den høieste Green med gjennemboret Hoved eller Hjerte, førend den har faaet Die paa den Fiende, hvis Die den truer at ville udrive med sine Kløer. Og saa Du selv, min ædle Herre, vil rimeligviis omkomme under de affhyelige Hundes Tænder, efterat Du har spiddet en tre eller fire Stykker af det Paf paa Dine Horn. Jeg vil derfor foreslaae mere betryggende Forholdsregler. Ikke langt herfra er der en stor øde Slette. Der kan Grævlingen grave sig en Hule og boe i Fred; der kan Hugormen usforstyrret skyde sig hen mellem Lyng og Gypel. Jeg har næppe tænkt paa min egen ubetydelige Person, men jeg troer dog, at jeg ogsaa vil kunne finde et Tilflugtssted i denne udyrkede Egn, hvor saa mange Kaniner have deres Smuthuller. Hvad Dig angaaer, min ædle Hjort, da behøver Du kun at svømme over Floden hist, og Du befinder Dig, ligesom Egernet, i en herlig Dyrehave, hvis Eiermand vil være stolt af at blive Din Beskytter, og ansee Dig for sin Eiendoms skønneste Pryd. Og skulde Mis ikke kunne tilbyde sin Tjeneste som Rottes eller Musesanger paa en eller anden lille Forpagtergaard her i Nærheden?"

"Jeg!" afbrød Ratten ham hvæsende af Brede, idet den reiste sig og stod Ryg, „jeg skulde blive en tryglende Tjener i Menneskenes Huse, ligesom disse elendige smaa Udlændinger,

som jeg undertiden har seet, og som jeg skammer mig ved at erkjende for Ratte! Nei, jeg er et Rovdyr, Skovens frie Besøer, og som saadan vil jeg leve og døe. Menneket kan efterstræbe mig, han kan udrydde min hele Slægt, ligesom han allerede har udryddet Bjørnen og Ulven, Dyr, som jeg hverken i Størrelse eller Styrke kan maale mig med; men jeg forsmåer at være hans Huustjener, eller som andre lave Sjæle at lufte omkring hans Udhuse og Hønsesgaarde, fristende et usselt Liv ved Tyveri og Rov. Og Du Reineke, troer Du ikke, at jeg gennemskuer Dine Rænker og Hensigter? Både Du og Bæselen og Ilderen tænke paa Hønsesgaarden og Gaarefolden; I ville leve hos Menneket, skjøndt han hader Jer, og paa enhver Maade efterstræber Jer, og I betynder Eder ikke om, hvad der blive af andre ædlere Dyr og deres Frihed; men bi Du, Dine Dine kan jeg idetmindste naae, og jeg skal lære Dig, hvad det vil sige, at tirre mig til Brede." Med disse Ord foer Ratten rasende løs paa Ræven: det første Angreb kastede Reineke til Jorden, og han var næsten ganske blind, inden han kunde gjøre det mindste til sit Forsvar. Ilderen og Bæselen, som troede, at Turen skulde komme til dem, listede sig bort; Haren og de mindre Dyr fulgte deres Exempel; Hjorten selv blev greben af en panisk Skrak og tog Flugten. Grævlingen alene blev staaende og gottede sig inderlig over Reinekets Nederlag. Tilslidst gjorde Ræven, da han saae, at Ratten næsten var aandeløs, en for-

tvivlet Anstrængelse og slap ud af dens Kloer. Med sin sædvanlige Snuhed løb han ned til Floden, da han nok vidste, at Ratten ikke vilde gjøre sine Fødder vaade. Her styrtede han sig i Vandet, førend Mis kunde indhente ham, og naaede med en Deel Besværlighed den modsatte Bred, hvor han halv død af Smerte og Angst segnede om. Mis vendte skuffet og nedslaget tilbage til sit Træ. — Saaledes endte til ingen Nytte Dyrenes Forsamling.

Svalen.

Vidivit! der er Svalen min Tro!
 Ih nu da! saa har vi Sommeren jo!
 Vor kjære Logerende fra isjor!
 Gjerne han paa et Tagkammer boer,
 Bygger og holder det selv i Stand —
 Hjertelig velkommen i vort Land!
 Altid beskæftiget! ud og ind!
 Op og ned! hid og did som en Vind!
 Haver ei Tid til at gi'e os en Sang,
 Førend ved Sommerens Ende engang:
 Spiser os af med et kort Kvirrelit;
 Først naar Familien kommer saa vidt,
 At den kan skjotte sig selv, saaer han Ro
 Til os at more en Gang eller to.

Men Soireen er atter fort!
 Kommer endda først, naar han vil bort —
 Sildig han kommer, og tidlig han gaaer,
 Alt udi Høsten om Vinteren spaaer,
 Siger Farvel til den gyldne Bang —
 Hvor er Du henne den Vinter saa lang?
 Har Dig en anden Sommer maafee,
 Medens vi her have Frost og Sneee?
 Har Dig et andet Lyststed der,
 Mens vi har Byger og Storme her?
 Eller mon sover Du Vinteren hen,
 For at opvaagne med Vaaren igjen?
 Alt ja! saa skal jeg jo og engang
 Sove min Vinter — Gud veed hvor lang —
 Tænker dog: Den, som kan vække Dig,
 Til Foraaret ogsaa vil kalde mig.

St. St. Blicher.

Tiende Aften.

Fædrelandsfjærlighed.

Ei Grønlands arme Søn vil bytte
 Sit golde Fjeld med kornrigt Land,
 Et Marmorflot er ham hans Hytte
 Og Fjeldet er hans Kanaan.

E. Thaarup.

Hr. B. pleiede hver Aften at læse eller fortælle sine Børn en eller anden interessant Historie, og derefter at indlede en Samtale med dem over hvad de havde hørt. Af deres Vittringer herom var han i Stand til at faae en Dom over deres Gyner og Anlæg, og han havde her tillige Leilighed til at gjøre Bemærkninger eller anstille Betragtninger med dem, som kunde bidrage til at uddanne og udvilde deres Forstand og Følelse. En Aften forelæste han dem følgende Fortælling af en Reisebeskrivelse.

„Paa en Opdagelsesreise, der blev foretagen fra Danmark til Grønland, havde Skibsføreren faaet Befaling til enten ved Lyst eller Vold at bemægtige sig nogle af de Indfødte og bringe dem hjem med sig. Han adlød Befalingen og lod nogle Grønlandere gribe, som han førte med sig ned

til Danmark. — Skjøndt de her bleve behandlede med megen Kjærlighed, vare de stakkels Menneſker dog altid tungſindige og nedſlagne; man ſaae dem hyppigt vende deres Blik mod Nord og ſukke dybt. De gjorde adſkillige Forsøg paa at ſlippe bort. Saaledes gif en af dem ombord i ſin lille Kajak, ſom han havde bragt med ſig, og var allerede kommen flere Mile ud i Søen, da man indhentede ham og bragte ham tilbage. Den ſamme ſtakkels Mand ſaae man ofte ſtandſe paa Gaden, naar han mødte en Kone med et Barn paa Armen; han ſaae efter hende og tørrede ſine Dine med et dybt Suk. Man formodede derfor, at han havde baade Kone og Børn hjemme. De hentæredes begge af Sorg og Længſel, og døde efter kort Tids Forløb, den ene efter den anden.“

„Nu, Eduard!“ ſagde Faderen, „hvad ſiger Du om denne Fortælling?“

Eduard. — De ſtakkels ullykkelige Bæſener! Jeg ſiger, at det var meget grufomt at føre dem bort fra deres Hjem.

Faderen. — Det var det tilviſe!

Eduard. — Have vi civiliferede Nationer nogen Ret til at handle ſaaledes mod de vilde?

Faderen. — Det Spørgſmaal kan Du viſt ſelv beſvare. Menag nu, at Du var en Vild — hvad var da Din Mening?

Eduard. — Da vilde jeg mene, at det var en ſtri-

gende Uretfærdighed. Men have de Vilde samme Begreber om Ret og Uret, som vi?

Faderen. — Hvorfor skulde de ikke det? ere de ikke Mennesker?

Eduard. — Jo, men ikke civiliserede Mennesker.

Faderen. — Jeg antager ingen væsentlig Forskjel mellem os Europæere og de Folkeslag, som vi behage at kalde vilde, uden i den Grad af Kundskab og Dyd, som de hver have tilegnet sig. Og jeg mener, at man blandt Grønlænderne og andre uculiverede Nationer kunde træffe flere, som i denne Henseende overgaae mangan en af os. I det foreliggende Tilfælde f. Ex. synes det mig, at vore Landsmænd viste sig som større Barbarer end Grønlænderne.

Eduard. — Men hvorfor førte de Grønlænderne til Danmark?

Faderen. — Man førte dem herved, for at lade dem oplære i den kristelige Religion, og derpaa vilde man sende dem tilbage, for at de kunde undervise deres Landsmænd.

Eduard. — Det var jo dog altsaa i en god Hensigt.

Faderen. — Tilvisse! men man skulde tillige have valgt passende Midler til at naae denne Hensigt. Man begyndte her med at begaae en voldsom og uretfærdig Handling, og de stakkels Grønlænderne kunde umuligt være tilbøjelige til at lære Noget af dem, der saa grusomt havde krænket deres bedste Følelser.

Eduard. — Jeg husker, jeg har læst om Kapitain Godt, at han ogsaa bragte nogle Indfødte med sig fra Otaheiti; og den stakkels Prinds Lee Boo blev ogsaa bragt til England fra Belew-Derne. Men de, troer jeg, kom med deres frie Villie.

Faderen. — De fulgte godvillig med. Og dette er et smukt Beviis paa de nyere Reisendes ædlere og menneskelige Ansuelser, at de ikke ansee det for tilladeligt og udflydeligt at bruge Vold under det Foregivende, at det er til de vilde Nationers Bedste, som de besøge.

Eduard. — Jeg har ogsaa læst om, at man tog et opdaget Land i Besiddelse, idet man der plantede sin Konges Fane eller ved en lignende Ceremoni, og det, skjøndt det opdagede Land var dyrket og beboet af Indfødte.

Faderen. — Saaledes var det Skik og Brug tidligere; og en mere haanlig Foragt for al Ret og Billighed kan der vel næppe tænkes. Og herpaa støtter sig, jeg stammer mig ved at sige det, enhver Fordring, som Europæerne have eller kunne gjøre paa den største Deel af deres Kolonier.

Eduard. — Men kunde de Indfødte da ikke fordrive dem, dersom de havde Magten?

Faderen. — Jo sandelig kunde de det; thi Vold kan aldrig give nogen Rettighed. — Nu, Henrik! sig Du, hvad synes Du om denne Fortælling.

Henrik. — Det synes mig meget besynderligt, at

disse Folk kunde længes efter at vende tilbage til et saa kolbt og sørgeligt Land som Grønland.

Faderen. — Hvilket Land i Verden gjør Du meest af?

Henrik. — Naturligviis af Danmark!

Faderen. — Men Danmark er dog ikke det varmeste og smukkeste Land. Der voxer ikke Viindruer paa vore Bakker eller Dranger i vore Skove, som i sydligere Lande.

Henrik. — De Lande vilde jeg holde meget af, det forstaaer sig — men Danmark er jo mit Fødeland, der boer Du og Moder og alle mine Venner. Og Danmark er dog ogsaa et smukt Land.

Faderen. — Hvad den første Grund angaaer, saa maa Du dog vel tilstaae, at Grønlanderne kunde sige det Samme som Du; og den stakkels Fader, som havde forladt Kone og Børn, maatte dog vistnok af de stærkeste Baand føle sig draget til Hjemmet. Troer Du, at jeg kunde finde mig i at være skilt fra Eder Alle?

Henrik. — Nei! jeg vilde heller ikke være glad.

Faderen. — Hjemmet, kjære Børn! er det Sted, som uimodstaaelig drager ethvert sølende Hjerter til sig. Om vi finde et Sted smukt eller ei, beroer for en Deel paa Vanen. Grønlanderne, som engang er vant til sin Levemaade, og til Omgivelserne i sit Fødeland, kan ikke finde et fremmedt Land saa smukt. Han gjør ligesaa meget af Hvalfisketran og Sæls hundekjød som Du af Steg og Kage. Han, som i sin lille

Baad befarer det stormfulde Hav, anseer dette for en morsommere Beskjæftigelse end at gaae bag Ploven eller fjøre en Bogn. Mod Vinterens strenge Kulde beskytter han sig ved varme Klæder, og den lange Nat, som varer i flere Uger, og som Du anseer for saa kjedelig og uhyggelig, tilbringer han som Ferietid i sit underjordiske Huus. Saaledes er det en viis og kjærlig Indretning af Forsynet, at enhver foretrakker sit Fødeland for alle andre Lande i Verden.

Fødrelandet.

Kjær est Du, Fødeland! sødt er dit Navn!
 Til dig staaer altid dine Børns Forlængsel.
 Med lønlig Magt Du drager til Din Favn,
 Hvert andet Land mod Dig er som et Fængsel.
 Kun der er Baaren i sin fulde Pragt,
 Kun der i al sin Ynde Somren smiler;
 Og skøn er selve Vintrens blege Dragt,
 Naar den paa vore Barndoms Egne hviler.
 Ja! skönt er Fjeldet med sin Top af Is,
 Skøn er den Eng, som Ungdomsbækken væder,
 Den gule Drken er et Paradis,
 Naar den har stuet Barnets første Glæder.

Min Fødestavn er Lyngens brune Land;
 Min Barndoms Sol har smiilt paa mørken Hede,

Min spæde Fod har traadt det gule Sand,
 Blandt sorte Høie boer min Ungdomsglæde.
 Skøn er for mig den yndeløse Bang;
 Min brune Hede er en Edens Have —
 Der hvile ogsaa mine Been engang
 Blandt mine Fædres lyngbegroede Grave.

St. St. Blicher.

Jylland.

Der er et Land saa kosteligt
 Alt under Nørreside;
 Kun eet, jeg veed, er Landet sligt
 Paa Verdens Vesterside;
 Det sært i Nord er tunget ud,
 Og til en Tunge fin af Gud
 Det er vist og beskaaret.

Det er slet ingen Abildgaard
 Og ingen Blomsterhave,
 Det lysner meest kun lidt i Vaar,
 Og Bussene er lave,
 Og Lyngen løber langs ad Land
 Med Ormesløf og Flyvesand,
 Og Bøgen staaer i Stampe.

Men langs med Heden Bække smaa
 Sig klare, vævre vinde;
 De mødes tidt til mægtig Na,
 Og tidt i Sø de rinde;
 Der lege flink de Fiske smaa,
 Og Møllehjul i Dammen gaar
 Og varme haarde Stene.

Og Rugen groer paa Heden, reen
 For Klinte og for Heire,
 Og vorder Meel paa Møllesteen,
 Hvordan det end maa veire,
 Og vorder hvidt og dagligt Brød
 Og Raad der er mod Vinternød,
 Mens Lyngen groer paa Heden.

Det er slet intet Fugleland
 Til høit i Ghor at sjunge,
 Den Rattergal paa nøgne Sand
 Slaaer Trillerne saa tunge,
 Og Lundene er kun saa faa
 Og Bussene er kun saa smaa,
 Og Bøgen staaer i Stampe.

Dog pippe heel veemodelig
 De Hjeiler smaa og spage,
 Og klukkende opløfte sig
 De Agerhøns saa fage;
 Ja, stundom og en Urkok gol
 I Dagningen mod Gyldensol
 Alt paa den brune Hede.

Og aldrig har jeg hørt det før
 Og heller aldrig siden,
 Hvor mindelig for Ladedør
 Kan kvindre Finkeliden,
 Naar Jydespenden, som jeg saae,
 Et lidet Korn til Fugle smaa
 Om Vinterdag udskifter.

Og aldrig sllig en Tone sød
 Jeg hørte over Bange,
 Som den, der over Heden led
 I Lærfens Morgensange;
 Den slog saa høit og sløt saa let,
 Som om med Rugen den kun ret
 Paa Heden havde hjemme.

Dg, naar da Lundens Fuglechor
 Har Sommeren udsjunget,
 Naar Stormen over kolde Nord
 Har Stemmen undertvunget;
 Da toner med en liflig Klang,
 Da klinger høit en Svanesang
 Alt over brune Hede.

Den har flet intet Grenavn,
 Alt fige, nuomtide,
 Men fordum gif i Staal og Stavn
 Dens Folk og Ry faa vide;
 De gif til Rhin, de gif til Rom,
 Dg end gaaer Ry al Verden om
 Af Gimbrer, Langebarder.

Der er flet intet Kongeslot,
 Alt fige, fom kan prale,
 Dog har faa mangel ærlig Drot
 Sidt der i Kampesale;
 Ja hvor, af, nu er Sod og Gruns,
 Stod fordum Hallen Roldinghuus
 Med Taarn og Høielofte.

Ei Kongebreen i Kirke bold
 Sig nogetsteds forene,
 Kun Høie staae fra Hedenold
 Med store Bantastene;
 Men intetsteds i Nord man saae
 Paa Stene blaa og Stene graa
 Saa mærkelige Runer.

Det er slet intet Klippeland,
 Endog det ei er fullet,
 Dg i dets Bakker: Muld og Sand,
 Er Staalet rart som Guldet;
 En trofast Ring, et Kampesværd,
 Vel Vre meer end Penge værd
 Kun i dets Gruber vindes.

Den Bakkerad ved Lyng og Fjord,
 Bed Jelling og ved Hovre,
 Det er en Berlerad i Nord,
 Dg det er Jyllands Dobre; —
 Ei som det norske haardt og koldt,
 Dg ei saa rigt og ei saa stolt,
 Men dybere i Grunden.

Den lille Aa maa tie kvær,
 Naar Glommens Elv mon glamme;
 Og har den Høi et Kobbersværd,
 Saa har den kun det samme;
 Og Stenene er Dværge smaa
 Mod Dovrekampen stolt og graa —
 Som Væld mod Sø hiin brede.

Dog, bedre Tidende og Trøst
 Bar liden Aa til Fjorde,
 End Glommen med sin Kobberroft
 Bar end til Hav omborde;
 Og ei paa Dovres Nase staae
 Som paa de Stene graa og blaa,
 Saa mærkelige Runer.

Den Sø saa bred og love maa
 Den lille Jellingkilde;
 Thi Kræfter drak, om ret jeg saae,
 Af den to Møer milde,
 Og elskede saa op i Nord,
 Bed Sarpefos og Isseffjord,
 To prude Kongestammer.

N. F. S. Grundtvig.

Ellevte Aften

Indurs Sjælevandring.

(Et østerland'st Eventyr.)

Paa den Tid, da Feer og Genier endnu havde den Magt, som de senere have mistet, levede der i Brahminernes Land en Mand, ved Navn Indur. Han udmærkede sig ikke alene ved den skaansomme og hjærlige Maade, hvorpaa han behandlede alle Skabninger, men ogsaa — hvad der er saa almindeligt blandt disse Folk — ved en umættelig Begjerlighed efter at trænge ind i alle Dyr's Natur og Levemaade. For at tilegne sig enhver Kundskab, der kunde skaffe ham Lys heri, pleiede han ofte at tilbringe Natten mellem øde Klipper eller dybt inde i tætte Skove. Her sad han da enten skjult i en Klippekløft eller i Toppen af et høit Træ og iagttog Roddyrenes Bevægelser og Gang, som om Natten gaar ud efter Bytte, og da han paa det samme Sted oppebiede Dagens Frembrud, saa han disse Dyr trække sig tilbage til deres Huler, og alle de andre Skabninger komme frem for at glæde sig ved den opgaaende Sols Straaler. Saa ofte han her havde Leilighed til at hjælpe et eller andet Dyr ud af

en Fare, undlod han det aldrig; mangen Gang frelst han en lille Fugl fra Høgen, og befriede et Lam eller Kid fra Ulvens eller Lødsens Kløer. Som han nu engang sad oppe i et Træ i en tyk Skov, saae han en lille væver Abekat ikke langt fra sig. Ved en Bevægelse, som han uvilkaarlig gjorde, blev den bange og vilde springe over i et andet Træ, men sprang for kort, og faldt fra en betydelig Høide ned paa Jorden, hvor den blev liggende uden at røre sig. I samme Dieblit saae Indur en stor giftig Slange nærme sig for at gjøre det lille værgeløse Dyr til sit Bytte. Hurtig steg han ned, tog det lille Dyr i sine Arme og skyndte sig hen til Træet, hvor han varsomt satte det paa en Green. Men den forbittede Slange, som forfulgte ham, indhentede ham og bed ham i Benet, inden han kunde naae hen til Træet. Strax begyndte hans Been at svulme op, og det varede ikke længe, før Virkningerne af Giften vare synlige over hans hele Legeme. Han sølte sig mat og svag, blegnede og segnede om, og troede, at hans sidste Time var kommen. Som han laa her, blev han forbauset ved at høre en menneskelig Røst fra Træet. Han saae op, og blev da paa den samme Green, hvor han havde sat Abekatten, en deilig Kvinde vaer, som tiltalede ham saaledes: „Indur, det bedrøver mig inderligere, at Din Godhed for mig, skal være Aarsagen til Din Død; thi Du maa vide, at det var mig, den mægtige Fæe Perezinda, som Du kom til Hjælp. Jeg er nødt til at

tilbringe nogle Dage hvert Aar under et eller andet Dyrs Skikkelse, og idag havde jeg paataget mig en Abekats. Skjøndt jeg ikke er dødelig, vilde jeg dog alligevel have følt alle Dødens Rædsler og Kvaler ved Slangens Bid, hvis Du ikke saa medlidende var kommen mig til Hjælp. Det staaer ikke i min Magt at afvende Gifstens fordærvelige Følger, men jeg kan sikkre Dig Opfyldelsen af ethvert Ønske, Du maatte have med Hensyn til Din tilkommende Plads i den Tilværelse, som Du iler imøde. Tal, inden det er for sildig, og giv mig Leilighed til at vise Dig min Taknemmelighed.“ „Store Perezinda!“ svarede Indur, „da Du saa naadig vil gjengjælde mig den Tjeneste, saa beder jeg Dig, at jeg paa mine Vandringer fra det ene Legeme over i det andet maa beholde en fornuftig Sjæl tilligemed Grindringen om Alt, hvad der hænder mig, og at jeg, saasnart Døden fordriver mig fra et Legeme, maa besjæle et andet, som er i sine Kræfters og Gyners fulde Blomster, saa at jeg bliver fri for at gjenneegaae Barndommens svage og hjælpeløse Alder.“ „Dit Ønske er Dig tilstaaet,“ svarede Feen, og brød en Green af, som hun aandede paa og kastede ned til ham, og bad ham tage den i Haanden. Det gjorde han, og i samme Dieblis døde han.

Han befandt sig nu i en grøn Dal ved Bredden af en klar Bæk, hvor han græssede iblandt en Flok Antiloper. Han beundrede sin siirlige Skabning, sit glatte spættede Skind,

og sine blanke krumme Horn; han drak af Bækkens felige Vand, afgnavede det saftige Græs og legede med sine Kammerater. Saa snart den mindste Støi lod dem ane, at en Fjende nærmede sig, satte de afsted med Bindens Hurtighed ud paa de umaadelige Sletter der i Nærheden, hvor de vare i Sikkerhed for enhver Fare. Indur var meget fornøiet over sine lette og hurtige Bevægelser; indaandende Orkenens skarpe Lust foer han afsted i store og lange Spring, som om han ikke værdigede Jorden at berøre den med sine Fødder. Saaledes gik nogen Tid hen, indtil en Morgen ganske tidlig den hele Hjord blev skræmmet op ved Lyden af Trompeter og Trommer og høie Skrig fra alle Sider. Alle sprang op og løb først til Høire saa til Venstre, men bleve overalt drevne tilbage af bevæbnede Skarer, som, hvad man snart opdagede, var en heel Hær af Jægere med Landets Konge og hans hele Adel i Spidsen, der paa Østerlændernes Bliis havde samlet sig til et festligt Jagtparti. Nu blev Kredsen mindre og mindre, og en Mængde af alleslags Dyr søgte til Centrum for at være saa langt borte som muligt fra Faren, der fra alle Sider rykkede nærmere. Jægerne vare nu komne saa nær, at de kunde naae Bildtet med deres Pile, og Fyrsten og hans Hoffolk skøde paa de ængstede Dyr, som i deres Forvirring løb frem og tilbage. En stor Mængde blev deels dræbt deels saaret. Indur, tilligemed dem af hans Kammerater, som endnu vare ilive, besluttede at vove et tappert

Angreb mod den Deel af Kredsen, som syntes svagest besat. Mange omkom ved dette Forsøg, men nogle faa, som sprang over Hovedet paa Jægerne, slap lykkelig bort; imellem disse var Indur. Men da han nu ilede hen over Sletten, glad over sit Held og sit Mod, blev han indhentet af en Fjende, der var endnu hurtigere. Dette var en Falk, som en Jæger havde sluppet løs, og som nu lynsnar forfulgte de Flygtende og slog ned paa Indurs Hoved, og haffede efter hans Dine med sit Næb, idet den slog ham i Ansigtet med sine Binger. Forstræffet og næsten blind kom Indur bort fra den rette Wei, og i Stedet for at løbe lige ud, vendte han om og løb lige mod Jægerne. En af disse, som han kom forbi, saarede ham i Siden med sit Kastespyd. Han blev ved at løbe, men segnede snart til Jorden, og Jægernes Hug og Stik gjorde snart Ende paa hans Liv.

Da Dødskampen var forbi, befandt Indur sig til sin Glæde og Forundring svævende høit oppe i Luften som en Vildgæs mellem en Flok andre Vildgæs paa disses aarlige Vandring til Polaregnene. Med stor Fornøielse bevægede han sig fremad paa sine lette Binger gjennem det umaadelige Lufthav og saae neden under sig vidtudstrakte Egne af Jorden i bestandig Afverling af Sletter, Bjerge, Floeder, Søer og Skove. Ved Nattens Frembrud dalede Flokken ned paa Jorden, og søgte sig Føde paa Kornmarkerne; men ved Daggry gave de sig atter paa Wei'en, ordnede i en file-

dannet Skare med en erfaren Anfører i Spidsen. I mange Dage fortsatte de deres Reise, og sløi hen over Lande, beboede af forskjellige Nationer, indtil de endelig kom til den nordligste Deel af Lapland, hvor de nedløde sig i en stor Mosesø, fuld af mange svøborede Der, og paa alle Sider omgiven af mørke Gran- og Birkeskove. I fuldkommen Sikkerhed for Mennesker og farlige Dyr lagde de her deres Eg, ndragede dem og opfødte de udklækkede Unger, da disse fandt rigelig Næring i Insekter og Vand-Krybdyr, som i stor Overflodighed fandtes paa dette indesluttede Sted. Med stor Fornøielse prøvede Indur sin Færdighed i at flyve, svømme og gaae tilbunds, idet han seilede rundt omkring de smaa Der, besøgte enhver Bugt i Søen og de dybeste Afkroge i de tætte Skove. Her saae han med Forundring, at Solen ikke gik op og ned, men derimod tilbagelagde sit fulde Kredsløb over Horizonten, og saaledes skænkede Jorden en uafbrudt Dag. Her traf han sammen med utallige Arter Fugle af samme Slægt som han, men forskjellig i Legemsdannelse, Fjædrenes Farve og Stemme, men alle tilbragte de Tiden her paa samme Maade og fandt rigelig Næring og et sikkert Tilflugtssted for sig selv og deres spæde Unger. Den hele Sø var bedækket af disse Fuglesvarme, som snart morede sig med at fiske, snart med at jage; Egnen rundt omkring gjentød af deres høie Skrig; Derne vare fulde af deres Næder, og af disse vrimlede deres Ungel uophørlig frem og

vraltede ned til Vandet for at lade sig gynge paa dets Overflade. Engang havde Indur af Nysgjerrighed ladet sig forlede til at begive sig langt bort fra sine Kammerater til Søens skovbevorede Bredder. Her havde den nær maattet bøde med Livet for sin Uforsigtighed; thi en Ræv, som laa paa Lur mellem Buskene, sprang løs paa den, og det var med Nød og Næppe, at det ved en Krafsanstængelse lykkedes Indur at slippe bort fra den, dog ikke uden at miste en stor Mængde Fjædre.

Da nu Sommeren snart var tilende, begyndte de her forsamlede Vandfugle at bryde op; daglig fløi store Flokke bort imod Syden, for at tilbringe Vinteren under Himmels egne, hvor Vandene aldrig blive saa kolde, at de ere ubeboelige for bevingede Skabninger. De Bildgæs, hvortil Indur hørte, drog med deres Unger i lange Dagreiser hen over Sverrig, Østersøen, Polen og Tyrkiet til Lille-Asien, og endte deres Rejse paa de berømte Sletter ved Kaysters Bredder, en bekjendt Samlingsplads for disse Fugle lige fra Homers Tid, som selv i nogle smukke Vers har beskrevet de forskjellige Vandfugles Ophold og Færd paa dette deres Indlingssted*). Her kom de snart til Kræfter efter deres an-

*) — — — — — Kæmperne rykked i Marken,
 Net som naar talrige Starer af alskens bevingede Fugle,
 Bære sig Traner og Gæs eller og langhalsede Svaner,
 Over den Afste Sump omkring Kaystrios' Bunde

strengende Reise, og levede i Fryd og Glæde i det yndige Klima til Vinterens Komme. Skjøndt denne Aarstid her er meget mild, var der dog trang Tid paa Levnetsmidler for dem, og de vare derfor nødte til at søge ind paa det dyrkede Land i Nabolavet for at fouragere. Da de nu her havde anrettet stor Skade paa en Hvedemark, opstillede Giermanden et Næt paa sin Jord. I dette Næt var Indur tilligemed flere af hans Kammerater saa uheldig at blive fangen. Man skaanede dem ikke; man tog den ene ud efter den anden, og knækkede Halsen paa dem.

Indur mærkede ikke strax til den Forandring, der foregik med ham, idet han gik over til et Murmeldyr, som laa halvt sovende i et Hul under en Busk. Da Vinteren var meget streng i dette Land, vaagnede han ikke i de første Uger; men da det begyndte at tøe, og Solens Straaler fik Kraft til at gjennemtrænge Jorden, begyndte han at røre sig, strakte sine Lemmer, aabnede sine Dine, og da han ikke vidste, hvor han var, stødte han til et andet Murmeldyr, som laa

Flagre med klapprende Binger snart hid snart did, og om Flodbred Sætte sig ned med et Skrig, saa vidt over Havet det gjalder, Saaledes strømmed i Klarer de frem fra Snekker og Telte Til den Skamandriske Slette, da dundrede Jorden med rædsomt Drøn under Kæmpernes Hjed og Gangernes stampende Hovtrin. Samtlige stod de nu der paa den blommede Eng ved Skamandros Tusindviis som Blomster og Løv frembyder om Vaaren.

ved Siden af ham. Da han havde faaet dette rigtig vaag-
gent, og de begge vare sultne, lod han sig føre til et Magasin
af Rødder og Algern, hvor de gjorde et herligt Maaltid.
Strax efter lagde de sig atter til at sove. Da nu denne
Middagsluur havde varet nogle Dage, vaagnede de atter;
de indtog derpaa et Maaltid, og vovede derefter at fravle
op til Mundingen af deres Hul, hvor de, efterat have rodet
noget viscent Græs og Løv tilside, smuttede ud i den frie
Luft. Efterat de havde spadseret lidt frem og tilbage i So-
len, begyndte de at fryse, skyndte sig derfor ned igjen og luffede
godt for Indgangen. Da Veiret atter blev koldt, lagde de
sig paa ny til at sove, og sov saa længe, indtil Foraaret atter
havde indfundet sig; nu vaagnede de for Alvor, og gjorde daglig
lange Udflugter. Da deres Vinterforraad var fortæret,
maatte de i nogen Tid tage til Takke med smal Kost, idet
de vare nødte til at grave efter Rødder og Røstler. Men
altsom Aarstiden rykkede frem, blev Kosten ogsaa bedre.
De byggede sig en Rede ved Foden af et Træ, hvor de op-
fødte deres Unger. Aldrig fjernede de sig langt bort fra
Træet, klattede heller ikke op paa dets høiere Grene, og til-
bragte en stor Deel af Tiden med at sove, selv i den smuk-
keste Sommertid. Da Høsten kom, fik de meget travlt med
at samle Rødder, Algern og andre haarde og tørre Frugter,
som faldt ned fra Træerne. Disse glemte de i deres under-
jordiske Forraads-kamre. Da Indur en Dag var meget ivrig

beffæstiget hermed i nogen Afstand fra sin Bolig, blev han fangen af en Vilddat, som, efterat have piint ham i nogen Tid, med et Slag gjorde Ende paa hans Lidelser.

Fra et af de mindste og meest værgeløse Dyr saae Indur sig derpaa forvandlet til en majestætist Elephant, og befandt sig i en prægtig Skov paa Den Ceylon. Stolt af sin Opflytning i Skabningens første Klasser fik den frem med selvbevidst Værdighed, og betragtede med selvtilfreds Besundring sin egen og sine Kammeraters Skikkelse tilligemed den rige Omgivelse af immergrønne Træer, som løftede deres høie Hoveder mod Skyerne og fyldte Luften med deres Bellugt. Her vankede den gigantiske Hjord omkring og levede af de grønne Grene, som de afrev med deres Snabler; i Middagsheden badede de sig i de dybe Floder, og om Natten hvilede de sig dybt inde i Skoven, lænende sig op til de uhyre Træstammer. Det varede længe, inden der mødte Indur Noget, som kunde bringe ham til at tvivle om hans Sikkerhed. Men da han en Dag var trængt ind i en meget forviklet og sammenvoret Lyfning i Skoven, opdagede han, under det grønne Skjul, en glubende Tiger, hvis Dine lignede af Forbittrelse og Raseri. Skjøndt Tigreren var en af de største af sin Art, var dens Krop dog kun lille i Sammenligning med Elephantens, hvis ene Fod synes at være tilstrækkelig til at knuse den under sin Vægt; men dog fik Indur et Anfald af Skræk, da Tigreren med sit vilde og

grumme Blik udstødte et frygteligt Hyl og viste sine skarpe Tænder. Indur fik imidlertid ikke Tid til at anstille videre Betragtning, thi saasnart han gjorde et Skridt fremad, sprang Tigeren med et frygteligt Hyl imod ham, idet den søgte at naae hans opløstede Snabel. Indur var saa behændig at tage imod den med en af sine store Hjørnetænder, og kastede den, idet han opbød alle sine Kræfter, langt bort. Den blev ligesom lidt forbausset ved sit Fald, men snart kom den til sig selv igjen og fornyede Angrebet med fordoblet Raseri. Indur kastede ham ogsaa denne Gang, og endnu tredie Gang tilbage, hvorpaa Tigeren vendte om, og med et langt Spring satte ind i Skovens Dykning. Indur gik tilbage til sine Kammerater, noget skuffet i den Tilfald, han havde sat til sin Størrelse og Styrke, som dog ikke havde kunnet sikkre ham for saa farligt et Angreb.

Kort efter var Indur med den øvrige Flok paa et Tog til nogle Maismarker, som laa noget borte fra Skoven. De anrettede her stor Odelæggelse, idet de afaade en Deel, men nedtrampede endnu langt mere. Endelig kom Folk til, som vare blevne opmærksomme ved Tumulten, og jøge dem, under høie Skrig og med blussende Brande, tilbage ind i Skoven. Hermed lod de sig dog ikke nøie, men besluttede at lade Elephanterne bøde for den Skade, de havde anrettet, ved at fange nogle af dem. I denne Hensigt omgave de en stor Plads imellem Træerne med Stolper og Pæle, som

endte i en Gang, der blev smallere og smallere, og til-
 sidst saa smal, at der kun var Plads til een Elephant.
 Denne Gang var afdeelt i flere Rum, af hvilke ethvert var
 aflukket ved en stor og svær Tværbjælke, som man kunde lade
 gaae op og ned. Derpaa udsendte de nogle tamme Hun-
 Elephanter, som vare afrettede hertil, og som skulde nærme
 sig den vilde Flok og forlokke Han-Elephanterne til at følge
 efter dem ind i Aflukket. Indur var en af de første, som
 lod sig bedrage af disse Kunstgreb; ubetænkksom fulgte den
 efter med nogle andre, og naaede omsider Indgangen til
 den smalleste Deel. Her standsede de et Dieblis, raadvillede,
 om de ogsaa skulde gaae længere frem. Men da Hun-Ele-
 phanterne bleve ved at gaae, og ved deres Skrig indbøde
 dem til at gaae videre, vovede de tilsidst at følge bag efter.
 Da et tilstrækkeligt Antal var kommen ind i den smalle Gang,
 bleve Tværbjælkerne nedladte af Folk, som vare opstillede i
 denne Hensigt, og Elephanterne vare saaledes gaaet i en
 Fælde. Saasnart de mærkede dette, bleve de rasende, og
 vilde nu bruge alle deres Kræfter for at sætte sig i Frihed;
 men Jægerne, som stode udenfor, kastede Snarer over dem,
 og bandt dem med Lænker og stærke Reb fast til Bjælkerne
 paa begge Sider, og holdt dem saaledes uden Føde og Søvn
 i tre Dage. Udmattede af Sult og Anstrengelse syntes de
 nu at være blevne noget tammere. De bleve derpaa førte ud,
 een efter een, og enhver af dem blev bunden fast til to store

tamme Elephanter, som havde Styrere paa deres Ryg, og saaledes lode de sig uden Modstand føre bort som Fanger. De bleve satte i særskilte Stalde, og ved passende Dressur fuldkommen tæmmede og afrettede.

Ikke lang Tid efter blev Indur tilligemed fem andre sendt over til Indien og der solgt til en af Landets Fyrster. Han blev nu afrettet til al den Tjeneste og alt det Arbejde, som Elephanterne her bruges til. Han maatte saaledes bære et Slags Sæde eller Telt paa Ryggen, hvorunder hans Herre sad, trække Kanoner, Skibe eller andre store Byrder, knæle og reise sig efter Befaling, bøie Knæ for sin Herre, og udføre alle de Bevægelser og Stillinger, som man befalede ham. Saaledes levede han i nogen Tid, fik rigelig Føde og mange Kjærtægn, blev ved høitidelige Leiligheder bedækket med kostbare Tæpper og andre Prydelser, og bidrog saaledes til at forherlige den østerlandste Kongeværdighed. Men omsider udbrød der en Krig, og nu skulde Indur optræde paa en anden Stueplads. Efter en ny Dressur blev han tilligemed flere af sine Kammerater taget med i Krigen. Nu bar han istedetfor det kostbare Silketelt et Trætaarn paa Ryggen, hvori der befandt sig nogle Soldater med en lille Kanon. Snart fik man Die paa Fjenden, og begge Partier ordnede sig til Slag. Indur og hans Kammerater bleve drevne frem af deres Styrere, og forundredes ikke lidt over denne nye Scene, som her aabnede sig for dem, og som stred saa meget mod

deres hele Natur og Gemyt. Snart var Alt indhyllet i Røg og Flamme. Elephanterne gik frem i Stormskridt, Ingen kunde holde Stand, Alle flygtede for dem, indtil deres heftige Angreb blev standset af et Batteri, som lod sine Kugler spille imod dem. Elephanternes store Legemer vare et ypperligt Maal for Kuglerne; nogle af dem bleve dræbte, andre saarede. En Kugle traf Indur paa en af de store Hjornetænder; denne sprang itu. Rasende af Smerte og Stræk vendte han om og løb i fuld Fart tilbage hen over Sletten ind i et Infanteri-Regiment. Her nedtrampede han hele Geleder og bragte Alt i Uorden og Forvirring. Da Indurs Styrer, som ikke længer havde ham i sin Magt, saae, at han kun bragte Ulykke og Fordærvelse over sit eget Parti, satte han sit skarpe Spyd paa Raffen af ham og stødte til af al Magt, saa at det gik gjennem Rygmarven paa ham. Indur styrtede død til Jorden.

Med den næste Forandring, som foregik med ham, fandt Indur sig til sin store Forundring i et endnu større Legeme end en Elephants. Han var nu en uhyre Hvalfisk, som tumlede sig i de nordlige Bænde. Naar han her skød sig frem, dannede Slaget af hans Hale Malsstrømme i Dybet. Naar han aabnede sit uhyre Gab, flød hele Strømme af det salte Vand ind, som han, naar han kom op paa Overfladen, sprøitede som et brusende Vandspring høit op i Luften, og som pladskende styrtede ned som et vældigt Vand-

fald. Havets andre Beboere vare Intet i Sammenligning med ham. Uden at vide det slugte han hele Skarer af de mindre; de større skyndte sig hurtig af Veien for ham. „Nu,“ udbrod han, „veed jeg da, at om endog anden Fare kan true mig, saa tør dog intet Dyr fornærme mig; thi hvilken Skabning tør vel binde an med mig, eller maale sig med mig i Styrke.“ Han havde næppe sagt dette, før han fik Die paa en Fisk, som ikke havde en Fjerdedeel af hans Størrelse, og som svømmede i Nærheden af ham og viste sine skarpe Tænder. Det var en Hai, som foer lige løs paa Indur, bed sig fast, og satte sine Tænder ind i hans Kjød. Indur brølede af Smerte, pidskede Soen til Skum med sin Hale, men kunde ikke naae eller afryste sin grumme Fjende. Han tumlede og boltrede sig, stak tilbunds og steg op paa Overfladen, og brugte alle de Kræfter, som han før havde været saa stolt af; men Alt forgjæves. Tilslidst gav Haien Slip og svømmede bort fra Indur, som ikke følte sig lidt ydmyget ved denne Hændelse. Dette var dog snart glemt, og Indur fandt sig meget lykkelig og tilfreds i sin nye Tilstand; han gennemstreifede Oceanets uhyre Bande, idet han snart skød ned paa Havets Bund, snart foer op til dets Overflade, legende og tumlende sig i plumpe Lustspring med de andre Hvaler. Nu valgte han sig en Mage, og drog med hende sydpaa, hvor han blev glædet ved to Unger, som han var meget indtagen af. Da det blev Som-

mer, kom han hyppigere op paa Overfladen, hvor han laa for at sole sig, ganske ubevægelig med en stor Deel af sit uhyre Legeme oven over Vandet. Da han saaledes en Dag laa i en dyb Sovn, blev han vækket af et skarpt Instrument, som trængte dybt ind i Ryggen paa ham. Strax foer han afsted med Lynets Hurtighed, og da han endnu altid følte Stiffet af det skarpe Baaben, stak han tilbunds og søgte ned til de dybeste Steder, hvor han blev, indtil Mangel paa Luft nødte ham til at søge op til Overfladen. Her blev en anden Harpun fastet i ham, og atter flygtede han for sine ufsjendte Fjender, men maatte efter en kort Tid igjen op, meget afkræftet ved det store Tab af Blod, som styrte ud i Strømme og farvede Vandet langs hans Bei. Han fik det ene Saar efter det andet, og snart drev han næsten død op paa Vandet. Nu blev Linen, som var gjort fast i den første Harpun, halet ind, og den uhyre store Skabning laa som et værgeløst Bytte ved Siden af Skibet, hvor den blev fuldkommen dræbt og derpaa hugget i Stykker.

Dette store Legemes Sjæl fik dernæst en meget mindre Bolig, da Indur blev forvandlet til en Vi, som tilligemed en stor Mængde unge Kammerater, der af deres Slægtninge vare fordrevne fra Ruben, hvor der ikke var Plads til dem, havde begivet sig paa Reiser for at søge et nyt Fædreland. De fløi rundt omkring, indtil Dronningen, som ledede alle deres Bevægelser, satte sig paa en Green af et høit Træ.

Ufortøvet satte de sig i en Klynge rundt om hende, og dannede en stor mørk Klase, som hang ned fra Grenen. Da satte en Mand en Stige op til Træet, steg op deri med en Vikube, og fik alle Bier ind i den. Da de vare komne til Rolighed i deres nye Bolig, satte man denne paa et Stade i Haven, i Række med de øvrige Vikuber, og Bierne vare nu overladte til sig selv. Hver Morgen ved Solens Dpgang, naar Beiret var smukt, sløi den største Deel af dem ud, og svævede over Haven og Rabomarkerne, for at søge efter friske og duftende Blomster. Først indsamlede de en klæbrig Masse, hvormed de overtrak det Indvendige af deres Huus. Derpaa tilberedte de Bøx, og begyndte at bygge deres Celler, et Arbeide som de udførte med den største Nøiagtighed og Kunstfærdighed, skjøndt det var deres første Arbeide, og de ikke havde nogen Læremester. Da disse vare færdige, bleve nogle af dem fyldte med Honning, som de havde indsamlet af Blomsternes duftende Bægere. Saa snart de havde fyldt Cellerne, lukkede de for dem med et Laag af tyndt Bøx. I andre Celler lagde Bidronningen sine Æg, af hvilke den nye Ingel det følgende Aar skulde komme frem. Det var et smukt Syn at see, hvorledes disse Insekter paa en solklar Dag mylrede frem af Kuben, for at flyve til deres Arbeide, medens lige saa mange kom udenfra til Kubens Indgang, med gule Bøxfugler under Benene, eller fulde af Honning, som de med deres Snabler havde indsuget, for atter at give

det fra sig i Rubens Celler. Indur sølte sig meget tilfreds ved dette nyttige og virksomme Liv; han var altid en af de første, som om Morgenens fløi ud, og en af de sidste, som om Aftenen vendte hjem. De regnfulde og taagede Dage bleve de hjemme, og fyslede da med Fuldendelsen af deres Celler, eller med andet nødvendigt Arbejde inden Døre.

Mod Slutningen af Eстераaret havde Bierne fyldt deres Kuber med Honning. Der var nu Intet mere at bestille udenfor, og de bleve derfor inde, og tilbragte den meste Tid med at sove. De aade lidt af deres Forraad, men toge meget sparsomt dertil. Alle deres Maaltider bleve holdte offentligt, og ingen enkelt Bi havde noget at sige over det fælles Forraad. Paa den Tid kom Kubernes Eier og løstede paa enhver af dem, for af deres Tyngde at slutte, om de vare fulde af Honning eller ei. Den Kube, hvori Indur var, blev anseet for en af de tungeste, og man beslattede at tage, hvad den indeholdt. Derfor tog man en kold Asten, da næsten alle Bier vare faldne i Søvn, Kuben, og satte den over et Hul i Jorden, hvori man kastede Svovlstikker, som man tændte Ild i. Svovldampen steg op i Kuben, kvalte den største Deel af Bierne og bedøvede de øvrige, saa at de alle faldt ned fra Borkagerne. Indur var blandt de Døde.

Nu levede han atter op som en ung Kanin, der opfødtes i en Kaningaard. Denne var ligesom en folkerig By;

overalt var den udhulet til Kaninboliger, som gik dybt ned under Jorden, og enhver af dem var beboet af een eller flere Familier. Om Aftenen var hele Den bedækket af en stor Mængde Kaniner, gamle og unge; nogle spiste, andre hoppede omkring, forfølgende hinanden under overgiven Leg. Ved den mindste Støi skyndte de sig ned i de nærmeste Huller, hvor de strax vare i Sikkerhed for deres Fjender, som enten ikke kunde følge efter dem, eller hvis de kunde det, dog alligevel maatte opgive Jagten, da de foer vild i de utallige Veie og forviklede Gange, som indbyrdes stode i Forbindelse med hinanden. Indur fandt megen Fornøielse i dette sikkre og selskabelige Liv; han valgte sig en Mage, og blev snart Fader til et talrigt Afkom. Adskillige af disse smaa Kaninunger, som ikke toge sig nok i Agt, bleve et Bytte for Krager og Høge, som altid svævede over Kaningaarden, eller for Rætte, Ræve og andre vilde Dyr, som brugte alle mulige Rænker og Kunstgreb for at overrumple dem, naar de fjernede sig fra deres Huller. Indur selv var adskillige Gange i Fare. Saaledes var han engang nær bleven fangen af en lille Hund, der var afrettet til at tage Kaniner; den løb en lang Tid omkring, og lod, som om den slet ikke bekymrede sig om Kaninerne, indtil den kom dem nær nok, og da paa engang foer midt ind iblandt dem. En anden Gang fik han nogle Hagl i Livet af en Jæger, som laa paa Luur bag et Hegn, der stødte op til Kaningaarden.

Da Antallet af Kaninerne var meget stort, og en streng Vinter indtraf, hvor de fleste Planter gik ud eller bleve begravne under den dybe Sne, led de stor Nød, ja mange af dem omkom af Sult. Der blev kastet endeeel Roer og noget Hø til dem, som frelst den største Deel. Ved Foraarets Komme vaagnede ogsaa deres Glæde og Spøg paa ny. Indur blev atter Fader til et nyt Afkom. Men nu slog deres Time. Da de en Nat i deres trygge Sovn forstyrredes ved Angrebet af en Væsel, og i stor Hast ilede til Udgangen for at slippe bort, bleve de alle fangne i Næt, som vare satte for deres Huller. Indur tilligemed alle de andre blev dræbt ved et Slag i Næffen og sendt til den nærmeste By for der at sælges.

Hans næste Forvandling var til en ung Bulbider, der blev opfødt paa en Forpagtergaard. Da han var fuldvoren, blev han sendt som en Foræring til en Landmand i Nærheden, som ønskede en tro og aarvaagen Hund til at passe paa sit Huus og sine Jorde. Indur hang ved sin Herre og hans hele Familie, og gav mange Beviser paa et godt og ædelt Gemyt. Glubst som et vildt Dyr, naar han troede sine Benners Person eller Eiendom i Fare, var han til andre Tider from som et Lam, og fandt sig taalmodig i enhver Slags Behandling af dem, han kunde lide. Han fandt sig i at Husets Børn trak og sled i ham, red paa ham, og tog saa haardt paa ham, som de kunde med deres smaa Hænder;

gik det tilsidst for vidt, yttrede han sin Misfornoielse kun ved at knurre ganske sagte. Han var meget venlig mod de andre Hunde paa Gaarden; og ude saae han med taus Foragt ned paa de smaa uforskammede Hundes Bjæssen. Dog tog han, da han engang var bleven tirret til det Yderste af en lille ondskabsfuld Hvalp, som ikke alene forfulgte ham med sin Gjoen, men ogsaa snappede efter ham, fat paa den og gik bort med den i Munden; Folk, som stod og saae derpaa, troede, at det var ude med den lille Hund, men hvor forundredes de ikke, og hvor morede de sig, da de saae Indur gaae hen til en Muddergroft og dyppe sin Fjende deri, uden ellers at gjøre ham nogen Skade.

Han havde dog ofte mangel paa Haard Dyst at udholde. Han pleiede saaledes paa Torvedagene at følge med Karlen til Byen, og det var da hans Forretning at passe paa Vognene, naar Karlen stod af for at gjøre Indkjøb i Boutikkerne. Ved denne Leilighed pleiede undertiden Hundene i Gaden at slaae sig sammen, og i Forening at foretage et Angreb; nogle af dem gave sig i Færd med Indur, medens andre forsøgte paa at komme op i Vognen og sætte sig i Besiddelse af Alt, hvad der maatte findes af Fødevarer. Her havde Indur Rød nok med at forsvare sig og Bagagen, og omendstjondt flere af de Angribende, ynkkelig tilredte, hylende toge Flugten, maatte han dog sædvanlig ved sin Gjoen kalde Karlen til Hjælp mod disse ubødnede Gjæster.

Tilslidst viste han sit Mod og sin Trostaa paa den skjønneste Maade. Da hans Herre en Aften silde var paa Hjemveien, blev han, ikke langt fra Gaarden, overfalden af tre bevæbnede Røvere. Indur hørte hans Raab om Hjælp, og ilede til hans Undsætning. Han greb den ene af Skurkene i Struben, kastede ham til Jorden, og satte ham ud af Stand til at foretage sig Noget. Hans Herre havde imidlertid med sin Stok værget sig mod de to andre, saa godt han kunde, men havde faaet adskillige Saar. En af dem tog nu en Pistol frem, og var i Begreb med at affyre den paa ham, da Indur, som havde gjort det af med sin Fjende, i samme Dieblis kom til, sprang op og bed ham i Armen, saa han tabte Pistolen. Herren tog den op, og nu flygtede hans Angriber. Med Pistolen i Haanden nærmede han sig til den tredie Røver, som Indur brødes med, og affød Pistolen paa ham. Kuglen gik gennem Røverens Arm, og ind i Livet paa Indur, som blev dødelig faaret. Han segnede om, men havde den Glæde at see sin Herre som Mester af Balpladsen. Tjenerne kom nu til og toge de faarede Røvere til Fange. Herren kastede sig ned ved Siden af Indur, og yttrede sin inderlige Sorg over den ulykkelige Hændelse, som havde gjort ham til den uskyldige Marsag til den tro Hunds Død, der havde frelst hans Liv. Indur døde slikkende sin Herres Haand. Saa ædel en

Natur kunde nu ikke længere boe i et Dyrelegeme. Indur
 vaagnede som af en dyb Drøm, og fandt sig som Brahmin
 igjen i de lyffelige Egne, han før havde beboet. Her fort-
 satte han sit tidligere førte Liv. Grindringen om hans Van-
 dringer var ham kjær, og han overleverede dem til Efterver-
 denen. Af en Beretning derom er den ovenstaaende For-
 tælling uddragen.

Colvte Aften.

Hvorfor er der Dyr til?

Den lille Sophie sad ved sit Sytøi og var i lang Tid bleven forstyrret af en Flue, som snart surrede om Drene paa hende, snart satte sig paa hendes Næse eller Bænde. Tilslidst udbød hun ganske fortrædelig: „Siig mig, kjære Fader, hvorfor er der dog Fluer til?“

„Bistnok for noget Godt,“ svarede Faderen.

S. — Da troer jeg, at de gjøre langt mere Fortræd end Gavn. Mig i det mindste plage de forstræffeligt, og i Kjøkkenet kunne Pigerne næsten ikke holde det ud for disse næsvise og besværlige Gjester.

F. — Fluerne fortære mange Ting, som ellers vilde ligge hen og forraadne og saaledes blive os meget ubehagelige; desuden tjene de Fugle, Vedderfopper og mange andre Dyr til Føde.

S. — Vi kunde vel nok uden deres Hjælp holde Alting reent, og hvad det angaaer, at Du siger, de tjene andre Dyr til Føde, da har jeg seet en stor Mængde Fluer

ligge døde omkring i Binduerne, og de synes da rigtignok ikke at have været til mindste Gavn.

F. — Nu vel da! Lader os antage, at en Glue kunde tænke. Vilde da ikke den ogsaa være i Forlegenhed, naar den skulde udfinde, hvorfor der er Mennesker til? Dette store tobenede Uhyre, vilde den sige, vil ikke hjælpe os til at friste vort usle Liv, men fortærer derimod i et Maaltid mere end en Legion Gluer kunde have nok af. Desuden dræber han os i hundredevis, naar vi besøge ham i hans Boliger, og saaledes plager og ødelægger han alle andre Dyr. Og naar han er død, bliver han vel forvaret i en Kasse og puttet dybt ned i Jorden, ret ligesom han i sin Misundelse havde lagt an paa, efter sin Død at være til ligesaa liden Gavn som i levende Live. Siig mig, hvad Du vilde svare en Glue, som raisonnerede saaledes.

S. — Jeg vilde svare, at det var næsviist og uforstammet at tale saaledes om sine Overmænd, og dernæst vilde jeg lade den vide, at alle andre Skabninger ere til for Menneskenes Skyld, og Menneskene ikke for deres.

F. — Og skulde Du have Ret heri? Du har i dette Dieblif jo selv sagt, at Du ikke kunde begribe, hvad Nytte vi havde af Gluerne, og naar de nu derimod sige vort Blod, saa er der jo ingen Tvivl om, at de have Nytte af os.

S. — Det er netop det, som ærgrer mig.

F. — Det er saa langt fra, at mange af de saakaldte

skadelige Dyr ere til for vor Skyld eller til vort Gavn, at vi jo gjøre os al mulig Umage for at komme af med dem. Desuden er der mange vidtudstrakte Egne i Verden, hvor der leve saa eller ingen Menneffer, men hvor der derimod vrimler af Pattedyr, Fugle, Insekter og andre levende Skabninger. Disse kunde dog umulig ene være til for Menneskenes Skyld, saa meget mere som de ikke sjældent skille Menneffer ved Livet.

S. — Men hvorfor ere de da til?

J. — De ere til for at glæde sig ved deres Tilværelse. Det er aabenbart Skaberens Hensigt at skænke Liv til saa mange Skabninger som mulig, thi alle Skabninger glæde sig ved deres Tilværelse. Mennesket har faaet flere Gynere til at nyde og glæde sig over sin Tilværelse, og ham venter desuden et tilkommende Liv, som Dyrene ikke skulle dele med ham. Men Skaberen vil alle sine Skabningers Lyksalighed, og seer med ligesaa stor Miskundhed ned paa disse Fluer, som surrer omkring os, som paa os selv.

S. — Vi maae altsaa ikke dræbe dem, om de endog ere os nok saa meget til Besvær.

J. — Det vil jeg just ikke sige. Vi have Ret til at gjøre et fornuftigt Brug af alle Dyr til vort Gavn, og altsaa ogsaa til at befrie os fra dem, der ere os til Byrde. I denne Udstrækning er vort Herredomme over dem retfærdigt. Men aldrig maae vi misbruge dem til vor blotte Fornøielse,

eller af Raadhed berøve dem Livet. Ja, et godt Menneſte vil hellere have en lille Uleilighed end berøve en Skabning Alt, hvad den eier. Et Barn kan berøve et Dyr Livet, men alle Verdens Konger kan ikke give det tilbage. Jeg husker, at jeg har læst om en god og ædel gammel Mand, som ved Middagsbordet blev plaget af en stor Flue, der hele Tiden ſlõi ind i Anſigtet paa ham. Tilſidſt fangede han den efter mange forgjæves Forſøg. Iſtedetfor at ſlaae den ihjel, bar han den meget vaerſomt hen til Vinduet, aabnede det og lod den flyve med de Ord: „Flyv Du, ſtaffels lille Dyr, jeg vil ikke krumme et Haar paa Dit Hoved. Verden er ſtor nok til Dig og mig.“

E. — Denne Mand kunde jeg godt lide, og jeg troer, jeg vil bære mig ad ligesom han. — Men ſig mig, Fader, fortærer ikke det ene Dyr det andet?

J. — Jo tilviſſe. Den ſtørſte Deel af dem lever ene og alene af andre levende Skabninger. Iblandt Dyrene herſker der en evig Krig, i hvilken den Stærkere gjør den Svagere til ſit Bytte for ſenere ſelv at blive et Bytte for den, der er endnu ſtærkere. Selv det uſkyldige Jaar dræber i enhver Mundfuld Græs hundrede ſmaa Inſekter. I Luften, ſom vi indaande, og i Vandet, ſom vi drikke, berøve vi tuſinde uſynlige Dyr Livet.

E. — Men er det ikke forunderligt? Derſom de vare

skabte for at leve og nyde deres Tilværelse, hvorfor skulde de da saa hurtig tilintetgjøres. *J.* — Ligesaa hurtigt som de tilintetgjøres, komme andre i deres Sted, og have de glædet sig ved Livet, saalænge det varede, kunne de ogsaa være fornøiede. Idet Forsynet bestemte det ene Dyr til Føde for det andet, har det udfyldt enhver Plads i Skabningens Rækker. Alle disse Sværme af Fluer og Myg, som du seer flyve omkring i Luften, komme i den varme Sommertid ud af Egg, eller forvandles fra Madifer til vingede Insekter, og sværme omkring, saasnart de have faaet Vinger, for at søge deres Føde. I denne Tid tjene de til Føde for Gødderkoppernes hele Slægt; de ernære hele Svaleslægten og tjene til Næring for mange andre Smaaafugle, ligesom de ogsaa ere en velkommen Ræfferbidsten for Fiskene. Alligevel lader det ikke til, at deres Antal formindskes, og en umaadelig Mængde bliver i Live, indtil Kulden indfinder sig og gjør Ende paa deres Liv. Gik disse Dyr Lov til uforstyrrede at formere sig, bleve de saa talrige, at de vilde bringe Død og Ødelæggelse over hverandre. Saaledes som det er, nyde de glade deres Tilværelse, og tjene til at skaffe andre Skabninger den samme Nydelse, som da atter maae tjene til samme Hensigts Opnaaelse for andre Skabninger.

S. — Er det da ikke Medlidenhed, at sønderrive en

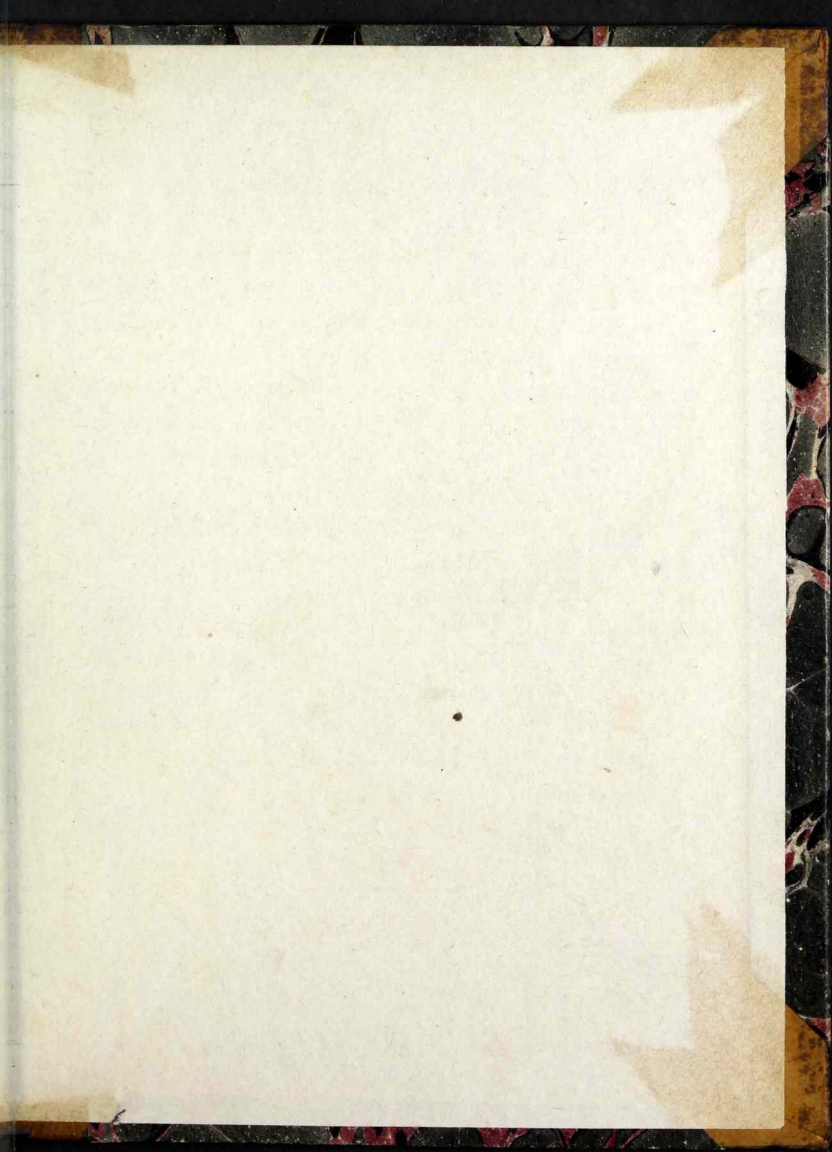
Udderkops Bæ, for at befrie en Blue fra den grusomme Død, der venter den.

J. — Nei paa ingen Maade — lige saa lidt som det kunde kaldes Medlidenhed, naar man vilde ødelægge en stakfæls Indianers Fælde, hvis Liv afhænger af hans heldige eller uheldige Fangst. Begge, baade Indianeren og Udderkoppen, handle efter Naturens Anvisning for at friste Livet. Skal jeg fortælle dig en Historie, Sophie?

S. — O ja, Fader!

J. — En ærværdig Brahmin, som aldrig havde nydt Andet end Riis, Frugter og Mælk, og som ansaae det for den største Forbrydelse at udøse hvilken som helst levende Skabnings Blod, sad ved Gangesflodens Bredder, og grundede i dybe Tanker. Hans Dre falder da paa en lille Fugl, som med sit Ræb pillede Myrer op fra Jorden, og slugte dem saa hurtigt, den kunde. „Grusomme Morder!“ udbrød han; „hvormange Snees Liv opoffres der ikke ved eet eneste af dine blodige Maaltider.“ I det samme skød en Spurvehøg ned, greb Fuglen i sine Kløer og fløj op i Luften med den. Brahminen søgte i Begyndelsen en Slags Triumph over Fuglens Ulykke; men da han hørte dens ynkelige Strig i Luften, røstes han til Medlidenhed over den. „Stakfæls Dyr,“ sagde han, „du er falden i Kløerne paa en Tyran.“ Da slog en Falk ned paa Spurvehøgen, og denne styrtede ned til Jorden med den døde lille Fugl i Kløerne. Høg over Høg

tænkte Brahminen, det er dog Retfærdighed. Falken havde næppe fortæret sit Bytte, førend en Løds kom listende frem bag en Klippe, styrtede over den, dræbte den og bar den hen til et Krat, hvor den gav sig til at suge Blodet af den. Brahminen betragtede med Opmærksomhed Udøvelsen af den giengjældende Retfærdigheds Dom, da et pludseligt Brøl rystede Luften, og en stor Tiger styrtede ud af Krattet og som et Lyn lige løs paa Lødsen. Brahminen stod saa nær, at han kunde høre Benene knase under Tigerens Tænder, og vilde forfærdet skynde sig bort, da en engelsk Soldat kom til med sit Gevær over Skulderen. Med Hæftighed pegede han hen til det Sted, hvor Tigeren holdt sit blodige Maaltid. Soldaten lagde an, og strakte Tigeren død til Jorden. „Bakke Svend!“ udbød Brahminen. „Hør,“ sagde Soldaten, „jeg er meget sulten, vil du ikke give mig et Stykke Steg? Jeg seer, at du har mange Køer her.“ „D! Rædsel!“ skreg Brahminen; „skulde jeg myrde Brahmas hellige Køer!“ „Da kommer Du selv til at dræbe den næste Tiger,“ sagde Soldaten.

tænkte Brahminen, det er dog Retfærdighed. Falken havde næppe fortæret sit Bytte, førend en Løbs kom listende frem bag en Klippe, styrtede over den, dræbte den og bar den hen til et Krat, hvor den gav sig til at suge Blodet af den. Brahminen betragtede med Opmærksomhed Udvølsen af den gjengjældende Retfærdigheds Dom, da et pludseligt Brøl rystede Lusten, og en stor Tiger styrtede ud af Krattet og som et Lyn lige løs paa Løbsen. Brahminen stod saa nær, at han kunde høre Venene knase under Tigerens Tænder, og vilde forfærdet skynde sig bort, da en engelsk Soldat kom til med sit Gevær over Skulderen. Med Hæftighed pegede han hen til det Sted, hvor Tigeren holdt sit blodige Maaltid. Soldaten lagde an, og strakte Tigeren død til Jorden. „Bakke Svend!“ udbød Brahminen. „Her,“ sagde Soldaten, „jeg er meget sulten, vil du ikke give mig et Stykke Steg? Jeg seer, at du har mange Køer her.“ „D! Rædsel!“ skreg Brahminen; „skulde jeg myrde Brahmas hellige Køer!“ „Da kommer Du selv til at dræbe den næste Tiger,“ sagde Soldaten.

